İçerik:

1. **Giriş**

2. **Marksizmin Gelişimi**

3. **Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesinin Bileşenleri:**

   a. **Felsefe:**

      i. **Marksizm-Leninizm-Maoizm, Esasen Maoizm'in Sentezi**

      ii. **Analiz-Sentez, Esas Olarak Sentez Diyalektiği**

   b. Bilimsel Sosyalizm:

      i. Dünya Halk Savaşı

      ii. Dünya Proleter Devriminin Üç Aşaması

      iii. Büyük Önderlik

      iv. Yol Gösterici Düşünce

      v. Genel Siyasi Çizgi

      vi. Birleşik Halk Savaşı

      vii. Parti İnşasının Altı Çelişkisi

      viii. Gerilla Mücadele Biçimleri

      ix. Komünist Partinin Askerileşmesi, Konsentrik (Merkezci) İnşa ve Silahlı Kitle Denizi

      x. Oluşturulan Örgütler

      xi. Proleter Feminizm

xii. Komünist Partinin Yeniden İnşası

xiii. Düşük Yoğunluklu Savaşın Analizi

c. Siyasi Ekonomi:

i. Bürokratik Kapitalizmin Genelleşmesi ve Genişlemesi

ii. Faşizmin Genişletilmiş Tanımı

iii. Yerli Halklar Meselesi

iv. Neoliberalizm

v. Revizyonizmin Çürümesi ve Çöküşü

4. Sentez

5. Ek: Gonzalo Düşüncesinin Gelişimi

a. Marksizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesinden Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine

b. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinden Marksizm-Leninizm-Maoizm'e

c. Marksizm-Leninizm, Mariategui'nin Düşüncesinden Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesine

d. Marksizm-Leninizm-Maoizm'den Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesine

6. Notlar

1. Giriş

Bu belge, Kanada devrimci öğrenci hareketinin kızıl fraksiyonu tarafından örgütün iç dergisinde dağıtılmak üzere ilk kez taslak olarak hazırlandı. Başlangıçta, Gonzalo Düşüncesi'nin bazı temel bileşenlerini sıralayarak Maoizm'i nasıl daha da geliştirdiğine dair

kısa bir açıklama olarak geliştirildi. CWF(OC)'nin (Komünist İşçi Cephesi - Örgütlenme Komitesi) ilk konferansında, merkez komiteye, ideolojik eğitim için kullanılmak üzere taslak olarak hazırlanmış olan belgeyi tamamlayıp son haline getirme görevi verildi. Bu belge kesinlikle Gonzalo Düşüncesi'nin bir sentezi ya da bir sentez denemesi olarak değerlendirilmemelidir. Olanaklar ölçüsünde sentez yapmaya çalışıyoruz ve bunu sadece analiz seviyesinde bırakmıyoruz. Ancak, Gonzalo Düşüncesi'nin gerçek bir sentezi ancak devrim mücadelesi sürecinde, pratik uygulamalarla üretilecektir.

Belge, hem ideolojinin yeni aşamalara nasıl evrildiğini soyut bir şekilde ana hatlarıyla göstermek hem de Gonzalo Düşüncesi'nin gelişimini somut bir şekilde haritalamak için Marksizmin gelişimine dair bilgileri içerecek şekilde biçimlendirilmiştir. Bu belge daha sonra, Gonzalo Düşüncesi'nin katkılarının bir kısmını Marksizmin üç temel bileşenine göre analiz ederek Marksizmin genel gelişimini en iyi şekilde göstermek amacıyla çeşitli bileşenlere ayrılmıştır.

2. Marksizmin Gelişimi

Marksizm, uluslararası proletaryanın bilimsel ideolojisidir. İki çizgi mücadelesi ve sınıf mücadelesi deneyimlerinin sentezlenmesi yoluyla, esas olarak iki çizgi mücadelesi üzerinden diyalektik sıçramalarla gelişir. Bu süreç üç aşama üretmiştir: Marksizm, Leninizm ve en son olarak Maoizm. Ancak, Marksizmin bu üç aşamasını görmek yeterli değildir; Marksistler, Leninizmin Marksizmden, Maoizmin ise Leninizmden doğmasına yol açan gelişim ve sentez sürecini kavrayabilmelidir. Benzer şekilde, her aşamanın sentezini işaret eden büyük sıçramalar arasında gerçekleşen küçük ve orta sıçramaları anlamak önemlidir. Bu anlayış olmadan, Gonzalo Düşüncesi'nin Maoizm aşamasında oynadığı rolü ve gelecekteki daha yüksek aşamalara doğru katkısını anlamak mümkün değildir. Bu konu, PKP'nin (Peru Komünist Partisi) birinci kongresinde Başkan Gonzalo tarafından şu şekilde açıklanmıştır:

"Düşünce ve eylemin devleriyle ilgili olarak üç parlak deniz fenerinin öne çıktığı bir bağlantı var: Marks, Lenin, Başkan Mao Zedung, yoldaşlar; bir dağ zincirinde yalnızca üç zirve yoktur, küçük zirveler de vardır, orta zirveler de, ama aynı zamanda çok yüksek zirveler de vardır... ve ideolojimiz kendini nasıl diyalektik bir süreçle geliştirecek? Büyük sıçramalarla; bu yüzden belgede büyük sıçramalar ve elbette üç büyük sıçrama diyor! Üç büyük niteliksel sıçrama: Marks, Lenin, Başkan Mao Zedung. Ancak, bu üç büyük niteliksel sıçramayı diğer büyük, orta ve hatta küçük sıçramalar olmadan ve büyüklükleri nedeniyle göz ardı ettiğimiz bu kesintisiz sıçramalar olmadan anlamak imkansızdır."[1]

Başkan Gonzalo'nun neden bir gelişim sürecinden bahsedip bunu basit bir metodoloji olarak tanımlamadığımız konusundaki açıklamalarını burada hatırlamak önemlidir:

"Çünkü bu bir bilgi sürecidir, zihindeki bir yansıma, zihindeki maddenin ve hareket halindeki maddenin diyalektik bir yansımasıdır. Bilgi, bazı kişilerin söylediği gibi basit bir yöntemle değil, esas itibariyle böyledir; bu, başka bir saplantıdır. Metodoloji saplantısı, burjuva felsefesine bir başka tavizdir. Bazen kullanılıyor mu? Evet, ama Marksistler hiçbir zaman, hele ki kavrayışımızı basit bir metodolojiye indirgemezler. Marks, Lenin ya da Başkan Mao bunu yapmadı; eğer metotlardan bahsediyorlarsa, Marksizmi basit bir metodolojik meseleye indirgemeyi hiçbir zaman kastetmezlerdi, çünkü bu, onun kavrayış niteliğini kaybettirirdi: kavrayış olmak metodu bir bileşen olarak içerir, bir türev olarak; sonuçta yöntem, prosedürdür, başka bir şey değil. İşte bu yüzden diyalektik bir süreç olması önemlidir, çünkü gerçeğin kendisi ve yasaları, doğru bir şekilde pratik yoluyla kavranır; çünkü pratik olmadan bilgi sahibi olunması imkansızdır; teoriyle pratiği ayırmak, burjuvaziye verilmiş başka bir tavizdir, bu, XVIII. yüzyılın dar ampirizminin katı bir burjuva düşüncesidir. Komünist olarak kriterlerimizin temelinde bunlar yatmaktadır."[2]

Yani, Marksizm yalnızca bir yöntem olarak indirgenemez, çünkü meseleleri çözmek için bir formül değil, daha temelde bir dünya görüşüdür. Başkan Gonzalo'nun eleştirdiği bu Marksizm anlayışı, bizim bağlamımızda en açık şekilde Joshua Moufawad-Paul'un Continuity and Rupture (Süreklilik ve Kopuş) kitabında görülür. Bu kitabın pek çok hatasının kökünde, Marksizmi bilimsel bir ideoloji olarak değil, ideolojik bir bilim olarak anlaması yatar. Bu, ideolojinin -felsefenin- birincilliğini reddetmek anlamına gelir. Bu, Marksizmi bir doktrin değil de bir sistem, diyalektik bir süreç değil de bir yöntem, pratiğin bir sonucu değil de bir düşünce deneyi olarak sunmak gibi başka şekillerde de tezahür eder.

Marksizmin gelişiminin özünde yer alan bir dizi çelişki vardır, ancak bunların en temel olanı soyut-somut diyalektiğidir. Bu, iki bileşenden oluşur. Soyut bileşen genellikle ikincil bileşendir ve yalnızca genel ideoloji gibi soyut konularla ilgilenirken birincil hale gelebilir. Soyut bileşen her yerde geçerlidir, ancak tek başına gerçekliği dönüştürme kapasitesine sahip değildir.

Soyutun işlevsel hale gelebilmesi için somutlaştırılması gerekir. Diyalektiğin diğer bileşeni burada devreye girer, somut. Somut, genellikle bu çelişkinin birincil bileşenidir, çünkü soyutun gerçekliğe etki edebilmesi için tek yol budur. Somut, belirli bir koşul setine uygulanan soyut anlamına gelir; yani, her yerde geçerli değildir, yalnızca o koşul setine özgüdür. Nadir durumlarda soyut birincil olsa bile, yalnızca somut uygulama yoluyla işlev görebilir.

Soyut, somutun ortaya çıkmasına zemin hazırlar ve somut, bu temeli yönlendirici bir güç olarak gerçekleştirir. Bu şekilde bir diyalektik oluştururlar. Soyutun her somutlaştırılmasıyla, bu daha fazla nicel olarak gelişir ve niteliksel sıçramalara, sentezlere yol açar.

Yukarıdaki soyut-somut diyalektiğine ilişkin tartışma oldukça yoğundur; çünkü bu, somutlaştırılması gereken soyut bir tartışmadır. Bu diyalektiğin önemini göstermek için Marksizmin gelişimindeki somut uygulamasını tartışacağız. Marksizmin soyut-somut diyalektiğine kabaca benzer bir diyalektik, aşama-yol gösterici düşünce diyalektiğinde görülebilir. Bu iki yön arasındaki ayrım Başkan Gonzalo tarafından şu şekilde tartışılmıştır:

> "'İzm' [yani Marksizmin mevcut aşaması, MK'den not] açık bir anlama sahiptir; 'düşünce' yalnızca bir dizi fikirden başka bir şey değildir, başka bir şey değil, oysa 'izm' doğanın, toplumun ve bilginin ve başka bir şeyin ifadesi olan tüm maddeyi yorumlayan bir doktrindir; başka bir şey yoktur."[3]

Marksizmin aşaması bir temel olarak işlev görür. Bu, proletaryanın her yerde uygulanabilir soyut ideolojisidir. Yol gösterici düşünce ise her ülkede yönlendirici güçtür. Bu, proletaryanın soyut ideolojisinin belirli bir ülkenin somut koşullarına uygulanmasıdır. Soyut ideolojinin her somut ideoloji (yol gösterici düşünce) olarak uygulanmasıyla soyut ideoloji daha da zenginleştirilir. Belli bir noktada, bu nicel zenginleşme, Marksizmin yeni bir aşama olarak sentezlenmesini gerektiren niteliksel bir sıçramaya yol açacaktır. Marksizmin yeni bir aşamasının bu sentezi yalnızca uygulama ile gerçekleşebilir. Örneğin, Stalin, Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist devrimin somut koşullarına uygulayarak Marksizm-Leninizmi sentezlemiştir. Benzer şekilde, Gonzalo, Peru'daki yeni demokratik devrim koşullarına uygulayarak MLM'yi sentezlemiştir. Sentezde, Stalin'in Yol Gösterici Düşüncesi Marksizm-Leninizmi ve Gonzalo Düşüncesi Maoizmi üretmiştir. Bu soyut olarak Marksizmin daha da geliştirilmesi ve sentezi, dünya genelindeki devrimciler tarafından daha somutlaştırılmalıdır. Burada Marksizmin gelişiminde temel bir rol oynayan başka bir diyalektiği görüyoruz: sentez-uygulama.

Bugün, proletaryanın bilimsel ideolojisinin Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesi biçimini aldığını, soyut olarak esas olarak Gonzalo Düşüncesi ve Kanada'nın somut koşullarında esas olarak Kanada Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi biçimini aldığını söylüyoruz. Bu, yukarıda yapılan tanımla nasıl ilişkilidir? Marksizmin bugünkü aşaması Marksizm-Leninizm-Maoizm, esasen Maoizmdir. Bu, sınıf mücadelesi ve esas olarak uluslararası komünist hareket içindeki iki çizgi mücadelesi boyunca uzun yıllar

içinde üretilmiştir ve aşağıda tartışılacaktır. Peru'da Marksizm-Leninizm-Maoizm'in uygulanması Gonzalo Düşüncesi'ni ortaya çıkarmıştır. Gonzalo Düşüncesi, Maoizmi, Maoizm'in uygulandığı diğer katkılardan açıkça üstün duran bir dizi evrensel geçerli unsurla zenginleştirmiştir. Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesi olarak adlandırdığımız bu gelişmeler (Peru için yol gösterici düşünce olarak ifade edilen Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi'nden farklı olarak), Marksizm'in yeni bir aşamaya sıçraması değil, Maoizm'de bir sıçrama olarak kabul ettiğimiz MLM-GD'nin, proletaryanın bugünkü soyut ideolojisini temsil ettiğini ifade ederiz.

MLM-GD'nin işlevsel olabilmesi için Kanada'da somut hale getirilmesi, yani bu temelden hareketle Kanada Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi'nin geliştirilmesi gerekir. Bu nedenle, Kanada'daki komünistlerin ideolojik temeli olarak MLM-GD ve Kanada Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi olarak ifade ederiz.

Marksizmin yeni aşamalarının ortaya çıkışı tarihsel gerekliliğe bağlıdır (aşağıdaki büyük liderlik bölümünde tartışılan zorunluluk-şans diyalektiğiyle de bağlantılıdır). Bu, tüm şeylerin yadsıma-onaylama süreciyle ilgilidir. Bu, 1950'lerde Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin yeniden kurulmasında açıkça görülmektedir. Bu restorasyon, proletarya önünde, proletarya diktatörlüğü altında devrimin nasıl devam ettirileceği ve restorasyonun nasıl önleneceği sorusunu ortaya koymuştur. Sınıfın bu sorulara yanıt bulması tarihsel bir gerekliliktir. Dahası, bu yanıtı geliştirmek için Marksizm, bu sorulara devrimci yaklaşımı geliştirmek ve sentezlemek amacıyla esas olarak sağ eğilimler olmak üzere, hem "sol" hem de sağ biçimlerde oportünizme karşı mücadele etmelidir. Buradan Marksizmin gelişiminde iki çizgi mücadelesinin önemi ortaya çıkar.

Son olarak, pratik ve teori diyalektiğini tartışmak istiyoruz. Lenin'in Materyalizm ve Ampiryokritisizm[4] ve Başkan Mao'nun Pratik Üzerine[5] gibi büyük yazılarda sunulan materyalist bilgi teorisi, pratiğin tüm bilginin temeli olduğunu belirtir. Pratikle, dünya bilgisi üretilir, teoride sentezlenir ve pratiğe geri döner, her seferinde hem pratiği hem de teoriyi daha yüksek seviyelere yükselterek süreci sürdürür. Bu süreç, proletaryanın sınıf mücadelesi ve iki çizgi mücadelesinin proletaryanın teorisinin, Marksizmin bir parçası olarak analiz edilmesi ve sentezlenmesinde net bir şekilde görülmektedir. Her uygulamada, teori zenginleştirilmiş ve Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesine küçük, orta ve büyük sıçramalarla yükseltilmiştir.

Özetle, Marksizmin gelişiminde ve onu anlamamızda temel rol oynayan şu diyalektikleri not ediyoruz:

1. soyut-somut;
2. aşama-yol gösterici düşünce;
3. niceliksel gelişim-niteliksel sentez;
4. sentez-uygulama;
5. pratik-teori.

A. Felsefe

I. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Sentezi

Başkan Gonzalo'nun temel katkısı, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'e evrensel olarak geçerli katkılarından hareketle Marksizm-Leninizm-Maoizm, esasen Maoizm'in sentezini yapmasıdır. 1949'dan önce bile, Mao Zedung Düşüncesi'nin unsurları dünya çapındaki devrimci hareketler tarafından giderek daha fazla uygulanmaktaydı. Bu hareketlerin her biri Marksizm-Leninizm aşamasında varlık gösteriyordu ve Mao'nun katkılarını farklı derecelerde içselleştiriyordu. Örneğin Arnavutluk Emek Partisi (AEP), Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ne karşı açıkça karşı çıktığı dönemde uluslararası alanda Çin Komünist Partisi'nin liderliğine geniş anlamda bağlı kalacak, ancak bunu resmen kabul etmeyecekti. AEP, halk savaşı, kültür devrimi ve Arnavutluk'taki sosyalist devrim hattındaki gelişmeler gibi birkaç katkıyı da uygulayacaktı. AEP tarafından benimsenen bazı katkılar, ideolojik ve kültürel devrimde olduğu gibi, özünü kavrayamamış ve biçimsel olarak tekrara düşmüş, parti, ordu ve devlette burjuva merkezlerinin gelişimine karşı kitleleri harekete geçirmede büyük ölçüde başarısız olmuştur.[2]

Başka bir önemli örnek, Kamboçya - Demokratik Kampuçya'dır; burada Mao Zedung'un birçok katkısı uygulanmış ve Arnavutluk'tan farklı olarak Mao Zedung Düşüncesi açıkça tanınarak yapılmıştır. Ancak, Kamboçya Komünist Partisi, Mao'nun katkılarını Marksizm'in yeni bir aşaması olarak anlamada başarısız olmuştur ve Vietnam'ın istilası tehdidi altında yeni devletlerini savunma hazırlığına odaklanmıştır. Marksizm'in yeni, üçüncü ve daha yüksek aşaması olarak Maoizm ancak Peru Komünist Partisi (PKP) partiyi yeniden kurma görevini üstlenip halk savaşını başlattığında kavranmıştır. PKP'nin kızıl fraksiyonu, Başkan Gonzalo'nun Çin'e yaptığı ikinci geziden döndükten sonra önce Marksizm-Leninizm'i, ardından Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni benimsemiştir. Başkan Gonzalo'nun liderliğinde ML-MZD, PKP'nin ideolojik hattı olarak Mariategui Düşüncesi'ni geliştirmek için bir temel olarak kullanılmıştır.

Peru Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi, ardışık sıçramalar yoluyla gelişmiş ve 1988 Kongresi'nde nihayet Gonzalo Düşüncesi olarak sistemleştirilmiştir. Böylece kızıl fraksiyon,

Peru Komünist Partisi'ni yeniden kurma ve halk savaşını başlatma ve yürütme mücadelesine öncülük etmiş ve MLM'nin Marksizm'in üçüncü ve daha yüksek aşaması olarak evrensel geçerliliğini kanıtlamıştır. Sentez-uygulama diyalektiği, Maoizm'in gelişimini anlamada kritik bir öneme sahiptir. Gonzalo Düşüncesi olarak gelişecek olan Maoizm'in yaratıcı bir şekilde uygulanması sentezini ortaya çıkarmış ve Maoizm'in sentezi onun yol gösterici düşünce olarak uygulanmasını gerektirmiştir. PKP ve diğer devrim hareketlerini karşılaştırılırken dikkate alınması gereken en önemli nokta, yalnızca PKP'nin MZD'yi Marksizm'in nicel bir gelişimi olarak değil, niteliksel bir sıçrama olarak kavramış olmasıdır.

Başkan Gonzalo, Maoizm'in salt bir bilim ya da ideolojik bir bilim olmadığını, bilimsel bir ideoloji olduğunu yineler. Bu, bugün esas olarak Avakyanizm ya da Althusser ve öğrencileriyle bağlantılı olan birçok tasfiyeci tarafından tekrarlanan hatalardır. Onlar, Marksizm'in esas itibariyle bir felsefe – ideoloji – olduğu gerçeğini reddederler. Bunu, diyalektik materyalizmin yerine genellikle Kantçılık gibi başka bir felsefeyi koymak ve onu Marksizm'in felsefesi olarak sunmak amacıyla yaparlar. Marksizm'in üç bileşeninden diyalektik materyalizm esas olanıdır. Engels'in belirlediklerine dayanan Başkan Gonzalo şöyle der:

"Bu şekilde, her proletarya dışı ideoloji gerçeği çarpıtır, onu deforme eder ve bu nedenle gerçeğin özünü anlayamaz, gerçeği olduğu gibi anlayamaz, çelişkiyi olduğu gibi kavrayamaz. Bu yüzden, proletarya dışı ideolojiler bozulmadır, bilimsel değildir ve bunun çok somut bir kökü vardır: sömürüye dayanırlar."[3]

Proletarya, kendi mülkiyetine sahip olmayan tek sınıftır. Sınıf çıkarları mülkiyetin kaldırılmasına bağlıyken burjuvazinin sınıf çıkarları mülkiyetin korunmasına bağlıdır. Diğer sınıflar tarihsel olarak diyalektik ve materyalist felsefeler üretmiş olsa da, bunlar her zaman diyalektik materyalizme ulaşmada başarısız olmuş, mekanik materyalizm veya diyalektik idealizm ile sınırlı kalmıştır. Bunun nedeni, çıkarların, gerçekten diyalektik materyalizmi geliştirmelerinin önünde bir engel teşkil etmesidir.

Bu tür bir felsefe, ekonomik ve siyasi güçlerinin bir yansıması olarak kendilerinin ürettiği ideolojiyle çatışır. Bu ideolojiler, bu egemen sınıfların üretim biçimini tarihsel, doğal ve ebedi olarak sunar. Öte yandan diyalektik materyalizm, özel mülkiyete dayalı tüm üretim biçimlerinin geçici olduğunu ve toplumun mülkiyetin ortadan kaldırılması yönünde ilerlediğini gösterir. Egemen sınıfın diyalektik materyalizmi üretmesi, kendi geçicilikleriyle yüzleşmeleri anlamına gelir; tarihsel olarak devrimci ama şu anda gerici olduklarını kabul etmeleri demektir. Bu nedenle, yalnızca proletaryanın sınıf ve iki çizgi mücadelesi diyalektik materyalizmi üretmiştir; başka bir sınıf değil.

Son olarak, Maoizm'in esas alınmasının sebebi, şimdiye kadar Marksizm'in ulaştığı en yüksek aşama olmasıdır. Bu, önceki iki aşamayı geçersiz kılmaz ancak onların daha ileri bir aşamaya doğru geliştirildiğini ve sentezlendiğini kabul eder. Çelişki yasası, bir birincil yön veya temel çelişkinin belirlenmesini gerektirir; Maoizm'i Marksizm-Leninizm-Maoizm'in esas bileşeni olarak tanımamak özünde 1) Maoizm'in Marksizm'de bir niteliksel sıçrama olduğunu reddetmek; ve 2) Marksizm'in kalbi olan diyalektik materyalizmi reddetmek demektir. Başkan Mao şöyle der:

"Dediğimiz gibi, bir süreçteki tüm çelişkileri eşit olarak ele almamalı, ana ve ikincil çelişkileri ayırt etmeli ve ana olanı kavramaya özel dikkat göstermeliyiz. Ancak, belirli bir çelişkide, ister ana ister ikincil olsun, iki çelişkili yön eşit olarak mı ele alınmalıdır? Yine hayır. Her çelişkide çelişkili yönlerin gelişimi düzensizdir. Bazen denge halinde görünürler, bu ise yalnızca geçici ve görecelidir, oysa düzensizlik temel olandır. İki çelişkili yönün birinin ana, diğerinin ikincil olması gerekir. Ana yön, çelişkide önderlik eden yön olur. Bir şeyin doğası esas olarak çelişkinin ana yönü, baskın pozisyona geçen yön tarafından belirlenir."[4] Bu yasa, Marksizm'e de diğer her şeye olduğu gibi uygulanır.

II. Analiz-Sentez, Esasen Sentez Diyalektiği[1]

Analiz ve sentez arasındaki ilişkinin anlaşılması, Marksizm'e Gonzalo Düşüncesi ile ilk kez tanıtılmamıştır. Bu çelişkinin anlaşılması, Marx'ın[2] ve Lenin'in[3] yazılarında da görülebilir; Başkan Gonzalo'nun katkısı ise bu çelişkiye ve onun diyalektik ile metafizik arasındaki ilişkisine dair daha derin bir anlayış getirmesidir.

Başkan Gonzalo, analiz-sentez diyalektiği konusunda Marx ve Lenin'in yazılarına ek olarak, rasyonel bilginin ikincil olup tüm bilginin kaynağı ve hedefi olan pratik uygulamaya bağlı olduğunu kabul eden Başkan Mao'nun materyalist bilgi teorisini temel alır.[4] Teori-pratik diyalektiği bağlamında analiz-sentez diyalektiği anlaşılabilir.

Bu diyalektikte analiz ikincil yön olup, inceleme nesnesini tüm parçalarıyla analiz etmek için onu parçalarına ayırmayı içerir. Sentez ise bu çelişkinin birincil yönüdür ve inceleme nesnesinin özünü kavramayı içerir. Analiz bilgiye nicel bir gelişme kazandırabilirken, ancak sentezle bilgi niteliksel bir sıçrama yapabilir. Bu anlamda, yalnızca analiz ile, şeyler yalnızca miktar olarak ölçülür ve nitel olarak ele alınmaz; bu ise yalnızca metafizik gerektirir, şeyleri birbirinden izole bir şekilde görür. Sentezin tanıtılmasıyla diyalektik devreye girer ve şeyleri sadece nicel olarak değil, niteliksel olarak da birbiriyle bağlantılı bir şekilde görür. Yani bilgi süreci pratikle başlar, sonra teorinin uygulamayı analiz ettiği teori aşamasına geçilir, bu

gelişen teori pratiğe geri döner. Her uygulamada elde edilen nicel gelişmeler sonunda niteliksel bir sıçramaya – bir senteze – yol açmalı, böylece pratiğin daha yüksek seviyelere çıkmasına ve dolayısıyla teorinin de yükselmesine olanak tanımalıdır.

Başkan Gonzalo, bu sürece, 15. yüzyıldan 18. yüzyıla kadar Batı Avrupa'daki bilim ve felsefenin gelişiminden hareketle Marksizmin gelişiminde bir örnek verir: Burjuva toplumundaki gelişimlerin zirvesi olarak 1) Alman felsefesi; 2) İngiliz ekonomisi; ve 3) Fransız sosyalizmi, Marksizm olarak senteze yol açmıştır.

Notlar
2. Marksizmin Gelişimi

1. https://ci-ic.org/blog/2022/01/04/communist-party-of-brazil-uphold-the-red-flag-of-the-communist-international-and-of-its-7th-congress/

2. https://ci-ic.org/blog/2020/12/03/some-basic-knowledge-of-marxism/

3. https://ci-ic.org/blog/2020/12/03/some-basic-knowledge-of-marxism/

4. https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1908/mec/

5. https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-1/mswv1_16.htm

3. Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesinin Bileşenleri
A. Felsefe
I. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, Esas Olarak Maoizm'in Sentezi

1. Okuyucularımıza PKP'den *Marksizm-Leninizm-Maoizm Üzerine* (https://pggtpublishers.wordpress.com/on-marxism-leninism-maoism/), Başkan Gonzalo tarafından yazılan *Marksizm Hakkında Temel Bilgiler* (https://ci-ic.org/blog/2020/12/03/some-basic-knowledge-of-marxism/), ve Komünist Enternasyonal Gazetesi'nden *Marksizm-Leninizm-Maoizm Üzerine Bazı Temel Sorular* (https://ci-ic.org/blog/2020/11/17/some-fundamental-questions-on-marxism-leninism-maoism/) adlı metinleri okumalarını öneriyoruz. Bu üç belge, okuyucunun bu sentezin önemini kavramasına yardımcı olacaktır.

2. AEP'in Kültür Devrimi'ne yönelik anlayışı ve eleştirisi, Dengçi Çin'e karşı yazılan bu

polemik metninde bulunabilir. https://www.marxists.org/history/erol/ncm-5/paa.htm

3. https://ci-ic.org/blog/2020/12/03/some-basic-knowledge-of-marxism/

4. https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-1/mswv1_17.htm

II. Analiz-Sentez, Esasen Sentez Diyalektiği

1. Bu konuda en ayrıntılı analiz, “Seçimler, Hayır! Halk Savaşı, Evet” belgesinin incelenmesine dayalı Rektifikasyon Kampanyası Üzerine adlı belgede sunulmuştur. https://the-red-flag.org/uncategorized/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-on-the-rectification-campaign-with-elections-no-peoples-war-yes/

2. Marks'ın bu konudaki yazısına bir örnek, Kapital Cilt 1'in Almanca ikinci baskısının sonsözünde bulunabilir. Burada Marx, “Elbette sunum yöntemi, araştırma yönteminden biçim olarak farklı olmak zorundadır. Araştırma, materyali ayrıntılı bir şekilde ele almalı, gelişiminin çeşitli biçimlerini analiz etmeli, içsel bağlantılarını izlemelidir. Bu çalışma tamamlandıktan sonra, gerçek hareket yeterince tanımlanabilir. Bu başarıldığında, konunun yaşamı bir ayna gibi ideal olarak yansıtıldığında, sanki önümüzde yalnızca bir a priori yapı varmış gibi görünebilir.” demektedir.

https://www.marxists.org/archive/marx/works/1867-c1/p3.htm

3. Lenin'in bu diyalektiğe değindiği bir örnek, İki Adım İleri, Bir Adım Geri'nin N bölümünde yer alır. Burada Lenin, “Kongre tartışmaları ve oylamalarının analizini bitirdikten sonra, şimdi bir özet yapmalıyız ki tüm kongre materyali temelinde, seçimlerde ortaya çıkan ve partimizde ana bölünmeye neden olacak çoğunluk ve azınlık gruplarını neyin oluşturduğunu yanıtlayabilelim. Kongre tutanaklarının sağladığı ilke, teorik ve taktik gölgelerle ilgili tüm materyalin bir özetini yapmak gerekir. Kongrenin bir bütün olarak genel bir resmi olmadan, oylama sırasındaki tüm ana gruplamaların genel bir “özeti” olmadan, bu materyal çok kopuk, çok bağlantısızdır, bu nedenle bireysel gruplar ilk bakışta rastlantısal görünebilir, özellikle Kongre Tutanaklarını bağımsız ve kapsamlı bir şekilde inceleme zahmetine girmeyen biri için (ve kaç okuyucu bu zahmete katlandı?)” demektedir.

https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1904/onestep/n.htm

4. https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-1/mswv1_16.htm

Bilimsel Sosyalizm

Dünya Halk Savaşı

Lenin, emperyalizmin savaş anlamına geldiğini göstermiştir. Emperyalizm var oldukça dünya savaşı tehdidi de devam eder ve bu "süper güçlerden birinin stratejik üstünlüğü tanımlandığında gerçekleşecektir."[1] Birinci Dünya Savaşı bağlamında, Bolşevikler, proleter enternasyonalizme dayanan devrimci bir bozgun hattı için mücadeleye öncülük etmişlerdir. Bu pozisyon Lenin tarafından şu şekilde özetlenmiştir:

"Savaş sırasında bir devrim iç savaş demektir; devletler arasındaki bir savaşın iç savaşa dönüştürülmesi, bir yandan devletlerin askeri yenilgileri ('bozgunları') ile kolaylaşır; öte yandan, böyle bir dönüşümü gerçekten arzulamadan yenilgiyi kolaylaştırmak mümkün değildir."[2]

Yani bir devlet savaştayken, komünistlerin önündeki görev, emperyalist savaşı bir iç savaşa dönüştürmektir. Bu dönüşüm şu yollarla sağlanır: 1) kendi devletinin çeşitli savaşlarda düşman tarafından askeri yenilgiler alması; ve 2) esas olarak, savaşa ve onu yönlendiren eski devlete karşı ülke içindeki kitlelerin seferber edilmesi. Bu devrimci bozgun hattının başarılı uygulanması, Sovyetler Birliği'nde dünyanın ilk sosyalist devletinin kurulmasına, Moğolistan Halk Cumhuriyeti'nin yaratılmasına, Almanya ve Macaristan'da halk savaşlarının başlatılmasına ve sayısız ülkede sınıf mücadelesinin derinleşmesine yol açmıştır.

Dünya savaşı ve proletaryanın yanıtı üzerine, Başkan Mao daha sonra şunları söylemiştir:

"Şu anda dünyadaki insanlar bir üçüncü dünya savaşı çıkıp çıkmayacağını tartışıyorlar. Bu konuda zihinsel olarak hazırlıklı olmamız ve biraz analiz yapmamız gerekiyor. Biz barıştan yana sağlam bir şekilde duruyoruz ve savaşa karşıyız. Ancak, eğer emperyalistler başka bir savaşı başlatmakta ısrar ederlerse, ondan korkmamalıyız. Bu konudaki tavrımız, herhangi bir kargaşaya karşı tavrımızla aynıdır: ilk olarak, ona karşıyız; ikinci olarak, ondan korkmuyoruz. Birinci Dünya Savaşı, 200 milyon nüfusa sahip Sovyetler Birliği'nin doğuşuna yol açtı. İkinci Dünya Savaşı, toplamda 900 milyon nüfusa sahip sosyalist kampın ortaya çıkmasına yol açtı. Emperyalistler üçüncü bir dünya savaşı başlatmakta ısrar ederlerse, birkaç yüz milyon daha sosyalizme yönelecektir, o zaman yeryüzünde emperyalistler için

pek bir alan kalmayacaktır; ayrıca emperyalizmin tüm yapısının tamamen çökmesi de muhtemeldir."[3]

Burada Başkan Mao, dünyadaki halkların, birinci ve ikinci dünya savaşlarında olduğu gibi, üçüncü dünya savaşını da tersine çevirmesi gerektiğini açıklamak için Leninizm'e dayanmaktadır.[4] Bu, ya emperyalizmin tamamen devrilmesine ya da en azından bu yolda önemli bir ilerlemeye yol açacaktır.

Başkan Gonzalo ile birlikte, Başkan Mao'nun bu düşüncesi daha da geliştirilmiş ve dünya halk savaşı kavramı olarak sentezlenmiştir. Bu strateji, "emperyalist savaşı önlemek veya bu zaten gerçekleşiyorsa onu halk savaşına dönüştürmek için uygun bir yanıttır."[5]

Başkan Gonzalo, El Diario ile yaptığı röportajda bu kavramı daha ayrıntılı olarak açıklamış ve şöyle demiştir:

"Bir dünya halk savaşının, emperyalist bir dünya savaşına yanıt olduğunu düşünüyoruz. Bu görev için hazırlanılması gerektiğini düşünüyoruz ve bunu şu şekilde tasarlıyoruz: halk savaşı yürütenler, bunu daha fazla geliştirmelidir; başlatmamış olanlar ise geliştirmeye başlamalıdır; ve bu süreç boyunca emperyalist tahakkümü, gerici tahakkümü yıkacağız. Ve onları yeryüzünden sileceğiz."

"Dünya halk savaşını belirli bir gün ve saatte gerçekleşecek bir eylem olarak tasarlamıyoruz. Gelecekte gerçekleşecek bir gelişim olarak görüyoruz ve Başkan Mao Zedung'un öngördüğü '50 ila 100 yıl' ile ilgili olarak bunu düşünüyoruz. Halk savaşının büyük dalgaları olarak görüyoruz, nihayetinde hepsi Lenin'in dediği gibi bir çelik lejyonları gibi bir araya gelene kadar. Bunu böyle görüyoruz. Bunun izlenmesi gereken tek yol olduğunu düşünüyoruz. Sorun, ısrar ediyorum, dünya savaşı riski olması ve bu çok büyük bir katliam olurdu, sadece sefalet, adaletsizlik, acı ve ölüm getirir ve onları sona erdirme yolunda daha fazla neden sağlar. Bu yüzden tek çözüm halk savaşıdır, dalgalar halinde tasarlanan bu savaş dünya halk savaşına ve uluslararası proletaryanın, halkın çelik lejyonlarının bir araya gelmesine yol açacak, nihayetinde tarihi görevimizi yerine getireceklerdir."[6]

Buradan dünya halk savaşının, Leninist devrimci bozgun hattının uluslararası ölçekte uygulanan açık bir gelişimi olduğunu anlayabiliriz. Dünya savaşını sona erdirecek veya tamamen önleyecektir. Dünya halk savaşı, dünya çapında yürütülen (yeni demokratik, sosyalist veya kültürel) tüm halk savaşlarını bir dizi dalga halinde birleştirerek sonunda emperyalizmi yenecektir. Dünya halk savaşı, Kanada devletine karşı başlatmamız gereken

mücadeleden daha yüksek bir soyutlama seviyesinde yürütülebilir, ancak özünde hala bir halk savaşıdır. Bu nedenle, diğer tüm halk savaşlarında olduğu gibi proletaryanın dünya partisi, askerileşmiş Komünist Enternasyonal tarafından yönetilmelidir. Uluslararası düzeyde hedef komünizm için dünya halk savaşı olduğundan, Komünist Enternasyonal'in yeniden kurulması uluslararası düzeydeki temel görev olarak tanınmalı ve bunun için mücadele edilmelidir. Bu, bir dünya kızıl ordusunun ve dünya anti-emperyalist birleşik cephesinin oluşturulmasıyla bağlantılıdır; bu yolla sosyalist ve demokratik konsey cumhuriyetlerinden oluşan küresel bir birlik inşa edeceğiz.

Bu uluslararası görevler, bireysel ülkelerdeki görevlerle tamamlayıcı niteliktedir. Hindistan, Türkiye ve Peru'da görev, halk savaşını iktidarı ele geçirmek ve halk savaşının uzantıları olarak sosyalist ve kültürel devrimleri geliştirmek için ilerletmektir. Dünyanın geri kalanında ise görev, komünist partiyi yeniden inşa etmek veya kurmak ve halk savaşını başlatmaktır.

Dünya halk savaşının gerçek dünya örnekleri, en yoğun biçimleriyle hem emperyalist dünya savaşları sırasında hem de sonrasında devrimci hareketlerde görülmektedir. Birinci emperyalist dünya savaşı sırasında yürütülen devrimleri zaten tartıştık, ancak o dönemde Komünist Enternasyonal'in ve sayısız komünist partinin kuruluşunu da not etmek gerekir. Dünya halk savaşının bir sonraki büyük dalgası, İkinci Dünya Savaşı ve sonrasında Doğu Avrupa ve Asya'nın büyük bir bölümünde iktidarın ele geçirilmesiyle gerçekleşti. SSCB ve Moğolistan, dünya halk savaşının yayılacağı küresel üs alanları olarak hizmet etti. Her iki emperyalist dünya savaşı da Gonzalo'nun tartıştığı gibi dünya halk savaşının dalga benzeri hareketini göstermektedir.

Revizyonistler ve diğer oportünist akımlar, dünya halk savaşını, Üçüncü Dünyacıların - "Devrimci Anti-Emperyalist Hareket" gibi grupların - sağ-oportünist "küresel halk savaşı" (KHS) ve Troçkistlerin sol-oportünist "sürekli devrim" (SD) kavramlarıyla kıyaslayarak baltalamaya çalışırlar. Burada bu kavramları kısaca tartışacak ve dünya halk savaşından nasıl farklılaştıklarını vurgulayacağız.

Hem KHS hem de SD, dünya halk savaşının yanıtladığı aynı soruya yanıt bulmaya çalışır. Yani, dünya proleter devrimini öznel olarak nasıl organize edip yönlendireceğimiz sorusuna. Ancak hem KHS hem de SD stratejileri, ulusal koşulların değil, uluslararası koşulların belirleyici olduğuna dair temelden hatalı bir fikre dayanır. Yoldaş Stalin, "Bir ülkede böyle bir devrimin zaferi olasılığı, emperyalizm altında kapitalist ülkelerin düzensiz gelişim yasasından kaynaklanmaktadır." diye açıklar.[8] Oysa Troçkistler ve üçüncü dünyacılar devrimlerini tek bir olay olarak düşünürken, dünya halk savaşı birçok halk savaşı dalgasının uzun bir süre boyunca bir araya gelmesi üzerine inşa edilmiştir. Bu, Yoldaş Stalin tarafından

geliştirilen yukarıdaki yasadan kaynaklanmaktadır. Emperyalizm çağı, aynı zamanda dünya proleter devrimi çağıdır ve kapitalizmin düzensiz gelişimi ve genel krizi, küresel düzeyde devrimci durumun düzensiz bir gelişimine karşılık gelir. Bu nedenle, her ülkenin koşullarını dikkate almak ve dünya halk savaşına yönelik halk savaşını bu koşullara göre geliştirmek gereklidir.

KHS ve SD'nin dünya halk savaşından ayrıldığı bir diğer alan süreç ve liderlik anlayışıdır. Dünya halk savaşı için temel, yeni demokratik devrimler olarak anlaşılırken, liderlik, dünya proleter devriminin proletarya akımı ile ulusal kurtuluş akımları arasındaki ilişkiden türetilen sosyalist ve kültür devrimleridir. Bu, devrimin fırtına merkezinin bugün üçüncü dünyada olduğunu kabul eder, ancak emperyalist ülkelerde de halk savaşlarını başlatma, yürütme ve geliştirme ihtiyacını ortadan kaldırmaz. KHS için devrim sadece üçüncü dünyada mümkündür ve emperyalist ülkeler kuşatıldığında onlara küresel yeni demokratik devrim süreciyle ulaşılacaktır. SD için ise üçüncü dünyadaki devrim, en gelişmiş emperyalist ülkelerde başarılı devrimlere bağlı olarak görülmektedir. Üçüncü dünyadaki bu devrimler, proletarya diktatörlüğünü kurmalı ve demokratik devrimi atlamalıdır; bu yüzden Troçkistler "dünya sosyalist devrimi"nden söz ederler.

Hem KHS hem de SD, dünya halk savaşının devrimci rotasından sapmalar sunar. KHS örneğinde, emperyalist ülkelerin proletaryasını silahsızlandırmayı ve üçüncü dünyadaki devrimcilerden kurtuluşlarını beklemelerini sağlamak amaçlanır. SD için ise üçüncü dünyada yeni demokrasi mücadelesini durdurmayı amaçlar ve böylece proletaryayı stratejik müttefikleri olan köylülük ve ulusal burjuvaziye karşı konumlandırır. Her iki hata da düzensiz gelişim ilkesini ve tek ülkede sosyalizmi reddederek dünya devrimini bir süreç yerine bir olay olarak görmeye dayanır.

Dünya Proleter Devriminin Üç Aşaması

Başkan Gonzalo, dünya proletarya devrimini halk savaşının üç aşamasına uyarlamıştır.[2] Bu üç aşama şunlardır:

1. Dünya devriminin stratejik savunması: Bu süreç, 1871'de Paris Komünü ile başlamış ve 1940'ların ortalarına kadar sürmüştür. Bu dönemde 1905 Rus Devrimi, Rusya ve Moğolistan'daki başarılı devrimler, Birinci Dünya Savaşı sonrasındaki başarısız devrimler, İkinci Dünya Savaşı ve Almanya'dan Kore'ye uzanan bir sosyalist bloğun kurulması yer alır. Bu dönemde dünya gericiliği stratejik taarruzdaydı.

2. Dünya devriminin stratejik dengesi: Bu süreç, Çin'de iktidarın ele geçirilmesiyle başlamış

ve 1970'lerin sonlarına kadar sürmüştür. Bu dönemde tüm sosyalist ülkelerde revizyonizmin yeniden kurulması, üçüncü dünyada ulusal kurtuluş savaşları ve Çin'de kültür devrimi yer almaktadır. Bu dönemde, gericilik ve devrim göreceli bir denge içindeydi.

3. Dünya devriminin stratejik taarruzu: Bu süreç, 1980'lerde başlamıştır. Bu dönemde dünya gericiliği stratejik savunmadadır. Yakın dönemdeki genel karşı-devrimci taarruz (GKDT), bu aşama içinde yer almıştır. Bu GKDT ile ilgili olarak Peru Komünist Partisi, "Stratejik Taarruz aşaması onlarca yıl sürecek, genel karşı-devrimci taarruz ise birkaç yıl sürecek, birçok yıl değil" şeklinde açıklama yapmıştır.[3] Bu dönemde Peru, Hindistan ve Nepal'deki komünist partilerin yeniden kuruluşu, bu üç ülkede halk savaşı, Sovyetler Birliği ve NATO'nun Afganistan'dan çıkışı, modern revizyonizmin birkaç ülke dışında çöküşü ve genel karşı-devrimci taarruzun sona ermesi gibi olaylar yaşanmıştır.

Devrim süreci üç genel aşamaya ayrılabildiği gibi, her aşama da üç farklı döneme ayrılabilir ve bu şekilde devam edebilir. Örneğin, stratejik savunma aşamasında, devrimci ve karşı-devrimci güçlerin dengesi sabit değildir. Devrimci güçlerin karşı-devrimci güçleri kademeli olarak geçmesiyle zaman içinde gelişir ve stratejik savunmanın üçüncü dönemi, devrimci güçlerin göreceli bir zayıflıktan stratejik dengeyi karakterize eden bir duruma geçtiği geçişi işaret eder. Benzer şekilde, stratejik dengenin üçüncü dönemi, bu göreceli dengenin devrim lehine, karşı-devrim aleyhine göreceli bir güç kazandığı stratejik taarruzu karakterize eden bir duruma doğru değişecektir.

Stratejik taarruzlar stratejik savunma içinde veya tam tersi de meydana gelebilir. Küresel düzeyde bu duruma örnek olarak, dünya çapında stratejik savunma aşaması içinde SSCB ve Moğolistan'da iktidarın ele geçirilmesi gösterilebilir. Bu, devrimin dünyadaki düzensiz gelişimi ve emperyalizmin düzensiz çöküşü nedeniyle dünya proletarya devriminin belirli bölgelerde diğerlerinden daha fazla ilerlemesini sağlamıştır.

Şu anda, dünya proletarya devriminin stratejik taarruzu içindeyiz. Stratejik dengede, dünya proletarya devrimi hızla kalan son küresel üs bölgelerini kaybetti. 1976'da, Dengist darbe Çin'de kapitalizmi yeniden kurdu. 1978'de, Sosyalist Arnavutluk, Enver Hoca ve AEP'nin Mao Zedung Düşüncesi'ne dogmatik reddiyesini takiben kaybedildi. Son olarak, 1979'da, Demokratik Kampuçya, Sovyet sosyal-emperyalizminin desteğiyle Vietnamlı genişlemecilerin istilasını takiben kaybedildi. Kampuçya'da güçlü bir Mao Zedung Düşüncesi gerilla savaşı bir süre yürütüldü, ancak yine de küresel üs alanı olarak kaybedildi. Uluslararası proletarya için bu zorlu kayıplara rağmen, dünya proletarya devrimi geri dönmemiştir. Bu, emperyalizmin ölümcül oluşu ve yeni bir şey yaratma yeteneğinin olmamasındandır. Bu üretim tarzının kendini iyileştirmesi veya çöküşünü durdurması

imkansızdır. Artık dünyanın üçte birinde sosyalizm inşa edilmese de, bugünkü emperyalizmin 30'larda veya 70'lerdeki kadar güçlü olmadığı inkar edilemez. Proletarya, geri çekilebilen, yeniden gruplaşabilen ve kaybettiklerini yeniden alabilen ilerici bir sınıf olarak kalırken, emperyalizm yalnızca çöküşünü yavaşlatabilecek yüzeysel değişiklikler yapabilir, ancak bunu tersine çeviremez.[4]

Burada önemli olan, dünya halk savaşı ve dünya proletarya devriminin farklı konuları tanımladığını belirtmektir. Dünya proletarya devrimi esas olarak nesnel faktörlerin, devrim ve gericiliğe yönelik eğilimlerin dengesi ölçüsüdür; dünya halk savaşı ise yukarıda tartışıldığı gibi bir halk savaşıdır ve aşamaları esas olarak öznel faktörler dikkate alınarak ölçülecektir. Bu iki kavram arasındaki karışıklık, birçok kişinin küresel üs bölgelerimizin kaybını dünya proletarya devriminde bir geri dönüş olarak görmesine neden olmaktadır. Bu karışıklık, Struggle Sessions'ın "Shake the Earth" (Dünya'yı Sars) başlıklı makalesine yönelik Editörler Kurulu Yanıtı[5] ve "Shake the Earth" Üzerine Daha Fazlası[6] başlıklı makalelerinde ele alınmıştır. Bugün, dünya proletarya devrimi stratejik taarruzda ise, dünya halk savaşı bu gelişmenin gerisinde kalarak stratejik savunmadadır.

Dünya proletarya devriminin stratejik taarruzu şu anda birinci dönemindedir. Bu, anlaşılması gereken önemli bir noktadır, çünkü Maoistler dünya proletarya devriminin stratejik taarruzundan bahsederken bu genellikle yanlış anlaşılmakta veya yanlış temsil edilmektedir. Stratejik taarruzun üçüncü ve son dönemi, devrimci güçlerin göreceli bir güç konumundan mutlak bir güç konumuna doğru gelişimini görecektir.

Stratejik taarruzla bağlantılı olarak, Gonzalo Düşüncesi, 2. plenumdaki Temel Politik Dünya Görüşü belgesinde emperyalizmin, revizyonizmin ve dünya gericiliğinin genel karşı-devrimci taarruzu (GKDT) kavramını tanıtır.[7] 1985 yılında Gorbaçov'un Perestroyka'sının başlamasıyla, esas olarak Gorbaçov ve Deng Xiaoping'in başını çektiği "yeni karşı-devrimci revizyonist taarruz" başlatıldı.[8] GKDT, Doğu Bloku'nun çöküşü ve dünyada yalnızca bir hegemonik emperyalist süper gücün, GKDT'yi ileri taşıyan ABD'nin kalmasıyla 1990 civarında hız kazandı. Bu GKDT, "emperyalizm ve revizyonizmin iş birliği içinde ve çatışma halinde yürüttüğü bir birleşik taarruz" olarak işlev gördü.[9]

Bu dönem öncesinde, SSCB ve ABD arasındaki büyük çekişme, dünya halk savaşının dünya çapında hızla ilerlemesine olanak sağladı. Bu durum, soğuk savaş boyunca olduğu gibi, başlıca çelişkinin emperyalist güçler arasındaki çekişme olması nedeniyle mümkün oldu. Sovyet sosyal-emperyalizminin çöküşü ve tek bir hegemonik emperyalist süper güç olan ABD'nin başat olduğu bir dünyaya geçişle birlikte, emperyalizm, revizyonizm ve dünya gericiliği arasındaki iş birliği, dünya proletarya devriminin gelişimini engellemek için daha

fazla pekiştirildi. GKDT sona erdiğinden beri, emperyalist güçler arasındaki çelişkinin doğası normale dönmüş ve çekişme, iş birliğine göre daha öncelikli hale gelmiştir.

GKDT, ideoloji, politika, askeriye, kültür ve ekonomi düzeylerinde yürütülmüş olsa da, genel olarak ideoloji düzeyinde, Marksizm'i ortadan kaldırma çabasıyla öncelikli olarak işlev görmüştür. Marksizm'e saldırarak, onu inkâr ederek ve altı temel hat üzerinde ortadan kaldırarak bunu yapmıştır: "Sınıf Mücadelesi, Proletarya Diktatörlüğü, proletaryanın devrimci Partisinin (Komünist Parti) gerekliliği, devrimci şiddet, bilimsel sosyalizm ve revizyonizme karşı mücadele."[10] Bu tasfiyeciliğin uluslararası komünist hareket içindeki üç temel ifadesi Avakyanizm, Praçandizm ve Peru'daki 2. Sağ-Oportünist Çizgi idi. GKDT'nin Marksist-Leninist-Maoist-Gonzalo Düşüncesi karşı taarruzu tarafından kırılması, dünya proletarya devriminin stratejik taarruzunun birinci döneminden ikinci dönemine geçişte önemli bir ilerlemeyi işaret etmiştir.

GKDT'nin arkasında, ABD emperyalizminin öncülüğünde, diğer karşı-devrimci sınıf ve katmanlarla ittifak kurarak oluşturduğu karşı-devrimci birleşik cephe bulunuyordu. PKP, Mariategui'nin Peru'daki birleşik cepheye katkılarını tartışırken şu açıklamayı yapmıştır: "Mariategui, devrimci bir tehdit karşısında burjuvazinin de birleşik bir cephe kurduğunu vurgulamıştır, 'ama yalnızca geçici olarak, yalnızca devrime yönelik belirli bir saldırı hazırlanana kadar. Daha sonra burjuva gruplarından her biri kendi özerkliğini yeniden kazanmaya çalışır [...] Burjuvazi içinde hiçbir kimsenin bastıramayacağı ideolojik ve çıkar çatışmaları vardır; böylece burjuva blok, kendi iç çelişkilerinin gelişimi ve sınıf mücadelesinin gelişimi ile kaçınılmaz olarak parçalanır."[11]

Mariategui'nin burada ifade ettiği durum, dünya proletarya devrimi ölçeğinde de aynı derecede geçerlidir. Dünya proletarya devriminin stratejik taarruzunun başlamasının ardından, dünya devriminin daha fazla gelişimini önlemek için GKDT başlatıldı. Ancak bu taarruz sona ermiştir. Karşı-devrimci blok arasındaki iş birliği zayıflıyor ve çekişme yeniden öncelikli hale gelmiştir. Emperyalist güçler arası ilişkiler, soğuk savaş sonrası 1990'ların başına kıyasla daha da çekişmeli hale gelmiştir; o dönemde bu gruplar arasındaki iş birliği öncelikli hale gelmişti. Bu durum yalnızca ABD ile Rusya veya ABD ile Çin arasındaki çelişki için değil, Almanya gibi geleneksel müttefiklerle olan ilişkiler için de geçerlidir.[12] Bugün, GKDT, karşı-devrimci birleşik cephenin iç çelişkileri ve çakışan çıkarlar nedeniyle parçalanması sonucu çözülmüştür. Sınıf mücadelesi de yoğunlaşmıştır. Bugün Hindistan'daki halk savaşı, Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in birleşmesiyle güç kazanarak daha da büyümektedir. Maoizm için mücadele dünya çapında yayılmış ve Latin Amerika, Avrupa ve Kuzey Amerika'da özellikle güçlenmiştir. Bu ülkelerden bazıları da Gonzalo Düşüncesi'ni evrensel katkılar olarak ya da MLM-GD olarak kabul ederek

mücadele etmektedir. Nepal, Brezilya ve Ekvador'daki mücadeleler de Halk Savaşı'nın yeniden başlatılmasına doğru hızla ilerlemektedir. Düşmanı küçümsemek öznelci bir hata olur, ancak GKDT'nin iç çelişkiler ve gelişen sınıf mücadelesi nedeniyle çözüldüğü açıktır.

İdeolojik olarak, GKDT'nin anlamı anti-Marksizm'di, çünkü bu, dünya proletarya devrimini ortadan kaldırma amacına uygundu. Politik olarak, GKDT, emperyalist ülkelerde esas olarak teşvik ettiği post-modernizm olarak "sol" biçiminde ve sağ biçiminde ise faşizm olarak işlev görmüştür. Her iki biçim de politik olarak eklektik, fırsatçı ve aydınlanmanın akıl ve rasyonellik biçimindeki olumlu gelişimlerinin bir inkârıdır. Askeri olarak, GKDT düşük yoğunluklu savaş kullanımını teşvik etti ve bu yöntemi dünyanın çoğunda, emperyalist ülkeler de dahil olmak üzere, yaygınlaştırdı. Ekonomik olarak, GKDT kendini neoliberal çizgide yeniden yapılandırmaya çalıştı. Hem düşük yoğunluklu savaş hem de neoliberalizm sonra daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır.

Yakın tarihli GKDT hakkında, PKP, Güç Fethinin İnşası Yoluyla Stratejik Taarruza Hazırlanın! belgesinde şu açıklamayı yapmıştır:

"Yankee emperyalizminin tek hegemonik güç olarak başını çektiği bu genel karşı-devrimci taarruz, modern revizyonizmin genel iflasının ortasında zirveye ulaşmıştır. Dünya proletarya devriminin yeni büyük dalgası ile darbe alarak düşüşe geçmeye başlamaktadır."[13]

Yakın tarihli genel karşı-devrimci taarruz ilk değildir ve muhtemelen son da olmayacaktır, ancak her zaman kendi ağırlığı altında çöken istikrarsız bir güçtür. PKP'nin 2. plenumunda tartışılan şu husus:

"Her iki Genelge'nin yazıldığı tarihsel bağlam ve perspektife bakın: 1891, Rerum Novarum ve 1991 Centesimus Annus; Komün'ün yenilgisinden 20 yıl sonra, eski revizyonizmin taarruza geçtiği, Marksizm'in henüz silah zoruyla iktidarı ele geçirme yolunu bulamadığı ve kapitalizmin emperyalizmin oluşumunu tamamlayarak sözde 'Belle époque' döneminde geliştiği bir dönem."[14]

Bu, Paris Komünü'nü takip eden süreç ile yakın tarihli GKDT'nin benzer bir sürece işaret ettiğini gösterir. Paris Komünü'nden sonra, revizyonizm ve kapitalizm emperyalizme dönüşürken taarruza geçmişti. Bu, yukarıdaki alıntıda Katolik kilisesinin Marksizm'e yönelik ideolojik saldırısı olarak öne çıkan gericilik taarruzu ile birleşmişti. Bu GKDT, hem kendi iç çöküşü hem de Ekim Devrimi ile görülen sınıf mücadelesinin gelişimiyle kırıldı.

Notlar

B. Bilimsel Sosyalizm

I. Dünya Halk Savaşı

1. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/
2. https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1915/jul/26.htm
3. https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-5/mswv5_58.htm
4. HKP(Maoist) tarafından hazırlanan, Stalin liderliğindeki Komünist Enternasyonal'in ikinci dünya savaşı sırasındaki strateji ve taktiklerini analiz eden bir okuma: Marksizm-Leninizm-Maoizm: Temel Kurs, Bölüm 23. https://foreignlanguages.press/wp-content/uploads/2020/08/S01-MLM-Basic-Course-Revised-Edition-10th-Printing.pdf
5. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/
6. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-interview-with-chairman-gonzalo/
7. https://web.archive.org/web/20200926031145/https://anti-imperialism.org/2013/10/25/on-global-peoples-war-and-global-new-democratic-revolution/
8. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1925/sep/15.htm

II. Dünya Proletarya Devriminin Üç Aşaması

1. Bu konu, PKP'nin Uluslararası Çizgisinde en ayrıntılı şekilde ele alınmıştır. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/
2. Bu belgesel, dünya proletarya devriminin gelişimini burada yapılandan daha ayrıntılı bir şekilde izlemektedir: https://vimeo.com/316192997
3. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-meeting-of-the-central-leadership-with-the-northern-regional-committee/
4. “Emperyalizmin asalak veya çürüyen kapitalizm olduğu gerçeği, her şeyden önce üretim araçlarının özel mülkiyeti altında her tekelin karakteristiği olan çürüme eğiliminde kendini gösterir. Demokratik-cumhuriyetçi ve gerici-monarşist emperyalist burjuvazi arasındaki fark, ikisi de canlı canlı çürüdüğü için ortadan kalkmıştır (bu durum, kapitalizmin belirli sanayi dallarında, belirli ülkelerde ve belirli dönemlerde olağanüstü hızlı gelişimini engellemez). İkincisi, kapitalizmin çürüyüşü, “kupon keserek” geçinen kapitalistlerden oluşan büyük bir rantiyer tabakasının yaratılmasıyla kendini gösterir. İngiltere, ABD, Fransa ve Almanya olmak üzere önde gelen dört emperyalist ülkenin her birinde menkul kıymetlerdeki sermaye 100.000 veya 150.000 milyon franka ulaşır ve her ülke buradan yılda

en az beş ila sekiz bin milyon gelir elde eder. Üçüncüsü, sermaye ihracı asalaklığın en yüksek noktaya ulaşmış halidir. Dördüncüsü, “finans kapital özgürlük değil, egemenlik ister”. Emperyalizmin temel özelliği olan siyasi gericilik her alanda kendini gösterir: Yolsuzluk, büyük ölçekli rüşvet ve her türlü sahtekarlık. Beşincisi, ezilen ulusların sömürüsü—ilhaklarla ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır—ve özellikle bir avuç “Büyük” Güç tarafından kolonilerin sömürüsü, giderek “uygar” dünyayı yüz milyonlarca “uygarlaşmamış” ulusun bedeninde bir parazite dönüştürür. Roma proletaryası toplumun sırtından geçinirdi. Modern toplum ise modern proletaryanın sırtından geçinmektedir. Marx, Sismondi'nin bu derin gözlemini özellikle vurgulamıştır. Emperyalizm durumu bir ölçüde değiştirir. Emperyalist ülkelerdeki proletaryanın ayrıcalıklı bir üst tabakası, kısmen “uygarlaşmamış” ulusların yüz milyonlarının sırtından geçinmektedir.”

https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1916/oct/x01.htm

5. https://struggle-sessions.com/2021/05/14/editorial-board-response-to-shake-the-earth/
6. https://struggle-sessions.com/2021/06/28/more-on-shake-the-earth/
7. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-2nd-plenum-fundamentals-of-political-world-outlook/
8. https://the-red-flag.org/uncategorized/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-on-the-rectification-campaign-with-elections-no-peoples-war-yes/
9. https://the-red-flag.org/uncategorized/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-on-the-rectification-campaign-with-elections-no-peoples-war-yes/
10. https://the-red-flag.org/en/communist-party-of-brazil-red-faction-lenin-and-the-militarized-communist-party/
11. https://the-red-flag.org/en/central-committee-communist-party-of-peru-retake-mariategui-and-reconstitute-his-party
12. https://ci-ic.org/blog/2021/03/16/notes-on-the-dispute-about-nord-stream-2/
13. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-prepare-the-strategic-offensive-through-the-construction-of-the-conquest-of-power/
14. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-may-the-strategic-stalemate-shake-the-country-more/

Önderlik

Marksist önderlik anlayışının kökenleri, önderliği zorunluluk-şans (ikinci yön bazen tesadüf, rastlantı ve nedensellik olarak da anılır) diyalektiği açısından açıklayan Engels’e dayanır.

Engels, 1894 yılında Borgius'a yazdığı mektupta şöyle demektedir:

"İnsanlar kendi tarihlerini yapar ama şimdiye dek kolektif bir iradeyle, kolektif bir plana göre yapmadılar. Belirli sınırlandırılmış bir toplumda bile değil. Çabaları birbirleriyle çelişir ve bu tür tüm toplumlarda dolayısıyla bir zorunluluk hüküm sürer, bu da rastlantılarla tamamlanır ve kendini gösterir. Tüm bu rastlantılar aracılığıyla kendini gösteren zorunluluk nihayetinde yine ekonomiktir. Burada sözde büyük insanlardan bahsetmeliyiz. Belirli bir zamanda belirli bir ülkede ortaya çıkan kişinin belirli bir kişi ve başkası olmaması elbette tamamen şans meselesidir. Ama onu devre dışı bıraksak bile, her zaman bir yedek ihtiyacı vardır ve yedek, iyi ya da kötü bulunur; uzun vadede mutlaka bulunur. Napolyon - bu belirli Korsikalı'nın - Fransız Cumhuriyetlerinin yorucu savaşlarının gerektirdiği askeri diktatör olması bir şans meselesiydi. Ama Napolyon eksik olsaydı, başka birinin onun yerini alacağı, birinin gerektiğinde her zaman bulunduğu gerçeği ile kanıtlanmıştır: Sezar, Augustus, Cromwell vb. Elbette Marks, tarihsel materyalizmi keşfetti – ancak Thierry, Mignet, Guizot, 1850'ye kadar olan tüm İngiliz tarihçi okulu örnekleri, buna doğru ilerlediklerini gösterir; Morgan'ın aynı kavramı keşfetmesi ise bunun zamanının geldiğinin ve keşfedilmesi gerektiğinin kanıtıdır."1

Burada Engels, tarihi yapanın kitleler olduğunu ve kitlelerin ekonomik ve politik mücadelelerinin zorunlu olarak önderleri ortaya çıkardığını vurgulamaktadır. Ancak kitleler arasından herhangi bir bireyin bu rolleri üstlenmesinin zorunlu bir yazgısı yoktur; kimlerin bu pozisyonu üstleneceği nihayetinde bir şans meselesidir. Engels'in Marks'ın tarihsel materyalizmi keşfi örneği bu duruma iyi bir örnektir. Yani Marksizmin (diyalektik materyalizm ve uygulamaları) gelişimi kaçınılmazdır. Proletaryanın sınıf mücadelesi tarafından talep edilmektedir, ancak proletaryanın başlıca önderi pozisyonunu üstlenmesi için Marks'ın kendisinin olması hiç de zorunlu değildir. Marks hiç doğmamış olsaydı, erken yaşta ölseydi, farklı koşullarda doğmuş olsaydı ya da Marksizmi geliştirmemesi için herhangi bir değişiklik olsaydı, yine de Marksizm ortaya çıkardı. Engels, Dietzgen2 ya da başka biri bu önder pozisyonunu üstlenirdi. Marks'ın olması, şans ve zorunluluğun etkileşimidir.

Bir sonraki aşamada Lenin, Marksist önderlik teorisine katkıda bulunmuştur. Çin Komünist Partisi tarafından Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Bir Öneri adlı belgede bu katkılar şu şekilde özetlenmiştir:

"Lenin tarafından ortaya konan teori şu şekildedir:

"a) Kitleler sınıflara ayrılmıştır;

“b) Sınıflar genellikle siyasi partiler tarafından yönetilir;

“c) Siyasi partiler, genel olarak, en yetkin, etkili ve deneyimli üyelerden oluşan ve en sorumlu pozisyonlara seçilen daha az ya da çok istikrarlı gruplar tarafından yönetilir ve bunlara önderler denir.

“Lenin, ‘Bütün bunlar temel şeylerdir’ demiştir.”3

Lenin, her bir kategorinin oynadığı rolü kabul eder ve önderleri parti, sınıf veya kitlelerle karşı karşıya getirmez. Aksine her birinin oynadığı rolü, birbirleriyle nasıl ilişkilendiklerini ve birinin diğerinden doğal olarak nasıl ortaya çıktığını kabul eder.

Stalin, Lenin’i model alarak önderlik sorununa büyük katkı sağlayacaktır. Stalin, Lenin Rusya Komünist Partisi’nin (Bolşevik) Önderi ve Organizatörü olarak adlı makalesinde üç tür önder arasında ayrım yapar:

“Proleter devrim döneminde, her Parti sloganı ve her önderin ifadesi eylemde test edildiğinde, proletarya önderlerinden özel taleplerde bulunur. Tarih, teori bakımından zayıf, ancak cesur, özverili pratik önderleri olan proleter önderleri tanımaktadır. Bu tür önderlerin isimleri kitleler tarafından kolay kolay unutulmaz. Örneğin Almanya’da Lassalle, Fransa’da Blanqui gibi. Ancak hareket bir bütün olarak anılara dayanarak yaşayamaz: net bir hedefe (bir programa) ve sağlam bir çizgiye (taktiklere) ihtiyacı vardır.

“Başka bir önder türü daha vardır: teoride güçlü ama örgütlenme ve pratik işlerde zayıf olan barış dönemi önderleri. Bu önderler sadece proletaryanın üst tabakaları arasında, o da belli bir süre boyunca popülerdir. Devrim dönemi başladığında, önderlerden pratik devrimci sloganlar talep edildiğinde, teorisyenler sahneyi terk eder ve yerlerini yeni adamlara bırakır. Örneğin Rusya’da Plehanov ve Almanya’da Kautsky gibi.

“Proleter devrimin ve proletarya partisinin önderi pozisyonunu koruyabilmek için, teoride güçle proletarya hareketinin pratik organizasyonu tecrübesini birleştirmek gereklidir. P. Axelrod, bir zamanlar bir Marksistken, Lenin hakkında ‘iyi bir pratik işçi deneyimini teorik eğitim ve geniş bir politik bakış açısıyla mutlu bir şekilde birleştiriyor’ diye yazmıştı (bkz. Lenin’in Rus Sosyal-Demokratlarının Görevleri adlı broşürüne yazdığı önsöz). Şimdi Bay Axelrod’un, ‘medeni’ kapitalizmin ideoloğu olarak Lenin hakkında ne söyleyeceğini tahmin etmek zor değil. Ancak Lenin’i iyi tanıyan ve meseleleri nesnel olarak değerlendirebilen bizler, Lenin’in bu eski niteliğini tamamen koruduğundan eminiz. Bu arada, Lenin’in bugün dünyanın en güçlü ve en çelikleşmiş proletarya partisinin önderi olmasının nedenini burada

aramak gerekir.”4

Burada Stalin, teoride ya da pratikte başarılı olabilen ama ikisinde de başarılı olamayan tek yönlü önderleri eleştirir. Bir komünist önder, her ikisini de idare edebilen birisidir. Komünistlerin bir önderi, ideolojik-politik gelişimi önderlik edebilen ve bunun etrafında örgütsel ve askeri gelişimi yönlendirebilen biridir.

Stalin, Kremlin Askeri Okulu’ndaki Bir Anma Toplantısında Lenin: Lenin Üzerine Bir Konuşma başlıklı konuşmasında Lenin’i büyük bir önder yapan temel özellikler olarak gördüğü özellikleri daha da detaylandırır. Stalin’in konuşması şu şekilde özetlenebilir:

“Bu sadelik ve alçakgönüllülük, kendini fark ettirmeme veya en azından öne çıkmama ve yüksek konumunu vurgulamama çabası, Lenin’in yeni kitlelerin, insanlığın ‘sıradan’ kitlelerinin yeni önderi olarak en güçlü yanlarından biriydi.”6

“Lenin’in konuşmalarındaki mantığın gücü onun hitabet sanatındaki en güçlü özelliğiydi.”7

“‘Yenilgide ağlamamak’—bu, Lenin’in, kendine güvenen ve gücüne inanan bir orduyu etrafında toplamasını sağlayan özellikti.”8

“‘Zaferde övünmemek’—bu, Lenin’in düşmanın gücünü soğukkanlılıkla tartıp Partiyi olası sürprizlere karşı korumasını sağlayan karakter özelliğiydi.”9

“‘İlkeli bir politika tek doğru politikadır’—bu, Lenin’in yeni ‘aşılmaz’ mevziler alarak ve proletaryanın en iyi unsurlarını devrimci Marksizme kazanmasını sağlayan formüldür.”10

“Kitlelerin yaratıcı gücüne inanç—bu, Lenin’in kendiliğinden gelişen süreci kavramasını ve bu süreci proletarya devrimi kanalına yönlendirmesini sağlayan özelliğiydi.”11

“Geniş olayları hızlıca kavrama ve sezme yeteneği, Lenin’in devrimci hareketin dönüm noktalarında doğru stratejiyi ve net bir hareket hattını belirlemesini sağlayan deha içgörüsüydü.”12

Önderlik kavramına üç büyük katkıyı Engels, Lenin ve Stalin yapmıştır. Engels, önderlerin gelişiminde zorunluluk-şans diyalektiğini katmıştır, Lenin kitleler-sınıflar-parti-önderler ilişkisini kurmuştur, Stalin ise önderlerin niteliklerini tanımlamıştır. Bu üç proletarya önderinin katkıları, Gonzalo’nun önderlik sorusu üzerine yaptığı katkıların temelini oluşturur.

Büyük Önderlik Üzerine'den:

“Tüm devrimler, gelişim süreçlerinde, öncü sınıf olarak proletaryanın mücadelesi ve her şeyden önce Komünist Partinin geri dönüşsüz sınıf çıkarlarını yükselttiği mücadele

aracılığıyla bir önderler grubunu ve onu temsil eden ve önderlik eden birini, tanınmış otoriteye ve etkiye sahip bir önderi ortaya çıkarır. Bizim gerçekliğimizde bu, tarihsel zorunluluk ve nedensellik sonucunda Partinin ve devrimin önderi Başkan Gonzalo'da şekillenmiştir."13

Burada Başkan Gonzalo, iki kriter tanımlar: 1) büyük önderin otorite ve etkisinin tanınması; 2) önderleri ortaya çıkarmadaki çelişki yasasının rolü. Bu belgeye dair konuşmasında Başkan Gonzalo şöyle açıklar: "Bir devrim onlarca yılda bir avuç büyük önder üretir; daha büyük miktarda üretilen önderler, daha büyük miktarda kadrolar ve bir kitle militanlarıdır."14

Bu önderlik anlayışı demokratik merkeziyetçiliğe önemli bir gelişme sunar. Demokratik merkeziyetçilik, Parti üyeliğinin tamamını en yüksek karar organına, yani kongreler arasında ise Merkez Komiteye tabi kılar. Ancak Merkez Komite içinde diğerlerinden daha fazla ağırlığa sahip pozisyonlar vardır. Örneğin, başkan, genel sekreter gibi pozisyonları propaganda başkanı veya belirli bir kitle sektörü arasında örgütlenmeden sorumlu pozisyonla karşılaştırın. Bu, birçok demokratik merkeziyetçi örgütte, Merkez Komitenin belirli bir kısmına Merkez Komite oturumları arasında daha geniş yürütme yetkisi verilmesinin zaten kabul edilmiş bir gerçeğidir; bu gibi bir yürütme komitesi, siyasi büro vb. daha ağırlıklı pozisyonlardan oluşur. Nasıl ki proletarya halk kitlelerinin başında önder güçtür, komünist parti proletaryanın başındaki önder güçtür, Merkez Komite komünist partinin başındaki önder güçtür, öyleyse Merkez Komite önderi de genellikle devrimin önderliği olacaktır.

Bu, her zaman geçerli olmasa da, örneğin Lenin'in ölümünde Rus Komünist Partisi (Bolşevik)'in örgütsel başkanı olan Stalin örneğinde olduğu gibi. Merkez Komite oturumdayken, ağırlıklı pozisyonlardaki bu üyeler çoğu durumda, Merkez Komitenin kolektif önderliğine tabi kalmalıdır. Kolektif önderlik-bireysel önderlik diyalektiği, demokratik merkeziyetçilik diyalektiğinin bir ifadesidir; kolektif önderlik demokrasiye, bireysel önderlik merkeziyetçiliğe bağlanır.

Önderlik ayrıca iki diyalektik ışığında anlaşılmalıdır:

Bireysel önderlik-kolektif önderlik15
Seçilmiş önderlik-politik önderlik

Devrimin kolektif önderliği, Komünist Partinin Merkez Komitesi tarafından temsil edilirken bireysel önderlik, kolektif önderliğin karşıtı olarak zorunluluktan doğar.16 Joshua Moufawad-Paul (JMP) gibi revizyonistlerin iddialarının aksine, PKP ve Gonzalo Düşüncesi bu

diyalektiği tanır ve bireysel önderlerin kolektif önderlik rolünü üstlenmesini hedeflemez. Bu, Genel Siyasal Çizgi'de şöyle ifade edilmiştir: "Kolektif önderlik ve bireysel önderlik üzerine dayandık, önderlerin rolüne dikkat ediyoruz ve halk savaşı yoluyla, önderliğin yenilenmesi yoluyla, devrimin önderliğinin kaynaşması ve güçlenmesi sağlanmaktadır. Biz 'önderlik asla ölmez' ilkesini sürdürüyoruz."17

İkinci diyalektiğe gelirsek, seçilmiş önderlik-politik önderlik, seçilmiş önderlik partinin inşasının örgütsel yönüyle ilişkilendirilebilirken, politik önderlik parti inşasının ideolojik-politik yönüyle ilişkilidir. Seçilmiş önderlerin önderliği örgütsel rollerinden gelirken, gerçek önderler makamda olup olmadıklarına bakılmaksızın önderdir.18 Bu gerçek, anarşist ve diğer "otorite karşıtı" hareketlerde açıkça görülür. Önderlikten kaçınsalar bile, her zaman bir seviyede tanınan (açıkça olmasa bile) otorite ve etkiye sahip bir önder ortaya çıkar.

Başkan Gonzalo, 'Gonzalo Düşüncesi Üzerine' Belgesi Üzerine Konuşması'nda Lenin'den önderlerin oluşumunda temel olanı şu şekilde sentezler:

"Eğer dikkatli düşünürseniz, burada devrim, hüküm süren sınıf (proletarya) ve Parti sorunu belirtilmiştir; ele alınması gereken budur. Yoldaşlar, belgeyi anlamak için iyi okuma, çalışma ve düşünme ihtiyacımız olduğunu hatırlatıyoruz; belgede ne dediğini anlamalıyız, kafamızda olanı değil; kafamızdaki şeyler rahatsızlık verici olabilir, bu anlaşılabilir, ancak nesnel olma ihtiyacımız ve zorunluluğumuz var, subjektivizmle savaşmalıyız, bu çok önemli, bu nedenle buna dikkat edin, Yoldaşlar. Üç soru gündeme getirilmektedir: devrim, proletaryanın hüküm süren sınıfı ve Parti, üçünün eylemi; önderleri oluşturan da budur."19

Son olarak, Gonzalo aynı belgede tüm insan hareketlerinde önderlerin gelişimi hakkında şu ifadeyi kullanır:

"Örneğin sosyal ve edebi süreçlerde bir hareketi yönetecek, bir okulun başında olacak birine ihtiyaç vardır; İspanyol dilinin oluşumuna bakacak olursak, bu dil, Cervantes'te somutlaşmıştır, ya da bunu inkâr edebilir miyiz, birinin bunu şekillendirmesi, kurallarını belirlemesi, dilin yönetimini yönlendirmesi gerekiyordu, tıpkı İtalya'da Dante gibi – Dante dedikleri gibi değil, sadece Dante – edebi dünyada bile buna bir örnek bulabilirsiniz. Bilim dünyasında, çağdaş fizik, dikkat çeken bir grup teorisyen tarafından oluşturulmuştur ve yine de makrokozmosu anlamada birini önder olarak gerektiriyordu: Einstein, bu inkâr edilemez, bunu yönetecek birine ihtiyaç vardı, dünyayı fiziksel olarak anlamada büyük bir adım atıyordu; ya da mikrokozmosu anlamada Planck'ın fizik biliminde yeni bir dünya açması; zorunluluk yasası bu hareketi yönetecek birine ihtiyaç olduğunu gerektiriyordu. Ya da Marksizmdeki örneklerde olduğu gibi devrimci bir mücadelede; Fransız Devrimi, örneğin

Robespierre gibi bir öndere ihtiyaç duyuyordu, öyle de oldu. Engels dedi ki, her hareketin her seviyede bir önderi olmalıdır; bu genel bir yasadır ve bu nedenle zorunlu olarak yerine getirilir."20

Tüm insan hareketlerinde, hareketin daha yüksek seviyelere ulaşması için zorunluluk ve şans tarafından yönlendirilen bir önderlik ortaya çıkar. Bu nedenle önderliğe karşı çıkan anarşist hareketlerde bile hareketi ideolojik, politik ve örgütsel olarak yönlendiren Bakunin gibi önderler çıkmaktadır.

Kanada'daki komünist hareket, önderlerin ortaya çıkışıyla ilgili örnekler sunmaktadır. En yakın ve en ilgili örnek, Joshua Moufawad-Paul ve Martin McAlpine adlı revizyonistlerdir. Başkan Gonzalo ve Gonzalo Düşüncesi'nden nefret etmelerine rağmen, önderliğin isteğe bağlı olmadan nasıl ortaya çıktığını göstermişlerdir. Aynı durum, tasfiyeci Tim Buck'un Kanada Komünist Partisi'ndeki rolünde de görülebilir. Hareketimizin tarihi, devrimci figürlerin önderlik pozisyonlarına yükseldiği örneklerle doludur; örneğin, Fergus McKean ve Charles Gagnon. Fergus McKean'in Kanada Komünist Partisi için Örgütlenme Komitesinin hedefine ulaşamamasına rağmen, McKean, Kanada'daki meşru komünistler için Tim Buck'un tasfiyeciliğini en eksiksiz şekilde reddeden *Komünizm ve Oportünizm* adlı kitabıyla bir toplanma noktası haline gelmiştir. Proletaryayı öncü partiyle yeniden silahlandırma mücadelesinde, McKean ve kitabı birçok çalışmanın ideolojik-politik temellerini oluşturmuştur. 1 Mayıs 2021 ortak bildirisinde de Fergus McKean'in önderliği tanınmıştır.21 McKean ayrıca, "Kanada Komünist Partisini yeniden kurma mücadelesindeki İlk Kılıç" olarak tanınmıştır.22

Charles Gagnon, Kanada komünist hareketinde Fergus McKean'in Kanada Komünist Partisini yeniden kurma çağrısını, *Proleter Parti İçin* adlı kitabın yayımlanmasıyla üstlenen bir sonraki büyük önderdi. Kurduğu *Mücadelede!* adlı örgüt, Charles Gagnon'un kişisel önderliği altında Kanada Komünist Partisini yeniden kurma hareketini ülke çapında bir örgütlenmeye dönüştürecekti. Charles Gagnon ve örgütü mücadeleyi sürdürme iradesini daha sonra kaybetseler de, var oldukları süre boyunca Kanada'daki Marksist-Leninist harekete önderlik ettiler. Bu iki örneği belirtmekteki amacımız, her iki ismin de yaşamları boyunca ve sonrasında komünist harekette oynadıkları merkezi rolü vurgulamaktır. Her ikisi de kendi dönemlerinde ve örgütlerinde, tanınmış bir otoriteye ve etkiye sahip önderler olarak ortaya çıkmış; var oldukları dönemde Kanada'nın çokuluslu proletaryasının oluşmakta olan öncüsünü temsil etmişlerdir. Ancak bu, onları Marks, Lenin veya Mao gibi uluslararası düzeydeki önderlerin ya da bir yöl gösterici düşünceyi sentezleyen Mariategui gibi birinin seviyesine yerleştirmek anlamına gelmez.

Son olarak, büyük önderlik konusundaki iki farklı oportünist sapmayı vurgulamak istiyoruz. Bunun nedeni, dünya halk savaşı gibi, bu kavramın farklı revizyonist teorilerle karşılaştırılarak oportünist bir şekilde zayıflatılmaya çalışılmasıdır. Tartışmak istediğimiz ilk sapma Kruşçevci "kişilik kültü"dür.23 Çin Komünist Partisi, Kruşçev'in "kişilik kültü"ne karşı mücadelesini şu şekilde özetlemiştir:

"1. 'kişilik kültüyle mücadele' bahanesiyle Partinin önderi olan Stalin'i, Parti örgütü, proletarya ve halk kitlelerine karşı konumlandırmak; 2. 'kişilik kültüyle mücadele' bahanesiyle proletarya partisini, proletarya diktatörlüğünü ve sosyalist sistemi karalamak; 3. 'kişilik kültüyle mücadele' bahanesiyle kendilerini öne çıkarmak ve Marksizm-Leninizme sadık devrimcilere saldırmak, böylece Parti ve devlet önderliğini gasp etmeyi amaçlayan revizyonist komploculara yol açmak; 4. 'kişilik kültüyle mücadele' bahanesiyle kardeş Partilerin ve ülkelerin iç işlerine müdahale etmek ve kendi çıkarlarına uygun şekilde önderliklerini bozmak için çabalamak; ve 5. 'kişilik kültüyle mücadele' bahanesiyle Marksizm-Leninizme bağlı kardeş Partilere saldırmak ve uluslararası komünist hareketi bölmek."24

Özetle, revizyonistler, hareketi tasfiye etmek amacıyla "kişilik kültü"ne karşı mücadele kılıfı altında önderliğe saldırırlar. PKP, Talimatlar adlı belgede şu şekilde belirtmiştir:

"Revizyonizm, her Komünist ve devrimci için ve halk için de evrensel bir tehlikedir. Başkan Mao, Merkezi Komitede revizyonizme karşı kendimizi korumamız gerektiği konusunda bizi uyarmıştı; revizyonizm başarılı olup Partiyi gasp ederse, sadece üç değişiklik değil, dört değişiklik olacaktır: önderlikte değişiklik, çizgide değişiklik, Partide değişiklik, tıpkı 1979'da olduğu gibi, ancak şimdi Halk Savaşında da bir değişiklik olacaktır. Halk Savaşının terk edilmesi olasılığı vardır ki bu, bugün ciddi sorunlarla karşı karşıya kalan gericiliğe en değerli hizmet olacaktır; ya da en yüksek emperyalist teklif verenin hizmetinde sadece silahlı bir mücadele ya da paralı asker birlikleri olarak kalabilir; ancak bu artık halk savaşı olmayacak ve sınıfın veya halkın özgürleşmesine hizmet etmeyecektir. Dört değişikliğin ilk olarak önderlik değişikliğiyle gerçekleştiğine dikkat edin; bu, mücadelenin fikirlerle başladığı gerçeğini değiştirmez."25

Revizyonistlerin amacı, sınıf mücadelesini tasfiye etmek için genel siyasal çizgiyi, partiyi ve halk savaşını zıttına çevirmekse, bu öncelikle önderlikte bir değişiklikle başlamalıdır. Eski devrimci önderlik yenilmeli ve devrimci hareketi zıttına dönüştürebilecek burjuva bir önderlikle yer değiştirilmelidir. Kruşçev'in hedeflediği şey tam da budur. Bu modeli, kapitalizmin restorasyonuna eşlik eden başka örneklerde de görüyoruz. Örneğin, Stalin'in mirasının Kruşçev'e karşı sıkı bir şekilde savunulduğu ve "kişilik kültü" fikrinin kesin bir

şekilde reddedildiği Arnavutluk'ta, bu Kruşçevci kavram, ML-MZD'ye saldırmak için tekrar kullanılmış ve hatta bazen "Mao Zedung'un kontrolsüz kültü" olarak ifade edilmiştir.26

Günümüzde "kişilik kültü", uluslararası komünist harekette sağ tarafından yaygın bir saldırı aracıdır. "Afganistan (Maoist) Komünist Partisi" gibi revizyonizmin bir dayanağı olan örgütler, Kruşçev'in Marksizme saldırısını daha da ileriye taşır ve bireysel önderlerin varlığını tamamen inkâr ederek bunu Führer ve Duçe gibi faşist terimlerin kullanımıyla karşılaştırır.27

İkinci sapma ise Lin Biao tarafından geliştirilen "deha teorisi"dir.28 Kruşçevci pozisyonun aksine, Lin Biao'nun pozisyonu, önderliği altını oymak için güçlendirmeyi hedefler. Lin Biao'nun teorisi, bazı insanların pratikten bağımsız bir dehayla doğduğunu ve bu dehaların hareketi yönlendirmek için iktidar pozisyonlarında tutulması gerektiğini öne sürer. Böyle bir pozisyon, Marksist bilgi teorisini ve Engels'in katkıda bulunduğu zorunluluk-şans diyalektiğini reddeder. Ayrıca, zihinsel ve fiziksel emek arasındaki çelişkiyi ortadan kaldırmak yerine, bu çelişkiyi genişleterek kapitalizmi geri getirmeyi amaçlar.

Başkan Gonzalo, Lin Biao'nun "deha teorisi"ni cezaevindeki röportajında eleştirir ve şöyle der:

"Yöneticilerin çok aydınlanmış olması gerektiğini söylemiyorum: Buna inanmıyorum. Öncelikle bir sınıf pozisyonuna sahip olmaları gerektiğini düşünüyorum. Halkın yanında olmalılar; halkın yanında oldukları için onların pozisyonundadırlar, halk için hissederler, onların iradesine sahiptirler, onların istediklerini isterler ve onların düşündüğü gibi düşünürler. Bütün bunları alıp sürecin yasasını kavrayan bir ölçüt haline getirmeniz gerekir; bu bir zorunluluk ve bu politikayı gerçeğe, olgulara ve örgütsel yapılara dönüştürmek... bir mücadele aracı olarak, yeterlidir... ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bu zengin tartışmasıyla, daha güçlü, daha güvenli, daha kararlı, daha ikna olmuş... daha komünist olduk, çünkü komünist olmak bir gecede gerçekleşmez."29

Buna ek olarak, Brezilya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon) tarafından Önderlik ve Yol Gösterici Düşünce arasındaki ilişkiye dair söylenenler dikkate değerdir:

"Ancak, revizyonizmin tüm saldırılarına karşı, Yol Gösterici Düşünceye dayananın Büyük Önderlik olduğunu ve bunun tersinin olmadığını vurgulamak gereklidir. Dolayısıyla mesele bireyler değil, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, esas olarak Maoizm'in ve Gonzalo Düşüncesi'nin somut gerçekliğe evrensel geçerliliğe sahip katkılarının yaratıcı uygulamasıdır. Öyle bir Büyük Önderliktir ki, bu şekilde asla ölmez ve zaferin garantisidir."30

Yol Gösterici Düşünce

Soyut-somut çelişkisinin doğru ele alınması Marksizm açısından son derece önemlidir. Uluslararası proletarya, bilimsel ideoloji olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesi'ni, esasen Gonzalo Düşüncesi'ni ortaya çıkarmıştır; ancak bu ideoloji kendi başına sadece soyut bir biçimde var olur. Eğer somut bir devrimin somut koşullarıyla birleştirilmezse faydasızdır. Bu, dünya proletarya devrimi sürecinde devrimci önderler tarafından kabul edilmiştir. Özellikle Stalin'in şu sözlerini hatırlamak önemlidir: "Dogmatik Marksizm ve yaratıcı Marksizm vardır. Ben ikincisinden yanayım."1 Marksizmin dünyayı dönüştürme potansiyeli ancak yaratıcı bir uygulama ile açığa çıkar.

Bu sorun PKP tarafından Genel Siyasal Çizgisi'nde ele alınmıştır ve burada şöyle denmektedir: "Marksizm-Leninizm-Maoizm'in her devrimde belirli hale getirilmesi gerekir ki mekanik bir uygulamaya dönüşmesin. Bu nedenle Peru devrimi, Partinin birliğinin temelindeki ana ilke olan Başkan Gonzalo ve Gonzalo Düşüncesi'ni üretmiştir. Böylece her devrim, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i uygulamadan ve devrimi geliştirmeden, kendi yol gösterici düşüncesini belirlemelidir."2

Yol gösterici düşünce kavramı, sistemleştirilmemiş bir biçimde dünya proletarya devriminde mevcuttur ve kökleri Hegel'in soyut düşünce ve somut düşünceyi diyalektik bir yaklaşımla ele almaya başladığı Soyut Kim Düşünür? adlı denemesi kadar eskilere dayanır. Hegel, "Kim soyut düşünür? Eğitimsizler, eğitimliler değil. İyi toplum soyut düşünmez, çünkü bu çok kolaydır, çok aşağıdadır (dış statüye atıfta bulunmaksızın) — yapamayacağı bir şeyin üzerine çıkma çabasıyla değil, konunun içsel olarak düşük olması nedeniyle."3

Hegel, soyut düşüncenin düşük bir düşünce biçimi olduğunu, somut düşüncenin ise daha yüksek bir düşünce seviyesi olduğunu belirtir. Örneğin, Marksistler arasında halk savaşı, kültür devrimi, proletarya diktatörlüğü gibi konuları soyut olarak, somut koşullardan kopuk bir şekilde tartışmak kolaydır, ancak bu ilkelerin somut bir duruma uygulanmasında gerçek bir sıçrama yapılabilir.

Marks, Feuerbach Üzerine Tezler'de Feuerbach'ın materyalizminin özünü sentezler ve bunu yaparak soyut-somut diyalektiğine dair anlayışımızı derinleştirir. Marks'ın 5. tezine göre, "Feuerbach soyut düşünmeyle yetinmez, tefekkürü ister; ama duyusallığı pratik, insan-duyusal etkinlik olarak kavramaz."4

Marks'a göre Feuerbach, Hegel gibi soyut düşünmeye karşı bir hoşnutsuzluk duyar, ancak

nihayetinde somut düşünceye sıçrama yapamaz. Somut düşüncenin esas rolü, Marks'ın en ünlü tezi olan 11. tezde gösterilmiştir: "Filozoflar dünyayı yalnızca değişik biçimlerde yorumladılar; oysa sorun onu değiştirmektir."5 Burada Marks, somut düşüncenin önemine dair önceki tez üzerine inşa eder ve pratiğin önceliğini öne sürerek bir adım daha ileri gider. Özetle, soyut düşünce, dünyayı maddi olarak dönüştürmek için pratik yoluyla somut hale getirilmelidir. Bu olmadan düşünce, soyut veya somut, daha yüksek düzeylerde pratiğin gelişimine hizmet etmelidir yoksa faydasızdır.

Daha sonra Lenin, soyut-somut diyalektiği ve pratiğe olan ilişkisini Bir Adım İleri, İki Adım Geri adlı eserinde ele alır ve şöyle der:

"Diyalektiğin temel ilkelerinden biri, soyut bir gerçek diye bir şeyin olmadığıdır; gerçek her zaman somuttur."6

Lenin, bir şeyin soyut olarak gerçek anlamda anlaşılamayacağını, çünkü gerçeğin soyutta değil, yalnızca somutta var olduğunu onaylar. Benzer şekilde, MLM-GD Kanada'da soyut terimlerle, gerçek bir anlam ifade edecek şekilde tartışılamaz; yalnızca somut koşullarımıza somut bir uygulama ile, Kanada Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi'nde geçerliliğini gösterir.

Marks ve Lenin'in gelişimlerine dayanarak, Stalin soyut-somut diyalektiği ve pratiğe olan ilişkisini Marksizm aşamaları tartışmasına ilk olarak Leninizmin Temelleri adlı eserinde taşır ve şöyle der:

"Bazıları, Leninizmin Marksizmin Rusya'daki özel koşullara uygulanması olduğunu söyler. Bu tanım bir parça doğruluk içerir ama hiçbir şekilde tüm doğruluğu içermez. Lenin, gerçekten de Marksizmi Rus koşullarına ustaca uygulamıştır. Ancak Leninizm yalnızca Marksizmin Rusya'ya özgü koşullara uygulanması olsaydı, bu yalnızca ulusal ve sadece ulusal bir olgu, yalnızca Rus ve yalnızca Rus bir olgu olurdu. Ancak biliyoruz ki Leninizm yalnızca Rus değil, uluslararası gelişmenin tamamına kök salmış uluslararası bir fenomendir. Bu yüzden bu tanımın tek yanlı olduğunu düşünüyorum (...).

"Leninizm, emperyalizm ve proletarya devrimi çağının Marksizmidir. Daha açık bir şekilde ifade etmek gerekirse, Leninizm, genel olarak proletarya devrimi teorisi ve taktiği, özel olarak ise proletarya diktatörlüğü teorisi ve taktiğidir."7

Uluslararası Marksist-Leninist-Maoist Komünizm dergisinde de belirtildiği üzere,8 Stalin'in burada sunduğu Leninizm anlayışı, yol gösterici düşüncenin sistematik bir anlayışının

ortaya çıkmasının birkaç on yıl daha süreceği gerçeğinden dolayı eksiklik gösterir. Böylece, yukarıda alıntılanan tartışmasında Stalin, Marksizm, Lenin Düşüncesi, Marksizm-Lenin Düşüncesi ve Marksizm-Leninizm gibi üç farklı şeyi bulanıklaştırır. Bu üç pozisyonun eş anlamlı olarak anlaşılması, Komintern'in Marksizm-Leninizmi SSCB bağlamı dışında mekanik olarak uygulamasına bir yol açar. Leninizmin bileşenleri Lenin Düşüncesi içinde bulunurken, yalnızca Rusya ve benzeri ülkelere özgü sorunlar da vardır. Marksizm-Leninizm evrensel olarak uygulanabilir, çünkü o dönemde proletaryanın soyut bilimsel ideolojisiydi. Bu eksikliğe rağmen, Stalin'in gelişimleri, Başkan Gonzalo tarafından sistematik hale getirilen aşama-yol gösterici düşünce diyalektiğinin anlaşılmasına doğru büyük bir adım atar.

Çin devrimiyle, özellikle Zunyi konferansından ve Yen'an döneminde Başkan Mao'nun devrimin tartışılmaz önderi haline gelmesinden sonra yol gösterici düşünce kavramı başka bir sıçramaya ulaşır. Lin Biao ile olan daha sonraki iş birliği ve "deha teorisi"ni yaymasına rağmen, Marksizm-Leninizm, Mao Zedong Düşüncesi'nin sistematikleştirilmesindeki ilk çalışmanın büyük kısmı Chen Boda tarafından yapılmıştır. Devrim, yeni demokratik, sosyalist ve kültürel aşamalarında ilerledikçe yol gösterici düşünce anlayışı daha da zenginleşmiştir; bu anlayışın en üst düzeyi Çin Komünist Partisi'nin Temel Anlayışı kitabının ikinci bölümünde sunulmuştur. Ancak burada sunulan, kavramın genişletilmesi, sistematikleştirilmesi ve genelleştirilmesi yönünde atılım yapmaz; bu, ancak Gonzalo Düşüncesi'nde başarılmıştır. Buna rağmen, bu dönemde Başkan Gonzalo tarafından sistematikleştirilecek olan şeyin nüvesini kolayca bulabiliriz. Örneğin, Başkan Mao'nun Sekizinci Parti Kongresi İkinci Oturumu'ndaki Konuşmaları'nda şöyle der:

"Bir proletarya başka bir ülkenin proletaryasından kopya çektiğinde, bu dogmatizmdir, iyiyi olduğu kadar kötüyü de kopyalamaktır. Bu iyi değildir. Kopya çekmek gerekebilir, ancak kopyalanması gereken ruh, özdür, yüzeysel olan değil. Moskova'nın dokuz ortak taslağı (yeniden tartışmada beş taslak olarak belirtilmiştir, ancak Moskova Deklarasyonu'nda dokuz vardır), örneğin, milletler arasında ortak olan şeylerdir ve hiçbiri hariç tutulamaz. Evrensel gerçek, Çin'in somut gerçekliğiyle birleştirilmelidir. Eğer birleştirilmezse, bu bir kopya olur ve aşırı bir tevazudur. Evrensel olmayan bir gerçek, olduğu gibi kopyalanamaz. Hatta yerel şeyler bile değiştirilmeden kopyalanmamalıdır. Toprak reformu sırasında, Merkez [Hükümet], belirli bir bölgenin deneyimine vurgu yapmadı. Bu, kopya çekme korkusuyla idi. Bu meseleye mevcut çalışmalarda dikkat edilmelidir."9

Ancak bu, Çinli yoldaşların bu sorunda ulaştıkları en uzak noktadır. Yol gösterici düşünce, ML-MZD içinde evrensel bir katkı olarak genelleştirilmemiştir; daha çok ML, MZD'nin bir bileşeni olarak kalmıştır. Buna rağmen, uluslararası proletaryaya Marksizmi somut bir

devrimin somut koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulaması çağrısı yapılmaktadır, ancak bu çağrı bir yol gösterici düşünce olarak sistematik hale getirilmemiştir. Bunun yerine en fazla, Proletarya Diktatörlüğünün Zaferi Sonsuza Kadar Sürsün adlı eserdeki gibi ifadeler bulunabilir:

“Devrime önderlik edebilmek için, bir proletarya partisi açısından Marksizm-Leninizm’i yol gösterici düşüncesi olarak almak, Marksizm-Leninizm’in evrensel gerçeğini kendi ülkesindeki devrimin somut pratiğiyle birleştirmek ve bu ülkenin koşullarına uygun doğru bir çizgi belirlemek ve uygulamak temel öneme sahiptir. Doğru bir çizgi ile zayıf bir güç güçlü hale gelebilir, silahlı kuvvetler sıfırdan inşa edilebilir ve siyasi iktidar elde edilebilir. Hatalı bir çizgi ile devrim geri teper ve kazanılmış olanlar kaybedilir.”10

Çin dışındaki proletaryaya kendi yol gösterici düşüncelerini geliştirmeleri ve sentezlemeleri söylenmez; bunun yerine, ML’yi somut koşullarıyla harmanlanmış bir yol gösterici düşünce olarak uygulamaları istenir. Başkan Gonzalo tarafından sistematik hale getirilen yol gösterici düşüncenin özü mevcuttur, ancak gerekli sıçrama yapılmamıştır.

Başkan Gonzalo ile birlikte yol gösterici düşüncenin anlaşılmasında bu sıçrama gerçekleştirilir. Yol gösterici düşünce, Marksizmin soyut ilkelerinin belirli bir devrime uygulanmasıyla somut hale getirilmiş halidir. Yol gösterici düşünce ideoloji düzeyinde var olur ve parti birliğinin temeli olan temel iki politik bileşenle (genel siyasal çizgi ve program) karıştırılmamalıdır. Yol gösterici düşünceye kıyasla bu bileşenler, politikanın daha alt düzeyinde işler. Bu üç bileşen arasındaki ilişki, genel siyasal çizginin yol gösterici düşüncenin sistematik hale getirilmesi ve yol gösterici düşüncenin programın başarısını güvence altına almasıdır; bu nedenle yol gösterici düşünce (ideoloji), parti birliğinin temel bileşenleri arasında birincil olarak tanınmalıdır: yol gösterici düşünce (ideoloji), genel siyasal çizgi ve program (politika) ve tüzükler (örgütlenme).

Brezilya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon), yol gösterici düşüncenin partiye olan ilişkisini şöyle açıklar:

“[partinin] tasarımı, dolayısıyla, devrimci savaşın yasalarının genel olarak ve söz konusu ülke veya gerçeklikteki devrimci savaşın özel yasalarının artan bir anlayışına, toplumunun temel sınıflarının doğru analizine ve devrimin her aşamasında her sınıfın rolüne dayanır ve ekonomi-toplumsal gelişiminin, yani tarihinin yasalarının bilgisi ve hakimiyetinden başlar (yol gösterici düşünce).”11

Proletaryanın evrensel ideolojisinin sınıf mücadelesi ve iki çizgi mücadelesi alanlarında

uygulanması, yol gösterici düşüncenin oluşumu için gerekli olan başlıca koşuldur. Bu iki mücadelenin parti ile ilgili olarak içsel-dışsal çelişkiye karşılık gelen bir çelişki oluşturduğunu kabul etmek gerekir; bu nedenle yol gösterici düşüncenin oluşturulmasında içsel mücadele, yani iki çizgi mücadelesi genellikle belirleyicidir. Bu, Kanada'da oluşmakta olan komünistlerin, kendi saflarındaki tüm oportünizme karşı mücadele yürütmek için içe dönerek dış sınıf mücadelesi ve herhangi bir dış iki çizgi mücadelesine çok az önem vermesi anlamına gelmez. Çünkü parti ve tüm proletarya örgütleri, parti içinde yansımasını bulan sınıf toplumu içinde var olur. İki çizgi mücadelesi sınıf mücadelesinin bir yansıması olarak kavranmalı ve devrimi komünizme kadar sürdürmekte genel olarak sınıf mücadelesinin belirleyici olduğunu, üç aracın inşasında ise iki çizgi mücadelesinin belirleyici olduğunu unutmamalıyız. Sınıf mücadelesi, iki çizgi mücadelesi yoluyla yol gösterici düşünceyi oluşturmak için etkin hale gelir.

Yol gösterici düşüncenin durağan olmadığını, kendi içindeki aşamalara göre geliştiğini anlamak gereklidir. PKP, Gonzalo Düşüncesi'nin gelişiminde üç aşamayı tanımlar:

"Dahası, tüm önderliğin kurulduğu temeldir; devrimler onları yönlendiren bir düşünceyi ortaya çıkarır; bu düşünce, uluslararası proletaryanın ideolojisinin evrensel gerçeğinin her devrimin somut koşullarına uygulanmasının sonucudur; zafer kazanmak ve siyasi iktidarı ele geçirmek için, dahası, devrimi sürdürmek ve rotayı her zaman tek büyük hedef olan Komünizm'e doğru korumak için vazgeçilmez bir yol gösterici düşünce; bu düşünce, devrimci sürece yönelik belirleyici önemde nitel bir sıçramaya ulaştığında, onu teorik ve pratik olarak şekillendiren kişinin adıyla özdeşleşir. Bizim durumumuzda, bu önce yol gösterici düşünce, ardından Başkan Gonzalo'nun yol gösterici düşüncesi ve daha sonra Gonzalo Düşüncesi olarak belirlenmiştir; çünkü Başkan, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i Peru gerçekliğinin somut koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulayarak bunu yaratmıştır; böylece Parti ve devrimi zaferin güvencesi olan vazgeçilmez bir silahla donatmıştır."12

Bu temelde, bir yol gösterici düşüncenin gelişiminde üç geniş aşamayı tanımlayabiliriz: 1) devrimin yol gösterici düşüncesi; 2) önderin yol gösterici düşüncesi; ve 3) önder düşüncesi. Bu gelişim, iki sürece bağlıdır: 1) önderliğin ortaya çıkışı, pekişmesi ve kabulü; ve 2) devrimi yöneten nesnel yasalar konusundaki partinin kavrayışını doğrulayan pratik sıçramalar.

MLM'nin gelişiminde, Çin Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi (1921-1935) ve Başkan Mao'nun Yol Gösterici Düşüncesi (1935-1945) gibi aşamalarla birlikte ML, MZD ve MLM'ye ait ek gelişim aşamalarını görebiliriz. 1) ML, Çin Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi (1921-1935); 2) ML, Başkan Mao'nun Yol Gösterici Düşüncesi (1935-1945); ML, MZD (1945-1969); 4) ML-MZD (1969-1982); 5) MLM (1982-günümüz) aşamaları Çin Devrimi'nin Yol Gösterici

Düşüncesi içindeki gelişmelere karşılık gelir. Son iki aşama ise, bilimsel proletarya ideolojisinde soyut anlamda gelişmeler ve (5)'deki bir senteze işaret eder. Her yol gösterici düşüncenin Başkan Mao veya Başkan Gonzalo ile ulaşılan gelişim ve sistemleştirme seviyesine ulaşamadığı aşikardır. Bazı devrimler yalnızca birinci veya ikinci aşamaya ulaşabilir ve bir önder düşüncesinin gerekli sistematikleşmesini veya tüm bir yeni aşama için asla geliştiremez.

Bir yol gösterici düşüncenin, Başkan Mao veya Başkan Gonzalo seviyesine ulaşmasını sağlayan şey, her yol gösterici düşüncenin içsel bir tekil-evrensel çelişkiye sahip olmasıdır. Bir yol gösterici düşünce gelişirken çoğunlukla tekil nitelikteki sorulara yanıt verecek ancak bu yanıtlar daha sonra evrensel değer taşıdıklarını gösterebilecektir. Halk savaşı, yeni demokrasi ve askerileşme gibi örnekler, belirli bir bağlamda geliştirilmiş ancak farklı koşullara uygulandığında evrensel değeri gösterilmiştir. ML, MZD'nin ML-MZD'ye dönüşümü, çelişkinin tekil yönünün, Mao'nun evrensel geçerliliğe sahip katkıları karşısında ikincil hale geldiğinin kabulüydü; bu katkılar, yalnızca somut olarak değil soyut anlamda da Marksizmin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir.

Mariategui'yi Tekrar Ele Al ve Partisini Yeniden Kur adlı belgede PKP, bir komünist partinin kurulduğu, tasfiye edildiği ve yeniden kurulmasının gerektiği her ülkedeki komünistler tarafından üstlenilmesi gereken iki temel görevi belirtir. Şöyle derler:

"Mariátegui'nin Yolunu Tekrar Ele Almak, Komünist Partiyi, onun Partisini Yeniden Kurmaktır; onun kurucusunun verdiği temelleri geliştirerek onun ideolojik-politik inşası için çalışmak ve eşzamanlı olarak örgütsel yapıyı politik yapıya göre yeniden düzenleyerek örgütsel yapısını inşa etmek için savaşmaktır. Bugün Partiyi Yeniden Kurmak, özetle, Mariátegui'yi Tekrar Ele Alarak onun yeniden kurulmasını teşvik etmek ve Halk Savaşını geliştirmeye yönelmektir."14

İki temel görev, tarihsel yol gösterici düşünceyi tekrar ele almak ve onu geliştirmektir. Komünist partinin gelişimi ve yol gösterici düşüncesinin geliştirilmesiyle ilişkilendirilebilecek önderin kolayca ve açıkça tanımlanamadığı ülkelerde ilk görev, tanımlama, yeniden ele alma ve geliştirme olarak daha da bölünebilir. Bu üç birbirine bağlı görev aşağıda daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır. Kanada'da Komünist Parti'nin kızıl çizgisinin ve daha geniş komünist hareketin derinlemesine incelenmesine ihtiyaç duyulan ikinci duruma düşmekteyiz. Bu temel üzerine yeniden ele alınabilir ve esas olarak MLM-GD ışığında geliştirilebilir.

PKP Talimatlar belgesinde Başkan Gonzalo'dan, Maoizm'in Peru'daki uygulanma sürecini

özetleyen bir alıntı verilmiştir:

“Bu, üç noktayı belirler: Marksizm-Leninizm-Maoizm’in uygulanması sorunu; Peru devriminin kendine özgü karakteri sorunu; Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi ile yeni sorunları çözme anahtarı. Bir kez daha belirtiyorum, mesele Marksizm-Leninizm-Maoizm’i Peru Devrimimize [bizim için MLM-GD’yi Kanada devrimine] nasıl uygulayacağımızdır. Bu üç noktayı belirler: birincisi, Marksizm-Leninizm-Maoizm’in uygulanması sorunu; uygulama esastır. Marksizm’den doğruları çıkarmak ilk sıçramadır, ancak esas sıçrama, bu sıçramaların dönüşüme, gerçekliğin pratik dönüşümüne uygulanmasıdır; bu ana şeydir. Mesele, Marksizm’i bilmek değil, onu uygulamaktır. Mesele, Marksizm-Leninizm-Maoizm’i bilmek değil, Marksizm-Leninizm-Maoizm’i uygulamaktır, asıl nokta budur.

“İkinci nokta: Peru Devriminin kendine özgü karakteri sorunudur! Burada belirtilen, Marksizm’in belirli bir gerçekliğe, somut bir gerçekliğe nasıl uygulanacağıdır; kendine özgü olanlar ortaya çıkar. Bu yüzden bu nokta bize Peru Devriminin kendine özgü karakteri sorunudur der. Bizim için önemli olan, örneğin Ordunun nasıl inşa edileceği veya burada Peru’daki bürokratik kapitalizmin veya Yeni Demokrasi Halk Cumhuriyeti’nin Yeni Devleti’nin özgüllüğü gibi yerel, özel, belirli olanın ne olduğudur.

“Üçüncü nokta: Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi ile sorunlarımızı çözmek anahtardır der. Neden bu anahtardır? Çünkü devrim birçok yeni sorunu ortaya çıkarır; örneğin, Peru Halk Cumhuriyeti yeni bir sorundur, Yeni Demokrasi Halk Cumhuriyeti ile bağlantısı var mı? Elbette, ama başka bir boyuttur, diğer Devletler arasında bir Devlettir, ortak bir diktatörlük ve yeni bir sorundur. Devrimin stratejik saldırısı sorunu: yeni mi olacak yoksa olmayacak mı? Tabii ki. Yeni Devletin göreceli istikrarı sorunu; eğitimin gelişimi sorunu; ülke çapında üretimi organize etme sorunu; açıkça, tüm bunlar yeni sorunlardır. Peki o zaman, eğer onları çözmek istiyorsak Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesini uygulamalıyız; eğer uygulamazsak devrimin yeni sorunlarını çözmeyeceğiz. Bu yüzden bu anahtardır. Üç noktadan bu en önemli olanıdır. Neden? Çünkü uzun yıllar süren bir uygulamamız var, kendi deneyimimiz var, bir hareket tarzımız var ve Peru devriminin yasalarını biliyoruz. Eksik olan şey, onları yeterince detaylandırmamamız veya olması gerektiği gibi belirlenmemiş ve genellenmemiş olmaları ya da onları yeterince dikkate almamamızdır. Sorun budur, yeni sorunları çözmemiz gerekiyorsa bunu ancak Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi’ni ele alarak, basit ve somut bir şekilde yapabiliriz.”15

Bir devrimin somut koşullarına MLM-GD’nin uygulanması (yol gösterici düşünce) üç noktayı

içerir: 1) evrensel ideolojinin uygulanması. Bugün, soyut anlamda ideolojinin en yüksek gelişim noktası olan MLM-GD'dir; 2) somut koşullara uygulama sorunu. Bizim için bu, Kanada'dır; 3) yol gösterici düşünce aracılığıyla çözüm. Bizim için bu, tüm sorunları çözmek için MLM-GD'yi, Kanada Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi olarak kullanmaktır. Üçünden, en önemlisi (3) çünkü bu, (1)'in (2) koşullarına uygulanmasının bir ürünüdür. Bu temelde (3), (2)'yi dönüştürmek için ortaya çıkar ve bunu yaparak (1)'i zenginleştirir. Bu şekilde yol gösterici düşünce, soyut ideoloji ve somut koşullar kendi aralarında gelişimlerinde birbirine bağlıdır.

Yol gösterici düşünce ve devrimin önderliği, zıtların birliğini oluşturur. Brezilya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon), bu diyalektiği şu şekilde ele alır:

"Ancak, revizyonizmin tüm saldırılarına karşı, Yol Gösterici Düşünceye dayananın Büyük Önderlik olduğunu ve bunun tersinin olmadığını vurgulamak gereklidir. Dolayısıyla mesele bireyler değil, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, esasen Maoizm'in ve Gonzalo Düşüncesi'nin somut gerçekliğe evrensel geçerliliğe sahip katkılarının yaratıcı uygulamasıdır. Öyle bir Büyük Önderliktir ki, bu şekilde asla ölmez ve zaferin garantisidir."16

Sıkça belirtildiği gibi, yol gösterici düşünce, belirli bir devrimde proletaryanın bilimsel ideolojisinin somut ifadesidir. Bu nedenle, bir yol gösterici düşüncenin ideolojik bir temele sahip olduğu söylenebilir. Belirli bir devrimde öncü güç olarak bu temelden doğar. Örneğin, Kanada Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi, MLM-GD'nin somut koşullarımıza somut uygulanması bağlamında MLM-GD temelinden öncü güç olarak ortaya çıkar. Bu, Marksizmin üç temel bileşeninin, yani diyalektik materyalizm, politik ekonomi ve bilimsel sosyalizmin uygulanmasını gerektirir. Üç bileşeni yaratıcı bir şekilde uygulamayan bir uygulama dünyayı dönüştüremeyecek çünkü onu gerçekten anlayamayacaktır.

Yol gösterici düşüncenin ayrıca bir içeriği vardır. Bu içerik, komünist partinin genel siyasal çizgisinde en sistematik ve detaylandırılmış biçimini bulur. MLM-GD gibi, yol gösterici düşünce de komünist parti tarafından yürütülen halk savaşı ile fethedilen proletarya için iktidar sorusuna odaklanır.

Önderlik ve yol gösterici düşünce birlikte oluşur ve ayrılamaz. Önderlik yol gösterici düşünceden gelişir ve aynı zamanda onu daha yüksek bir seviyeye geliştirir. Ancak, Brezilya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon) tarafından gösterildiği gibi, çelişkinin birincil yönü yol gösterici düşüncedir, Lin Biaoizm ve Kruşçevcilik ile en açık haliyle görülen revizyonizmin ve emperyalizmin onu tam tersini göstermeye çalışmasına rağmen. Yol gösterici düşüncenin üretilmesi için önderliğe ihtiyaç vardır, ancak önderlik yol gösterici düşünceye dayanır ve

onun gelişimi ile sürdürülebilir, tersi değil. Önderlik, yol gösterici düşüncenin yönünden saparak oportünist bir çizgiye dayandığında, bu çelişki antagonistik hale gelir. Tarihte bunun birçok örneğini görebiliriz. Bunlardan biri, Tito'nun önderliğinde halk savaşıyla Alman, İtalyan ve Macar faşizmini ve onların iş birlikçilerini yenerek ülkenin demokratik devrimini tamamlayıp Federal Halk Cumhuriyeti'ni kurduğu Yugoslavya örneğidir.17 Ancak Tito hızla, gelişimine katkıda bulunduğu yol gösterici düşünceden saparak yalnızca uluslararası düzeyde Marksizm-Leninizm ve Titoist revizyonizm arasında değil, esas olarak Marksizm-Leninizm ve Yugoslav Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi arasında antagonistik bir çelişkiye yol açmıştır.

Benzer bir süreç Arnavutluk'ta da görülebilir. Enver Hoca, İtalyan işgali altında kurulan Arnavutluk Komünist Partisi'nin Merkezi Komitesi'nin ilk üyeleri arasındaydı. 1943 yılına gelindiğinde Hoca, Arnavutluk Komünist Partisi'nin önderliğini kazanacaktı. Onun önderliğinde, Arnavutluk Komünist Partisi'nin halk savaşı Mihver Devletleri işgalcilerini başarılı bir şekilde kovmuş ve demokratik devrimi tamamlamıştır. Daha sonra adı Arnavutluk Emek Partisi olarak değiştirilen parti, sosyalist aşamada da halk savaşını sürdürmüş ve hatta kültürel bir devrime önderlik etmiştir (ancak bu devrim Çin'de aynı anda yürütülen devrimle karşılaştırıldığında bazı eksiklikler taşır ve az gelişmiş kalır). Hoca'nın önderliğindeki AEP, Yugoslav ve Sovyet revizyonizminin amansız bir eleştirmeniydi ve dünyada Kruşçev'e karşı alenen ilk kez saldırıya geçen parti bile olmuştu. Tüm bunlara rağmen, Hoca, Arnavutluk kapitalizminin 1978'de yeniden inşasıyla sonuçlanan Mao Zedung Düşüncesi'ne yönelik dogmatik saldırılarıyla, yol gösterici düşüncesinden saparak partiyi başka bir yere götürecektir. Burada da, önder devrimin yol gösterici düşüncesine antagonistik hale gelir. Hoca, halk savaşının birçok aşamasında Hoca Düşüncesi'ni onlarca yıl geliştirmiştir; ancak 1978'den sonra Enver Hoca, geliştirdiği yol gösterici düşünceye karşı antagonistik hale gelmiştir ve partide ve uluslararası komünist hareket içinde "sol"-oportünist çizginin başı haline gelmiştir. 1948 sonrası Yugoslavya'da kalan komünistler için olduğu gibi, 1978 sonrası Arnavutluk'taki komünistler için görev, Hoca Düşüncesi'ni sosyal-faşist rejimine karşı kullanmaktı ve bugün görev, bu yol gösterici düşünceyi Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesi ışığında geliştirmektir.

Bugün de bu sürecin birçok örneği vardır. Jose Maria Sison'un çizgisi, Filipinler'deki devrimin ilerleyişine karşı çıkarak Filipin devriminin yol gösterici düşüncesinden sapar. Nepal'de ise, daha yüksek bir derecede olmak üzere, aynı şey Prachanda için de geçerlidir.18 Bu iki durumda da, gerçek komünistlerin komünist partilerinin yol gösterici düşüncesini, ki bu düşünce kısmen bu önderler tarafından şekillendirilmiştir, ele almaları ve onlara karşı kullanmaları gerekli hale gelmiştir. Bu, bu ülkelerde devrimin ilerlemesi için gerekli bir adımdır.

Bu kavram Kanada için de yabancı değildir. Örneğin Charles Gagnon'a işaret edebiliriz. Quebec milliyetçiliğinden kopuşunun ardından geçen devrimci döneminde, Gagnon, ML-MZD, Kanada Devrimi'nin Yol Gösterici Düşüncesi'nin gelişimine büyük katkılarda bulunmuştur. Kanada'da oluşmakta olan komünistler için onun katkılarını ele almak ve daha sonra hümanist (ya da önceki milliyetçi) sapmasını benimseyenler olan Quebec Komünist Partisi ya da esas olarak Charles Gagnon Hücresi gibi gruplara karşı kullanmak gereklidir.

Notlar

III. Önderlik

1. https://www.marxists.org/archive/marx/works/1894/letters/94_01_25a.htm

2. Yoldaş Dietzgen, diyalektik materyalizmi Marx ve Engels'ten bağımsız olarak geliştirdi

3. https://www.marxists.org/history/international/comintern/sino-soviet-split/cpc/proposal.htm

4. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1920/04/23.htm

5. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/01/28.htm

6. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/01/28.htm

7. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/01/28.htm

8. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/01/28.htm

9. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/01/28.htm

10. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/01/28.htm

11. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/01/28.htm

12. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/01/28.htm

13. https://pggtpublishers.wordpress.com/concerning-gonzalo-thought/

14. https://the-red-flag.org/en/chairman-gonzalo-speech-on-the-document-concerning-gonzalo-thought/

15. Bu diyalektiği incelerken, okuyucuların Çin Komünist Partisi'ne Temel Anlayış adlı eserin 7. bölümünde "Kolektif Önderlik ve Bireysel Sorumluluk Arasındaki İlişkiyi Doğru Şekilde Ele Alma" kısmına özellikle dikkat etmesini öneririz.

16. Kolektif ve bireysel önderlik arasındaki ilişki Purba Bangla ile ilgili olarak Siraj Sikder tarafından da tartışılmıştır: https://sarbaharapath.com/?p=998 Siraj Sikder, Engels, Lenin, Stalin, Mao ve Gonzalo'nun uzun yıllar boyunca bir Marksist önderlik teorisi sentezleme çalışmaları aynı zamanda zorunluluk-şans diyalektiğinin çalıştığını göstermektedir. Bu teoriye yönelik yapılan çalışmalar, proletaryanın ulaşmak istediği tarihsel bir zorunluluğu gösterir. Bu kişinin Gonzalo olması ise şans eseri olmuştur.

17. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

18. Çin'de kapitalist restorasyonun lideri olan likidasyoncu Deng Xiaoping örneğinde görülebilir. Darbe sırasında başkanlık unvanını Hua Guofeng elinde tutuyordu, ancak restorasyona siyasi önderliği sağlayan kişi Deng'di. Deng, sosyal-faşist ÇKP'yi yönettiği süre boyunca, yalnızca ÇKP ve devletin Merkez Askeri Komisyonu Başkanı ofisini elinde tuttu, ancak asla ideolojik-politik veya örgütsel bir ofis almadı. İlginç bir şekilde, Çin'deki kapitalist restorasyon, önderliğin asla ölmediği fikrinin başka bir önemli bileşenini de vurgulamaktadır. Kapitalist restorasyonu yönlendirirken, Deng, ÇKP'nin üç karşı-devrimci kutbundan biri olan Liu Shaoqi'ye dayanıyordu (diğer iki isim Lin Biao ve Deng Xiaoping'dir) ve onun mirasçıları tarafından geliştirilecek karşı-devrimci siyasi çizginin temelini atmıştır.

19. https://the-red-flag.org/en/chairman-gonzalo-speech-on-the-document-concerning-gonzalo-thought/

20. https://the-red-flag.org/en/chairman-gonzalo-speech-on-the-document-concerning-gonzalo-thought/

21. https://pggtpublishers.wordpress.com/2021/05/01/may-day-2021-discard-the-dead-weight-reconstitute-the-communist-party/

22. https://pggtpublishers.wordpress.com/2021/03/17/unite-communist-forces-against-liquidationist-currents/

23. Kruşçev'i tekrarlamaya devam eden revizyonistlerden biri Joshua Moufawad-Paul'dur. Makale eski olmasına rağmen, yazar makaleyi kaldırmadığı için görüşlerinin aynı olduğu söylenebilir:

http://moufawad-paul.blogspot.com/2011/11/cults-of-personality.html?m=1

24. https://www.marxists.org/subject/china/documents/polemic/qstalin.htm

25. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-instructions/

26. https://www.marxists.org/reference/archive/hoxha/works/1966/10/01.htm

27. http://www.sholajawid.org/farsi/shola/negah_awaliya_ba_barnamaWasanamah_Sazmai_enqlabi_sh26.html

28. Daha ayrıntılı bir eleştiri The Theory of Genius is Pure Deception adlı makalede bulunabilir: https://www.bannedthought.net/China/MaoEra/Lin-Confucius/Workers-Peasants-Soldiers-CriticizeLinPiaoAndConfucius-1976.pdf

29. https://the-red-flag.org/en/fragment-of-a-video-interview-with-chairman-gonzalo/

30. https://the-red-flag.org/en/communist-party-of-brazil-red-faction-lenin-and-the-militarized-communist-party/

IV. Yol Gösterici Düşünce

1. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1917/07/26_2.htm

2. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

3. https://www.marxists.org/reference/archive/hegel/works/se/abstract.htm

4. https://www.marxists.org/archive/marx/works/1845/theses/theses.htm

5. https://www.marxists.org/archive/marx/works/1845/theses/theses.htm

6. https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1904/onestep/r.htm

7. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1924/foundations-leninism/introduction.htm

8. https://vivelemaoisme.org/joint-declaration-learning-from-lenin-guiding-thought/

9. https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-8/mswv8_10.htm

10. https://www.marxists.org/history/erol/china/d-of-p.pdf

11. https://the-red-flag.org/en/communist-party-of-brazil-red-faction-lenin-and-the-militarized-communist-party/

12. https://pggtpublishers.wordpress.com/concerning-gonzalo-thought/

13. https://the-red-flag.org/en/communist-party-of-brazil-red-faction-lenin-and-the-militarized-communist-party/

14. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-retake-mariategui-and-reconstitute-his-party/

15. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-instructions/

16. https://the-red-flag.org/en/communist-party-of-brazil-red-faction-lenin-and-the-militarized-communist-party/

17. Yugoslavya halk savaşı hakkında daha ayrıntılı bir analiz burada bulunabilir: https://newepochnews.wixsite.com/newepochnews/post/2017/11/27/revolution-in-yugoslavia

18. https://bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Nepal/OpenLetterToCPNM-090720.pdf

V. Genel Siyasi Çizgi

Genel siyasi çizgi kavramı, en yüksek noktada, Stalin ve Çin Komünist Partisi'nin daha önceki çalışmalarına dayanarak, Başkan Gonzalo tarafından sistematik hale getirilmiştir. Özellikle Yoldaş Stalin'in S.B.K.P.(B.) On Altıncı Kongresi'ne sunduğu Merkez Komite Siyasi Raporu'nda şöyle der:

"Partinin doğru bir önderlik yapabilmesi için, her şeyden önce, doğru bir çizgiye sahip olması; kitlelerin partinin çizgisinin doğru olduğunu anlaması ve onu aktif olarak desteklemesi; partinin sadece genel bir çizgi belirlemekle yetinmemesi, bu çizginin uygulanmasını günlük olarak yönlendirmesi; çizgiden sapmalara ve bu sapmalara karşı hoşgörüye karşı kararlı bir mücadele yürütmesi; sapmalara karşı mücadelede parti saflarının birliğini ve demir disiplinini pekiştirmesi gereklidir."[1]

Burada, Yoldaş Stalin genel siyasi çizgiye dair bir dizi önemli meseleyi ortaya koymaktadır:

1) Genel siyasi çizgi, partinin doğru bir şekilde önderlik yapabilmesi için gereklidir;

2) Genel siyasi çizgi, kitleler tarafından anlaşılmalı ve desteklenmelidir;

3) Esas olan, genel siyasi çizgiyi uygulamak, şekillendirmek değil uygulamaktır;

4) Genel siyasi çizgiden sapmalara karşı mücadele, birlik sağlama amacı taşır.

Bu ve benzeri belgelerle, Yoldaş Stalin genel siyasi çizginin önemini ortaya koymuş, ancak kavramı sistematik olarak tanımlamada eksik kalmıştır.

Daha sonra, Çin-Sovyet ayrılığı sırasında, Çin Komünist Partisi'nin Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Bir Teklif[2] adlı belgesi, bu kavramı daha da geliştirmiştir. Bu belge, genel siyasi çizginin ulusal olarak geliştirilmesi gerektiği gibi uluslararası alanda da geliştirilmesi gerektiğini vurgular. Bu mektupta yapılan temel katkılar özetle şunlardır:

1) Genel siyasi çizgi, Marksizm-Leninizm (bugün MLM-GD) tarafından yönlendirilmelidir;

2) Genel siyasi çizgi, sınıf perspektifiyle analiz edilen somut koşullara dayanmalıdır ve temel çelişkilere referans vermelidir;

3) Genel siyasi çizgi, birleşik cepheyi inşa eder;

4) Genel siyasi çizgi, devrimci mücadele yoluyla komünizme yöneliktir;

5) Genel siyasi çizgi, tarihsel materyalizmin yasalarını yansıtır.

Çin Komünist Partisi, Çin Komünist Partisi'nin Temel Anlayışı adlı metinde genel siyasi çizgi kavramını daha da detaylandırarak onu partimizin "can damarı"[3] olarak tanımlar ve bir ülkedeki sınıf çelişkilerini ve mücadelesini yansıttığını belirtir. Bu metin, ayrıca, bir partinin "Yol Gösterici Düşüncesi, programı ve çizgisi"nin[4] o partinin meşruiyetinin kriterleri olduğunu belirtir. Bu anlayış da daha sonra Başkan Gonzalo tarafından parti birliğinin temeli olarak geliştirilmiştir.

Başkan Gonzalo'nun Mariátegui'yi Yeniden Ele Alalım ve Partisini Yeniden Kurumsallaştıralım! adlı makalesinde şu ifadeler yer alır:

"Mariátegui'nin Peru devriminin genel siyasi çizgisini belirlediğini söylemek ne anlama gelir? Aslında, ülkedeki sınıf mücadelesinin genel yasalarını ortaya koymuş ve ülkemizdeki devrim yolunu belirlemiştir. Bu ifade, Mariátegui'nin Yolunun geçerliliğini ifade eder ve işçi sınıfının önderliği altında, yalnızca bu sınıfın böyle bir önderlik rolünü yerine getirebileceği devrimci dönüşümü ilerletmek için Mariátegui'nin Yolunu yeniden ele almayı zorunlu kılar."[5]

Burada, Başkan Gonzalo, Yoldaş Stalin ve Çin Komünist Partisi tarafından ortaya konulanları teyit eder, ancak aynı zamanda genel siyasi çizginin komünist partinin yeniden kuruluşu ile bağlantısını kurar. Yeniden kuruluş sürecinde, partinin tasfiyesinden önceki devrimin Yol Gösterici Düşüncesi olan genel siyasi çizginin yeniden ele alınması gereklidir.

Peru Komünist Partisi'nin Genel Siyasi Çizgisi adlı belgede, kavram günümüzdeki formuyla sistematik hale getirilmiştir. PKP, genel siyasi çizginin beş temel unsurdan oluştuğunu ileri sürer:

1) Uluslararası çizgi;

2) Devrim çizgisi (aşamasına göre demokratik, sosyalist veya kültürel olarak belirlenir);

3) Askeri çizgi;

4) Üç enstrümanın inşası çizgisi;

5) Kitle çizgisi.

Askeri çizginin unsurları özel olarak sistematik hale getirilmiştir ve üç temel öğe tanımlanmıştır:

“1) Halk savaşı, bizim durumumuzda birleşik halk savaşı olarak belirlenir, kırsal alan ana, kentsel alan tamamlayıcıdır. 2) Devrimci silahlı kuvvetlerin inşası, bizim durumumuzda Halk Gerilla Ordusu olarak tanımlanmıştır ve milisleri içermesi, silahlı kitleler denizine doğru ilerlemek amacıyla özeldir; 3) Kuşatma ve imha kampanyaları ile karşı kuşatma ve karşı imha kampanyalarından oluşan strateji ve taktikler. Bizim durumumuzda, siyasi ve askeri strateji, belirli hedeflerle kampanyalarda geliştirilmiştir.”[6]

Komünist partinin askeri çizgisi, bu üç temel soruyu çözmelidir. Halk savaşı yolu nedir? Kızıl ordu nasıl inşa edilir? Halk savaşının mevcut aşamasında hangi strateji ve taktikler gereklidir? Özellikle ilk soruya ilişkin olarak, komünist parti, 1) tanımlamak, 2) hazırlamak, 3) başlatmak ve 4) geliştirmek için gerekli adımları atmalıdır. Bu üç soru, askeri çizginin temelini ve dolayısıyla genel siyasi çizginin merkezini oluşturur.

VI. Birleşik Halk Savaşı

Birleşik halk savaşı, köylülüğe veya tarımsal nüfusa sahip tüm ülkelerde uygulanabilecek halk savaşı teorisinde önemli bir gelişmedir; bu ülkeler Kanada gibi emperyalist ya da Hindistan gibi ezilen ülkeler olabilir. Bu teori, halk savaşını yürütmede şehir ve kırsal alanlar arasındaki çelişkiyi dikkate alarak halk savaşını geliştirir. Almanya'dan halk savaşını proletaryanın askeri çizgisi olarak savunan bir makalede bu gelişmeler şu şekilde açıklanmıştır:

“Yarı-feodal ve yarı-sömürge ülkelerdeki halk savaşları için bu önemli gelişme, ilk olarak Peru Komünist Partisi tarafından sistematik olarak geliştirilmiş ve uygulanmıştır, ve bu konuda kapsamlı belgeler yayımlanmıştır. Birleşik halk savaşı, silahlı mücadelenin ana sahnesinin kırsal alan olduğu anlamına gelir. Ancak, yarı-feodal ve yarı-sömürge ülkelerin şehirlerinde bürokratik kapitalizm daha yaygındır (elbette bugün dünyada hiçbir Komünist Parti proletaryanın sayısal gücünü görmezden gelemez) ve yabancı emperyalist finans sermayesinin şirketleri burada yoğunlaşmıştır; bu nedenle, şehirler gericiliğin kaleleri

olarak hizmet eder ve düşmana sessiz bir hinterland bırakmamak için şehirlerde de silahlı eylemler geliştirilir. Peru'da bu, şehirlerin kenar mahallelerinde (Lima) bile Yeni İktidar'ın inşa edilebileceği anlamına gelmiştir."[1]

Bu teorinin uygulanma kapsamına dair görüş ayrılıklarımız olsa da, bu alıntı teoriyi genel olarak özetlemek için faydalıdır. Üçüncü dünya ülkelerinin çoğunda birleşik halk savaşı, kırsal alanların ana, şehirlerin ise tamamlayıcı olduğu bir şekilde yürütülür. Bu ülkelerde yeni devletin inşası çizgisi, kırsal alanlarda gelişerek şehirleri kuşatmayı hedefler. Şehirlerdeki görev, yeni devleti mümkün olduğunca inşa etmek ve aynı zamanda ülke genelinde iktidarı ele geçirecek ayaklanmalar için hazırlık yapmaktır. Bu inşa çizgisi, temel çelişkilerin ve kitlelerin ülkedeki ağırlığının anlaşılmasına dayanır. Bu tür ülkelerin çoğunda temel çelişki yarı-feodalizmdir ve kitlelerin çoğu, devletin en zayıf olduğu kırsal alanlarda bulunur. Bu da halk savaşının ve yeni devletin inşasının kırsal alanda temellendirilmesi gerekliliğini doğurur. Bu ülkeler aynı zamanda şehirlerde yoğunlaşmış bürokratik kapitalizmi temel çelişki olarak yaşar. Bürokratik kapitalistler genellikle bürokrat-toprak ağası diktatörlüğünün en güçlü sınıfıdır. Şehirlerde ise, kentsel küçük burjuvazi, ulusal burjuvazi ve en önemlisi proletarya en yoğun şekilde bulunur. Bu da, eski devlete karşı mücadele ederken, şehirlerde de tamamlayıcı olarak yeni devleti inşa etme gerekliliğini doğurur.

PKP, Peru bağlamında kentsel alanın rolünü şöyle açıklar: "Şehirlerle ilgili olarak, birleşik halk savaşı kriterini koruyoruz, ancak bu dönemde, Halk Savaşı'nı proletaryanın ve popüler kitlelerin mahalleler ve gecekondu bölgelerindeki sınıf mücadelesiyle birleştirmeye yönelik kademeli bir ilerleme geliştirme, her zaman iki tepeyi idare etme ve ayaklanmanın temellerini oluşturma amacındayız."[2]

Çin ve Peru'daki halk savaşları arasındaki önemli bir fark, PKP'nin birleşik halk savaşının, Çin'deki halk savaşına göre şehirlerde daha fazla katılım içermesidir. Bu fark, Çin ile Peru'nun somut koşullarına dayanır. Çin'de proletarya çok küçükken, Latin Amerika büyük bir bürokratik kapitalist sektöre ve Lima gibi mega kentlere sahiptir. Bu, Çin'de halk savaşının birleşik halk savaşı olarak yürütülmediği anlamına gelmez, ancak Peru'da kavramsallaştırılan birleşik halk savaşında kentsel cephenin göreli ağırlığı daha fazladır. PKP, Genel Siyasi Çizgi belgesinde, birleşik halk savaşı teorisinin geçmiş proletarya devrimlerinde kentsel çalışmanın bir sentezi olduğunu açıklar ve şöyle der:

"Ayrıca, Başkan Gonzalo, şehirlerde silahlı eylemlerin tamamlayıcı olarak sürdürülmesi gerektiğini belirtir, çünkü uluslararası deneyimler ve kendi deneyimimiz bunun mümkün olduğunu göstermektedir. Örneğin, Filipinler'de gerillaların kendilerini kırsal alanda yeniden yapılandırıp başkenti özellikle sessiz bıraktıkları zaman, gerillaların izole olduğunu belirtir.

Brezilya’da devrimciler, kırsal alanlarda ve şehirlerde silahlı eylemler gerçekleştirdiler, ancak hangisinin ana olduğunu belirtmekte ihmal gösterdiler. Vietnam’da şehirlerde önemli silahlı eylemler gerçekleştirildi. Bu nedenle, Latin Amerika şehirlerindeki, özellikle de yüksek proletarya ve fakir kitle oranının bulunduğu yerlerde, kırsaldaki eylemleri tamamlayan kitlelerin eylemler geliştirmeye hazır olduğu dikkate alınmıştır. Ancak şehirlerde, yeni iktidar veya destek üsleri inşa edilmemekte, bunun yerine RMDP (Devrimci Demokratik Kitle Hareketi) aracılığıyla direniş merkezleri oluşturularak halk savaşı yürütülmekte ve kırsal kuvvetlerin şehirleri kuşatma saldırıları ile içeriden ayaklanmanın birleşmesi için hazırlık yapılmaktadır.”[3]

Bu teori, PKP tarafından açıklandığından beri uluslararası alanda önemini göstermiştir. Örneğin, Manipur Maoist Komünist Partisi programında, birleşik halk savaşı, Peru Komünist Partisi'nin en önemli dersleri arasında ilk sırada yer alır.[4] Hindistan'da da, dünya proletarya devriminin merkezi olarak, Hindistan Komünist Partisi (Maoist) şunları belirtmiştir: “Partimiz bugüne kadar bu kesimi örgütleme konusunda sınırlı dikkat göstermiştir. Diğer devrimci partiler, özellikle Peru Komünist Partisi (PKP), bu konuda oldukça başarılı olmuştur. Aslında Lima'nın gecekondu bölgeleri uzun süre devrimcilerin kaleleri olmuştur. Biz de Hindistan’ın büyük şehirlerinde böyle kaleler oluşturmaya çalışmalıyız.”[5]

Yukarıda belirtildiği gibi, Alman yoldaşların birleşik halk savaşını sadece yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelere özgü bir şey olarak tanımlamalarına katılmıyoruz. İlk olarak, bu teorinin sadece yarı-sömürge ülkelere uygulanabileceğini söylemenin yanlış olduğunu düşünüyoruz, çünkü sömürge ülkelerde de uygulanabilir. PKP'nin kendisi, Fransız sömürgeciliği altında başlayan Vietnam'ı bu mücadelenin bir örneği olarak göstermektedir. Benzer şekilde, Manipur, Hindistan yayılmacılığının doğrudan sömürgesidir.

Birleşik halk savaşını, şehirlerin ana ve kırsal alanların ikincil olduğu bir anlamda değil, şehirlerde kayda değer bir nüfusun kırsal alanlara tamamlayıcı olduğu ya da tersi durumlarda daha geniş bir şekilde anlamamız gerektiğine inanıyoruz. Birleşik halk savaşının temel özellikleri şunlardır: 1) Çin Komünist Partisi tarafından ortaya konulan özelliklere göre yürütülen bir halk savaşıdır; 2) Bir cephe ana olarak, diğeri ise ikincil olarak belirlenmelidir; 3) Savaş boyunca her iki cephede de kademeli olarak güç inşa edilmelidir; 4) Şehirlerde yürütülen çalışmalar, ülke genelinde iktidarı ele geçirecek ayaklanmalar için hazırlanmalıdır.

Kanada'da, diğer pek çok ülkede olduğu gibi, hem kentsel hem de kırsal nüfus vardır. Nüfusun büyük bölümü Windsor-Quebec City koridorunda şehirlerde yoğunlaşmaktadır. Nüfusun sadece %20’si kırsal alanlarda yaşamaktadır ve bunlar tarım ve birincil kaynak

çıkarımıyla uğraşan kırsal proletarya ve yarı-proletarya, kırsal küçük burjuvazi ve birçok yerli halktan oluşmaktadır. Özellikle popüler sınıflar ve tabakalar arasında yer alan bu önemli nüfus kesimi, Kanada'daki halk savaşının kırsal alanlara da dikkat göstermesi ve bu alanları yalnızca operasyon noktaları olarak kullanmaması gerekliliğini doğurmaktadır.

VII. Parti İnşasının Altı Çelişkisi

PKP, Parti inşasında 6 temel çelişki belirler; ancak bu altı çelişkiyi inşanın altı yönü olarak yanlış bir şekilde adlandırırlar. Kanada Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon), bu ifadenin diyalektik materyalizmle çeliştiğine inanmakta ve bunun yerine altı çelişkiden bahsetmektedir. Bu altı çelişki, mekanik bir süreç olmaksızın eşzamanlı olarak geliştirilir:

1) İdeoloji. İdeolojik inşa, esas olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesi'nin devrimin somut koşullarına uygulanması anlamına gelir. Bu, devrimin yol gösterici düşüncesinin geliştirilmesi ve tüm kadroların bu yol gösterici düşüncede eğitilmesi meselesine odaklanır. İdeolojik inşa, parti inşasının merkezindedir ve genellikle altı çelişkinin en önde gelenidir.

2) Politika. Politik inşa, partinin ideolojik temeli etrafında şekillenir. Temel bileşenleri, partinin genel ve somut programının, tüzüklerinin, genel siyasi çizgisinin, politikalarının, stratejilerinin ve planlarının geliştirilmesidir.

3) Örgütlenme. Örgütsel inşa, partinin demokratik merkeziyetçiliğini, özellikle merkeziyetçiliğini güçlendirmeyi içerir. Ana ve ikincil hedeflerin gerçekleştirilmesini sağlayacak bir güç dağılımı geliştirir. Açık-gizli çalışma, esas olarak gizli çalışma çelişkisini hesaba katar ve “beş gereklilik: demokratik merkeziyetçilik, gizlilik, disiplin, tetikte olma ve özellikle gizlilik” ilkelerine dayanır.[2] Örgütsel inşa, “ideolojik-politik temele dayalı olarak, sınıf mücadelesi ve iki çizgi mücadelesinin ortasında örgütsel biçimleri eşzamanlı olarak inşa etmek, bunların hepsi silahlı mücadele ve iktidarın fethi işlevi doğrultusunda” yapılır.[3]

4) Önderlik. Önderlik, devrimi yönlendirebilecek önderlerin geliştirilmesini teşvik etmeyi içerir. Burada, Lenin, Stalin, Mao ve Gonzalo'nun kendi devrimlerindeki rolü, ayrıca Luxembourg, Mariátegui, Mazumdar ve Kaypakkaya gibi diğer devrimcilerin katkıları görülebilir. PKP, özellikle “gericiliğin devrimi yok etmek için iki temel ilkesi vardır: önderliği yok etmek ve gerillaları kitlelerden izole etmek; ancak özünde onların sorunu önderliği yok etmektir, çünkü bu, yolumuzu korumamızı ve gerçekleştirmemizi sağlayan şeydir.”[4] ifadesini vurgular. Önderliğin yok edilmesi, sayısız devrimde bir duraklama noktasına neden olmuştur. Hindistan ve Türkiye'de önderliğin yok edilmesi, örgütsel dağılmaya yol açmıştır.

Aynı durum, Başkan Gonzalo'nun suikastı ve Feliciano'nun yakalanmasının ardından günümüzde Peru'da da görülebilir. Tüm bu vakalarda, komünistler devrimin rotasını düzeltmekte ve önderliğin öldürülemeyeceği, aksine devrimin yol gösterici düşüncesinde canlı olduğu ilkesini savunmaktadır. Gerillaların kitlelerden izole edilmesi ise, emperyalizmin "kitlelerin kalbini ve aklını kazanma" çabaları ve düşük yoğunluklu savaş stratejisinin bir parçası olarak görülebilir. Devrimin rotasını korumak için önderliği iç ve dış tüm saldırılara karşı savunmak gereklidir. Buradaki saldırılar, yol gösterici düşünce ile önderliğin çelişmesi durumunda teşvik edilmesi gereken eleştiriden farklı olarak değerlendirilmelidir.

5) İki çizgi mücadelesi. Sınıf toplumunun bir kurumu olarak, sınıf mücadelesi parti içinde iki çizgi mücadelesi şeklinde yansır. Burjuvazinin çıkarları sağ kanatta, proletaryanın çıkarları ise sol kanatta yansır. Tüm kadroların görevi, sağ ve "sol" oportünizme karşı solu dayatmaktır. Bu, özellikle iki çizgi mücadelesinin en keskin şekilde ortaya çıktığı merkez komite içinde en önemlidir. PKP, iki çizgi mücadelesi anlayışını ve pratiğini yeni bir seviyeye taşımış, oportünizmin çeşitli tezahürlerini ölçütler, görüşler, tutumlar, pozisyonlar ve çizgiler olarak ayırt etmiştir. Yapılandırılmış bir oportünist çizgi, oportünizmin en yüksek düzeyde sistematikleşmesi olup revizyonizm ile eş anlamlıdır. Oportünizmin farklı seviyelerine dair bu anlayışa dayanarak, PKP iki çizgi mücadelesi için şu stratejiyi öne sürer: "yapılandırma perspektifinden kaçınmak, sapmaları düzeltmek ve revizyonizmi süpürmek. Yapılandırma, sapmaları düzeltme ve ardından revizyonizmi süpürme farkını kurmak çok iyidir; böylece net bir pozisyon alınabilir."[4] İki çizgi mücadelesi, revizyonizmi yenmek ve merkez komitenin kontrolünü ele geçirmesini engellemek için kullanılmalıdır. Revizyonizm, önderliği, çizgiyi, partiyi ve devrimi tersine çevirmeye çalışır ve bu hedeflere ulaşmak için esas olarak önderliği hedef alır. Oportünizm, ya "sol"-oportünizm ya da sağ-oportünizm olarak gelişebilir ve her ikisi de yol gösterici düşünceden sapmaya dayanır. Oportünizm, yapılandırılmış bir oportünist çizgi haline geldiğinde, artık halk içindeki bir çelişki olarak ele alınamaz, halk ve düşman arasındaki bir çelişki olarak ele alınmalıdır.

6) Kitle çalışması. Parti, kitleleri iktidarı ele geçirme ve sürdürmede yönlendirmelidir ve bunun temel hak talebi olduğunu kabul etmelidir. Parti, "kitle çalışmasını Halk Savaşı içinde ve onun için" yürütür.[5] Parti, kitleleri sınıf ve iki çizgi mücadelesine sıçramalarla dahil eder. Tüm kitle çalışması, partinin etrafında yoğun bir şekilde inşa edilmiş ordu aracılığıyla gerçekleştirilir ve kitleleri politize etmek, örgütlemek, seferber etmek ve silahlandırmak amacı taşır.

Peru Komünist Partisi, parti inşasında üç temel ve üç rehber belirtir:

“1) Partinin gerekliliği, yani işçi sınıfı için iktidarı ele geçirme sorunu;

“2) Partinin inşası, yarı-feodal ve yarı-sömürge bir ülkede inşası sorunu olup, demokratik-ulusal devrimi işçi sınıfı ve yalnızca onun Partisi'nin liderliği altında yürütebilir;

“3) İç mücadele, yani Partinin kendini, merkezinde iki çizgi mücadelesi bulunan bir mücadele içinde geliştirmesi sorunudur; parti birliği ve bütünlüğü bu mücadele etrafında sürdürülür.

“Bu üç mesele, şunları dikkate almayı zorunlu kılar: birincisi, teori ve pratikte Marksizm, parti inşası sorununda Marksizmin deneyimi, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Başkan Mao Zedung’un sistematikleştirdiği büyük öğretiler; ikincisi, partinin kendi ülkemizde inşası; ve üçüncüsü, ülkemizde işçi sınıfı partisinin inşasının geliştiği mevcut durum.”[6]

Bu üç temel ve rehber, devrimin somut koşullarına uygulanan öncünün karakterini belirlemeye yardımcı olur. Yukarıda belirtilen soruların belirlediği temeller üzerinde, parti inşasının altı çelişkisi, bu üç rehberle birlikte geliştirilebilir.

Notlar

B. Bilimsel Sosyalizm

V. Genel Siyasi Çizgi

1. https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1930/aug/27.htm

2. https://www.marxists.org/history/international/comintern/sino-soviet-split/cpc/proposal.htm

3. https://www.marxists.org/history/erol/china/basic-understanding.pdf

4. https://www.marxists.org/history/erol/china/basic-understanding.pdf

5. http://www.redsun.org/pcp_doc/pcp_1075.htm

6. https://gplpcp.wordpress.com/military-line-of-the-communist-party-of-peru/

VI. Birleşik Halk Savaşı

1. https://www.demvolkedienen.org/index.php/en/12-dokumente/2726-first-critical-remarks-about-the-role-of-the-communist-party-of-the-philippines-in-the-international-communist-movement

2. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-overcome-the-bend-in-the-road-developing-the-peoples-war/

3. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

4. https://www.bannedthought.net/India/Manipur/MCPM/2011/MCPM-Program-2011.pdf

5. https://www.bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/UrbanPerspective.pdf

6. Filipinler'den bir gerici haber kaynağının analizi burada bulunabilir: https://www.pna.gov.ph/articles/1126380

VII. Parti İnşasının Altı Çelişkisi

1. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

2. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

3. https://lesmaterialistes.com/english/communist-party-peru-line-construction-three-instruments-revolution

4. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-on-the-reconstitution-of-the-communist-party-of-peru

5. Brezilya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon) tarafından hazırlanan bu belgeyi okumanızı tavsiye ederiz; çünkü bu belge, söz konusu altı çelişkiyi ayrıntılı bir şekilde ele almakta ve bu çelişkilerin Komünist Parti'nin askerileştirilmesi ile nasıl ilişkili olduğunu tartışmaktadır. Belgeye şu bağlantıdan ulaşabilirsiniz: https://the-red-flag.org/en/communist-party-of-brazil-red-faction-lenin-and-the-militarized-communist-party/

6. http://www.redsun.org/pcp_doc/pcp_92.htm

VIII. Gerilla Mücadele Biçimleri

Her sınıf, mücadele biçimlerine ve bu mücadele biçimlerine dayanan örgütlenme biçimlerine göre kendi yöntemlerini geliştirir. Tarihin son sınıfı olan proletarya, kendinden önceki tüm sınıflarınkinden üstün kendi mücadele biçimlerini geliştirmiştir. Proletarya, kendini "kendinde sınıf"tan "kendi için sınıf"a dönüştürdüğü noktada, önceki aşamanın mücadele ve örgütlenme biçimlerini aşan daha yüksek biçimler de geliştirmiştir. Örneğin, proletaryanın uyanışı, eski sosyal-demokrat partilerin yerine, askerileşmiş komünist partiyi yaratmıştır. Bugün proletarya, iktidarı ele geçirmek ve komünizme kadar muhafaza etmek için en yüksek mücadele biçimi olan halk savaşıyla donanmıştır. Ayrıca bu mücadele biçimine hizmet eden ve onu geliştiren üç araç üretmiştir. PKP (Peru Komünist Partisi), bu yeni mücadele ve örgütlenme biçimlerinin önemini şu şekilde açıklamaktadır:

"Siyasi iktidara odaklanmak, kitlelerin mücadele ve örgütlenmesinde savaşın dayattığı değişiklikler nedeniyle çeşitli yeni mücadele biçimlerini de zorunlu kılar. Lenin'in bize öğrettiği gibi, devrimci dönemlerde eski önderlere karşı çıkacak yeni örgütlenmeler kurulmalı; çünkü bu eski önderler, kendilerini gerici sisteme uyum sağlamak için devrimi satmaya çalışırlar. Bu nedenle, kitlelerin eski mücadele ve örgütlenme biçimleri artık kullanılamaz."[1]

Proletaryanın mücadele biçimlerinin en geniş ayrımı, açık ve askeri mücadelelerdir. Perspektifte, askeri mücadele biçimleri, iktidarın ele geçirilmesi ve korunmasında temel ve belirleyici olanlardır. Yeniden inşa döneminde açık mücadele biçimleri temelken, askeri mücadele biçimleri tamamlayıcı olarak hizmet eder. Parti yeniden inşa edildikten sonra, askeri mücadele biçimleri temel hale getirilmelidir. Bu iki mücadele biçimi, halk savaşının başlatılması ve geliştirilmesine hizmet edecek şekilde koordine edilmelidir. Halk savaşının başlatılmasına yönelik silahlı mücadele biçimlerinin beş genel gelişim hattı şu şekilde belirlenebilir:

1) Askeri çalışma ölümcül olmayan bir yapıdan ölümcül bir yapıya evrilmelidir;
2) Askeri çalışma küçükten büyüğe doğru gelişmelidir;
3) Askeri çalışma silahsızdan silahlıya doğru gelişmelidir;
4) Askeri çalışma düzensizden düzenliye doğru gelişmelidir;
5) Askeri çalışma ikincil olandan temel olana doğru gelişmelidir.

PKP, ilk kongresinde dört ana askeri mücadele biçimi önerdi.[2] Kongre öncesinde ve sonrasında hazırlanan diğer belgelerde, PCP, bu dört biçimin genel olarak askeri mücadele değil, gerilla eylemlerinin dört ana biçimi olduğunu daha dar bir tanımla açıklamaktadır.[3] Bunlar:

Bunlar şunlardır:

1) Gerilla savaşı.

Gerilla savaşı, yeniden inşa döneminde temel mücadele biçimi olarak gelişmeli ve düzenli savaş, tamamlayıcı bir rol oynamalıdır. Stratejik dengeye ulaşıldığında düzenli savaş temel hale gelirken gerilla savaşı ikincil hale gelecektir. Gerilla savaşının iki biçimi vardır: pusu ve taarruz. Düzenli savaşın ise iki biçimi vardır: 1) hareketli savaş ve 2) mevzi savaşı. Stratejik dengede hareketli savaş genelde temel, stratejik taarruzda ise mevzi savaşı genelde temel olacaktır. Gerilla savaşından düzenli savaşa bu gelişim, proletaryanın örgütlenme biçiminde bir gelişimle eşlik eder: gerilla ordusu, devrimin koşullarının gerektirdiği şekilde düzenli bir kızıl orduya veya halk ordusuna dönüşür.

2) Sabotaj.

Sabotaj, mülklerin tahribini içerir ve düşmanın işlev görme kapasitesini azaltır. PKP Merkez Komitesi'nin ikinci plenumunda sabotaj şu şekilde tartışılmıştır:

"Sabotajın, gösterildiği gibi, aynı amaca hizmet ettiği açıktır. Buradaki mesele, hedefin iyi bir şekilde politik olarak seçilmesi ve eylemin kesin ve emin bir şekilde gerçekleştirilmesidir. Bu, düşmanın en büyük planlarını hedef almalı ve özellikle mümkün olan en büyük zararı ve paralizasyona yol açarak nihai olarak yok edilmelerini sağlamalıdır."[4]

3) Seçici yok etme.

Seçici yok etme, halkın en nefret ettiği düşmanların ortadan kaldırılmasını içerir. PKP Merkez Komitesi'nin ikinci plenumunda, seçici yok etme şu şekilde tartışılmıştır:

"Ulusal ya da yabancı, faaliyetlerinin tüm seviyelerinde, soykırımcıların mümkün olan en yüksek seviyelerine karşı seçici yok etme hedeflenmeli; eski devleti yeniden canlandırmaya ve yeniden yapılandırmaya çalışanlara karşı sert darbeler indirilmeli ve yok etme (ki bu temel olandır) devam ettirilmelidir. Özellikle yüksek seviyeli yabancı temsilcilere yönelik eylemler, planlarını ciddi şekilde geriletmek için hedef alınmalıdır."[5]

Yüksek seviyeli hedeflere uygulandığında, seçici yok etme düşman komuta yapısı üzerinde çok derin bir etki yaratır ve düzensizlik oluşturur. Çünkü askerler birkaç hafta veya ay içinde eğitilebilse de, subaylar ve generallerin yüksek kalibrede yetiştirilmesi on yıllar alır. Bu nedenle düşman, devrimin önderliğini ortadan kaldırmaya büyük önem verir; çünkü önderlerin yetiştirilmesi büyük çaba ve zaman gerektirir.
Seçici yok etmenin uygulanmasında, hedeflerin farklılaştırılması ve eski devlet için savaşan herkese aynı şekilde yaklaşılmaması önemlidir:

"Israr ediyoruz: sıradan sokak polislerine değil, karşı-gerilla operasyonlarında uzmanlaşmış olanlara – yani elleri kanlı olanlara saldırıyoruz. Seçici yok etme normunu uygularız: Önce Silahlı Kuvvetlere (Kara, Deniz, Hava Kuvvetleri); ardından karşı-gerilla operasyonlarında uzmanlaşmış polis güçlerine; soykırımcılara, işkencecilere, kan borcu olan herkese; ardından da (paramiliter) rondalara [Kolluk güçleri]. Gericiler şimdi şehirlerde de rondalar örgütlemeye çalışıyor. Farklılaştırmayı uygulayın: 'Kara kafalar' (rondaların, halkın aleyhine suç işleyen gönüllü ve kasıtlı önderleri) ve silahlı kuvvetlerin baskısı veya zorlamasıyla paramiliter rondalara katılan kitleler (saygı gösterilmeli ve kendilerini savunmaları için eğitilmelidir). Çifte politika uygulayın, onları zayıflatın, isyan etmelerine kadar çalışın. Baskı altındaki kitlelere, kendi çıkarlarına karşı kullanıldıklarını, açlıkları, ihtiyaçları üzerinden nasıl sömürüldüklerini ve asker ve polis eksikliği nedeniyle yem olarak kullanıldıklarını anlamalarını sağlayın. Yüksek bürokrasiye ve finans oligarşisine saldırın; Eski Devlet'in bürokratlarına ve temsilcilerine, kurumlarına neden böyle bir eylem yapıldığını açıkça anlatın. Örneğin, Acari şehrinde, halk tarafından nefret edilen bir despot ve yolsuz bir Belediye Başkanını idam ettik. Devrimci adaletin nedenleriyle ilgili halktan 40 yazılı dilekçe aldıktan sonra harekete geçtik. Halkın adaleti hızlı ama adildir. Acı veya aşağılanma yaratmayı amaçlamıyoruz."[6]

Tüm mücadele biçimleri belirli hedeflere ulaşmak için geliştirilmiştir.

"Seçici yok etme eylemleri iki hedefe hizmet eder: Düşman güçlerini dağıtmak ve Birleşik Cephe'yi geliştirmek. Nedenlerini açık ve basit bir şekilde açıklamak Cephe'ye yardımcı olur; açıklamamak ise onu zayıflatır. Cephe'nin gelişimine yardımcı olmak için hedefler çok iyi seçilmelidir."[7]

4) Propaganda ve silahlı ajitasyon.

Propaganda ve silahlı ajitasyon, askeri disiplin ve biçim uygulayan ajitasyon ve propaganda eylemlerini içerir. Bu biçimler, devrime kitleleri kazandırmayı amaçlarken, ikincil olarak düşmana maddi bir darbe vurur ve düşman saflarındaki moral bozukluğunu artırır.

Bu dört gerilla eylemi biçimi temel biçimlerdir, ancak bunlarla sınırlı kalamayız. Komünist parti, silahlı grevler, ayaklanmalar ve "ablukalar, karartmalar, silahların ele geçirilmesi, rehine alınması veya şehirlerde ve stratejik noktalarda kuvvetlerin tutulması, halk meclislerinin temelini oluşturan geniş kapsamlı propaganda eylemleri, ajitasyon ve silahlı propaganda dahil olmak üzere halk mahkemelerini"[6] kapsayan tüm silahlı mücadele biçimlerini yürütebilme kapasitesini geliştirmelidir. Gerilla eylemi biçimleri, komünizme kadar önemli kalacaktır, ancak düzenli savaşın mümkün hale geldiği durumlarda görece önemleri büyük ölçüde azalacaktır.

Kanada'nın çok uluslu proletaryası, diğer ülkelerin proletaryasıyla karşılaştırıldığında silahlı mücadele konusunda nispeten düşük bir deneyime sahip olsa da, yine de bu deneyim incelenmeli ve Kanada Komünist Partisi'nin askeri hattının bir parçası olarak Gonzalo Düşüncesi ışığında sentezlenmelidir. Askeri hattın geliştirilmesi sırasında, komünist oluşumlar savaşın yasalarını birçok soyutlama düzeyinde incelemelidir:

1) savaşın genel yasaları;
2) devrimci savaşın yasaları;
3) Kanada'daki devrimci savaşın yasaları.

Özellikle yeniden inşa döneminde, Kanada'da yeniden inşaya hizmet eden tamamlayıcı gerilla savaşının nasıl geliştirileceğine odaklanılmalıdır. Bu amaçla, komünist oluşumlar Kanada tarihindeki silahlı mücadeleyi incelemelidir. Bunlar arasında sömürgeciliğe karşı yerli direnişleri ve 1837-1838 yıllarındaki demokratik isyanlar, özellikle Çartist ve Owenist etkiler nedeniyle Yukarı Kanada isyanı öne çıkmaktadır. Kanada'nın yakın tarihinde, Kızıl Nehir ve Kuzeybatı İsyanları, Ottawa'ya Yürüyüş Hareketi, Kanesatake Direnişi, Gustafsen Gölü Çıkmazı ve 2000'lerde Quebec'teki Uluslararası Direniş Girişimi'nin silahlı mücadelesi incelenmelidir. Ayrıca, Kanada'da gerici güçlerin askeri çalışmaları, örneğin FLQ (Quebec Kurtuluş Cephesi) ve devletin askeri faaliyetleri de incelenmeli ve askeri hattın içinde olumlu unsurlar sentezlenmelidir.

IX. Komünist Partinin Askerileşmesi, Üç Aracın Konsantrik İnşası ve Silahlı Kitle Denizi

Proletarya, 20. yüzyıl boyunca iki ana taktiksel yenilgi yaşamıştır:

1) 1956'da Kruşçev tarafından gerçekleştirilen darbe;
2) 1976'da Deng tarafından gerçekleştirilen darbe.

Her iki durumda da, devrilmiş burjuvazi, parti, ordu ve devlet içindeki ajanları aracılığıyla burjuvazinin diktatörlüğünü yeniden tesis etmiştir.

Bu bağlamda, Başkan Gonzalo, 1979 yılında komünist partinin askerileşmesini,[2] devrimin üç aracının (askeri hattı etrafında inşa edilen parti, parti etrafında inşa edilen ordu ve her ikisi etrafında inşa edilen birleşik cephe-yeni devlet) konsantrik ve eş zamanlı inşasını ve proletaryanın nihai zaferinin stratejik güvencesi olarak silahlı kitle denizinin daha ileri bir sistematiğini sentezlemiştir.

Partinin Askerileşmesi

Komünist Partinin askerileştirilmesi için üç ana neden öne sürülmektedir:

"Birincisi, dünya devriminin stratejik taarruzunda olduğumuz için. Önümüzdeki 50-100 yıl içinde emperyalizmin ve gericiliğin yeryüzünden silinmesiyle işaretlenen, her türden savaşın yaşandığı şiddet dolu bir dönemde yaşıyoruz. Gericiliğin kendini giderek daha fazla askerileştirdiğini, eski devletleri, ekonomilerini askerileştirdiğini, saldırı savaşları geliştirdiğini, halkların mücadelelerini istismar ettiğini ve bir dünya savaşı hedeflediğini görüyoruz. Ancak devrimin dünyada temel eğilim olduğu bu dönemde, Komünist Partilerin görevi, devrimi savunarak temel mücadele biçimini şekillendirmektir: dünya karşı-devrimci savaşına karşı dünya devrimci savaşı ile halk savaşı sürdürmek.

"İkincisi, kapitalist restorasyonun önlenmesi gerektiği için. Burjuvazi iktidarı kaybettiğinde, kendisini Partinin içine sokar, orduyu kullanır ve proletarya diktatörlüğünü yok ederek kapitalizmi yeniden tesis etmek için iktidarı gasp etmeye çalışır. Bu nedenle, Komünist Partiler kendilerini askerileştirmeli ve üç aracın çok yönlü diktatörlüğünü uygulamalıdır. Kendilerini halk savaşında şekillendirmeli ve halk milislerini, yani silahlı kitle örgütlerini güçlendirmelidir ki bu, ordunun yerini alabilsin. Bu sebeple, Başkan Gonzalo bize şunu söyler: 'Tüm militanları öncelikle komünistler, ardından savaşçılar ve önderler olarak şekillendirin'; bu nedenle her militan halk savaşında şekillenir ve kapitalist restorasyon girişimlerine karşı daima tetikte kalır.

"Üçüncüsü, askerileşmiş bir topluma doğru ilerlediğimiz için. Partiyi askerileştirerek, proletarya diktatörlüğünü garanti altına almak için stratejik bir perspektif olan toplumun askerileşmesine doğru bir adımı tamamlamış oluruz. Askeri bir toplum, Marks ve Engels'in bahsettiği, iktidarın fethini koruyan ve fethedildiğinde onu savunan silahlı kitleler denizidir. Çin devriminin deneyimini, Yenan'daki Japonya karşıtı üslerin deneyimini alıyoruz; burası, her şeyin silah namlularından çıktığı bir askeri toplumdu: Parti, ordu, devlet, yeni siyaset,

yeni ekonomi, yeni kültür. Ve bu şekilde savaş komünizmini geliştiriyoruz."[3]

Komünist partinin askerileşmesi, kızıl ordu üzerinde komünist partinin mutlak önderliğini güvence altına alır. Komünist partinin biçimi, proletarya için iktidarın kesintisiz halk savaşı yoluyla ele geçirilmesi ve sürdürülmesi görevini yerine getirmeye uygun olacak şekilde tasarlanmıştır. Bu görevi yerine getirmek için parti askerileştirilir; yani halk savaşını başlatmak ve geliştirmek için gerekli dönüşümleri, değişiklikleri ve düzenlemeleri üstlenir. Bu anlamda, komünist partinin askerileşmesi, Bolşevikleştirilmesine karşıt bir şey değil, aksine Bolşevikleştirilmiş partinin bir uzantısı ve gelişimidir.[4]

Komünist partinin ve onun oluşturduğu organizmaların askerileşmesi, silahlı kitleler denizi göz önünde bulundurularak yürütülür. Bu, ordunun ve devletin kuşatılmasını sağlamak ve yeni burjuvazinin kızıl orduyu kapitalist restorasyon için kullanmasına karşı bir karşı-restoratif güç olarak hareket etmeyi amaçlar. Bu kısmen, milislerin kızıl orduya dahil edilmesiyle gerçekleştirilir.[5]

Askerileşmiş komünist parti, devrimci şiddeti komünizme giden tek yol olarak kabul eden ve askeri hattını merkezine alan bir partidir. Bu anlayışa dayanarak, askerileşmiş komünist partinin kitle çalışmaları, mutlak kontrolü altında olan kızıl ordu aracılığıyla yürütülür ve kitlelerin seferber edilmesi, kızıl ordunun üç temel görevinden biridir. Benzer şekilde, halk savaşını en yüksek mücadele biçimi ve kızıl orduyu temel örgütlenme biçimi olarak benimseyen parti, tüm kitle çalışmalarını halk savaşının içinde ve onun için gerçekleştirir. Yani, halk savaşı başlatılmadan önce, tüm çalışmalar halk savaşını başlatma hedefiyle yapılır; başlatıldıktan sonra ise tüm çalışmalar onun gelişimine odaklanır.

Üç aracın konsantrik inşası sonucunda parti, "tüm militanları öncelikle Komünistler, ardından savaşçılar ve önderler olarak şekillendirmeyi" hedefler.[6] Devrim ilerledikçe, devrimci hareketin büyümesiyle tüm parti üyelerinin önder olarak hareket etmesi gerekliliği ortadan kalkacaktır; ancak tüm parti üyeleri birleşik cephe-yeni devlette bir rol üstlenmeye devam edecektir.

Kızıl Ordu'nun İnşası

Kızıl Ordu, şu üç görevi yerine getirmek üzere inşa edilir: "savaşmak, üretmek ve kitleleri seferber etmek," bu da onların siyasi olarak eğitilmesi, seferber edilmesi, örgütlenmesi ve silahlandırılması anlamına gelir.[7] Kızıl Ordu, üç ana tür güçle inşa edilir:

1) Ana güç;

2) Yerel güç;
3) Taban gücü.

Kızıl Ordu'nun üç geniş inşa hattı vardır:

1) İdeolojik-politik.
Ordu, devrimin yol gösterici düşüncesi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesi temelinde oluşturulur. Partinin Kızıl Ordu üzerindeki önderliği mutlak olup, ordunun tüm eylemlerini yönlendirir. Parti, Kızıl Ordu'nun tüm seviyelerinde mevcut olup bir çifte komuta yapısı oluşturur. İlk komuta yapısı, yetkinin askeri rütbeli subayda olduğu askeri komuta yapısıdır. İkinci komuta yapısı ise yetkinin parti komitesi veya siyasi komiser aracılığıyla partide olduğu siyasi komuta yapısıdır. Proleter askeri hattın ordunun komutası altında olduğundan emin olmak ve burjuva askeri hattın hakimiyetini önlemek için, tüm proleter örgütlerde olduğu gibi Kızıl Ordu'da da iki çizgi mücadelesi uygulanmalıdır. Kızıl Ordu'nun üç temel departmanı vardır: siyasi, askeri ve lojistik.

2) Askeri inşa.
Kızıl Ordu'nun askeri inşası, ideolojik-politik temel üzerine kurulur. Kızıl Ordu, askeri birimlere ayrılarak örgütlenir. Ordu, hem kentsel hem de kırsal alanlarda konuşlandırılır; ancak biri temel olarak belirlenir. Bu birimler, yeni devletin gelişimini destekler.

3) Eğitim.
Bu hat, kızıl askerleri savaşa hazırlamayı amaçlar. Askerleri uzmanlaştırır ve mücadele biçimlerini geliştirir. Onlara halkın davası için fedakarca savaşmayı öğretir.

Bu üç inşa hattının doğru şekilde ele alınması, Kızıl Ordu'nun küçük ve nispeten düzensiz bir gerilla ordusundan, güçlü ve büyük bir düzenli orduya dönüşmesini sağlar.

Birleşik Cephe-Yeni Devletin İnşası

Devrimin üç aracının konsantrik inşası, birleşik cepheyi hem ordu hem de parti etrafında yeni devletin embriyosu olarak inşa eder. Partinin halk komitelerini ve bunlar aracılığıyla üs bölgelerini geliştirdiği iktidar boşluklarında, birleşik cephe, koşullara bağlı olarak proletaryanın diktatörlüğü ya da ortak devrimci sınıfların diktatörlüğü olarak işlev görür.

Birleşik cephe-yeni devlet, devrimin üçüncü aracı olup, kızıl ordu onun belkemiğini oluşturur. Yeni devlet, birleşik cepheden doğar. Birleşik halk savaşının doğası gereği, devlet hem kentsel hem de kırsal alanlarda eşzamanlı olarak inşa edilir; ancak bir alan temel

olarak belirlenir.[7]

Yeni devletin gelişimi, halk savaşının gelişimiyle bağlantılıdır. Devlet, devrimin akışkanlığına bağlı olarak büyür ve küçülür. Yeni devlet, demokratik bir devrim durumunda devrimci sınıfların ortak diktatörlüğü veya sosyalist bir devrim durumunda proletaryanın diktatörlüğü olarak gelişebilir.

Yeni devlet, dört tür alanda gelişir ve faaliyet gösterir:

1) Eylem noktaları;
2) Operasyonel bölgeler;
3) Gerilla bölgeleri;
4) Üs bölgeleri.

Eylem noktaları, karşı-devrimin elinde tuttuğu ve devrimin taktik saldırılar gerçekleştirdiği alanları ifade eder. Devrimci faaliyet arttıkça, karşı-devrimin varlığı azalır ve devrimin etkisi artar, böylece yeni devletin doldurduğu bir iktidar boşluğu ortaya çıkar. Bu süreç aracılığıyla eylem noktaları operasyonel bölgelere, operasyonel bölgeler gerilla bölgelerine ve gerilla bölgeleri sonunda devrimin, devrim-karşı devrim çelişkisinde temel hale geldiği üs bölgelerine dönüşür.

Peru Komünist Partisi, yeni devletin şu altı biçimini ileri sürer:

1) 1980'de ortaya çıkmaya başlayan dağıtım komiteleri;
2) 1982'de ortaya çıkmaya başlayan gizli halk komiteleri;
3) 1991'de ortaya çıkmaya başlayan açık halk komiteleri;
4) 1990 sonları ve 1991 başlarında ortaya çıkan ve şehirlerde örgütlenen ilk iktidar biçimi olan halk mücadele komiteleri;[8]
5) 1983'te ortaya çıkmaya başlayan üs bölgeleri;
6) Peru'da Yeni Demokrasi Halk Cumhuriyeti Düzenleme Komitesi formunda ortaya çıkan ve 1983'te ortaya çıkmaya başlayan yeni devlet düzenleme komitesi.

Bir dizi halk komitesi, bir üs bölgesini oluşturur ve tüm üs bölgelerinin toplamı, yeni devletin düzenleme komitesini meydana getirir. Üst düzey iktidar biçimleri, alt düzey iktidar biçimlerine önderlik, örgütlenme ve planlama sağlar. Halk komiteleri, "Birleşik Cephe Komiteleridir; Devlet işlevlerini üstlenen Komiserler tarafından yönetilir, Temsilciler Meclisi tarafından seçilir ve görevden alınabilirler. Şu ana kadar gizlidirler; komisyonlar halinde ilerlerler ve Parti tarafından yönetilirler, 'üçte üç' kuralını uygularlar: Üçte biri Komünistler,

üçte biri köylüler ve üçte biri ilericilerden oluşur ve Ordu tarafından desteklenirler. Halk diktatörlüğünü, yasayı ve güvenliği uygular, yeni iktidarı düşmanlarına karşı savunmak ve halkın haklarını korumak için kararlı ve kesin bir şekilde devrimci şiddeti uygularlar."[9]

Eylem noktalarından üs bölgelerine doğru alanların gelişiminde olduğu gibi, iktidar biçimleri de en düşük biçimlerden en yüksek biçimlere doğru gelişir. Devrimci siyasi iktidarın ortaya çıkışı, yeni devletin kendisini kurmaya çalışması ile eski devletin kendisini yeniden kurmaya çalışması arasında bir çelişki doğurur.

Bu noktadan başlayarak, düşmanın eski iktidarı yeniden kurma girişimi ile yeni iktidarın karşı-kuruluşu arasındaki mücadeleyi, savunma, gelişim ve inşa süreçlerini uygulayarak takip ettik.

X. Oluşturulan Örgütler

PKP (Peru Komünist Partisi), oluşturulan örgütler kavramını ortaya koymaktadır. Bu örgütler, üç geniş bileşenle tanımlanır:

Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesi'nin, bir ülkenin somut koşullarına uygulanmış haliyle yol gösterici düşünce olarak yönlendirdiği ve bunun esas olduğu;
Demokratik merkeziyetçilik esasına göre, komünist partinin merkezi liderliği altında örgütlenmiş oldukları;
Demokratik devrim, sosyalist devrim ve gerekirse ardışık kültürel devrimler aşamalarından geçerek komünizme kadar halk savaşının hazırlanmasına, başlatılmasına ve geliştirilmesine hizmet ettikleri.

Bu üç temel bileşenin ötesinde, halk savaşının ana sahasında aktif olan oluşturulan örgütler militarize edilmiştir; savaşın ikincil sahasında ise militarizasyon dereceli olarak uygulanır. Oluşturulan örgütler, komünist parti tarafından belirlenen, kitlelerin belli sektörlerinde destek noktaları olarak hareket eder ve bu şekilde partinin kitle çizgisinin bir uzantısı işlevi görür. Oluşturulan örgütler, yukarıdaki noktalar ve doğrudan komünist parti tarafından kurulmuş olmaları nedeniyle, sıradan kitle örgütlerinden farklılaşır.[2] Bu örgütler, parti ve ordu etrafında inşa edilen stratejik birleşik cephenin gelişimine hizmet eden çeşitli hareketler içinde toplanma noktaları olarak işlev görmelidir.

Oluşturulan örgütler, komünist partinin programından ve genel siyasi çizgisinden hem beslenen hem de onları şekillendiren bir programa ve siyasi çizgiye dayalı olarak siyasi açıdan inşa edilmelidir.[3]

Notlar
B.Bilimsel Sosyalizm

VIII. Gerilla Mücadele Biçimleri

1. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

2. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

3. Halk Savaşını Geliştirin, Dünya Devrimine Hizmet Edin (1986) ve Metropolitan Lima için Mayıs Direktifleri, dört biçimi bu şekilde açıklar

4. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-2nd-plenum-construct-the-conquest-of-power-in-the-midst-of-the-peoples-war/

5. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-2nd-plenum-construct-the-conquest-of-power-in-the-midst-of-the-peoples-war/

6. Mayıs Direktifleri - Metropolitan Lima

7. Mayıs Direktifleri - Metropolitan Lima

6. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-concerning-the-two-hills/

IX. Komünist Partinin Askerileştirilmesi, Üç Enstrümanın Konsantrik İnşası, ve Silahlı Kitleler Denizi

1. Komünist Partinin askerileştirilmesine dair PKP'nin pozisyonunun uluslararası etkisine erken bir örnek, 1987 yılında İspanya Komünist Partisi ile yapılan ortak deklarasyonda görülmektedir.: https://the-red-flag.org/en/common-international-declaration-uphold-defend-and-apply-marxism-leninism-maoism-mainly-maoism/

2. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-develop-the-peoples-war-serving-the-world-revolution-2/

3. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

4. Askerileştirmenin Bolşevikleştirmedeki kökenlerine dair bir analiz için aşağıdaki belgeyi okumalarını öneriyoruz. https://the-red-flag.org/en/communist-party-of-brazil-red-faction-lenin-and-the-militarized-communist-party/

5. https://lesmaterialistes.com/english/communist-party-peru-military-line

6. http://www.redsun.org/pcp_doc/pcp_0886.htm

7. Yeni devletin gelişimi ve yalnızca şehirdeki birleşik cephe değil, Metropolitan Lima için Mayıs Direktifleri'nde tartışılmaktadır. Bu, kongre belgelerinde bulunan, devletin kırsalda inşa edilip cephenin şehirde stratejik taarruzun son aşamasındaki ayaklanmalara hazırlık olarak geliştirileceği önceki pozisyondan bir ilerlemeyi işaret etmektedir.

8. http://www.redsun.org/pcp_doc/pcp_0591.htm

9. https://www.lesmaterialistes.com/english/communist-party-peru-line-construction-three-instruments-revolution

X. Oluşturulan Örgütlenmeler

1. Oluşturulan örgütlerin emperyalist ülkelerdeki en ayrıntılı uygulamalarından biri olan Klassenstandpunkt belgesini okumanızı öneriyoruz: https://rotepresse.noblogs.org/klassenstandpunkt-17/

2. https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-general-political-line/

3. Guiding Thoughts Publishers'daki yoldaşlar, oluşturulan örgüt ile "Devrimci Komünist Parti" tarafından ortaya atılan revizyonist "ara örgüt" konsepti arasındaki farklara dair kısa bir analiz üretmiştir:

https://pggtpublishers.wordpress.com/2021/03/17/unite-communist-forces-against-liquidationist-currents/

XI. Proleter Feminizm

Peru Komünist Partisi, kadın hareketindeki Marksist çizgiyi Marksizm, Mariátegui ve Kadın Hareketi adlı belgede geliştirmiştir. Bu bölüm, bu belgenin ve Gonzalo Düşüncesi'nin kadın meselesine dair diğer katkılarının kısa bir analizini sunacaktır.

Belge, sınıf toplumunun tarihi boyunca kadınların sömürüsü ve baskısını meşrulaştırmak için ortaya atılan "eksik kadın doğası" teorisinin eleştirisiyle başlar. Peru Komünist Partisi (PKP), "eksik kadın doğası" teorisinin, insan doğası teorisini tamamlayan bir unsur olarak işlev gördüğünü göstermektedir. Her iki teori de toplum veya toplumsal konumdan bağımsız, değişmez bir doğa varsaymaktadır. Oysa PKP'nin belirttiği gibi, insanlar toplumsal süreçlerin bir sonucu olarak değişen bir dizi toplumsal ilişkidir. Kadınlar da erkekler gibi toplumsal bir üründür ve onların dönüşümü, toplumun dönüşümünü gerektirir. Kadınların baskısı yalnızca üreme rolleriyle ya da biyolojik cinsiyetleriyle açıklanamaz; bu baskı, baba-haklarıyla (father-right) olan ilişkilerinden kaynaklanır. Yani, kadınların baskısı mülkiyet ilişkilerinin varlığına bağlıdır.

Engels'in çalışmalarından hareketle PKP, kadınların baskısının aile, devlet ve özel mülkiyette köklendiğini ifade eder ve kapitalizmin kadınların üretime katılmalarını sağlayarak kadınların özgürleşmesi için maddi bir temel oluşturduğunu belirtir. Bu, kadınların sınıf mücadelesine dahil edilmesi anlamına gelir; yani proleter ailelerden gelen kadınlar tam anlamıyla proleterleşmiştir. Kapitalizmin ortaya çıkışıyla birlikte kadın hareketi, esas olarak demokratik haklar için mücadele eden burjuva süfrajetlerin (oy hakkı savunucuları) etkisi altına girmiştir. Kapitalizmin kadınların özgürleşmesi için bir temel oluşturduğu devrimci pozisyonu, özgürleşmenin kapitalizm altında başarılabileceği şeklindeki oportunist görüşle karıştırılmamalıdır.

PKP, sınıf mücadelesinin tarihini ve her devrimle birlikte kadınların durumunun nasıl geliştiğini takip eder. Bu süreçte PKP, kadın hareketinin halk hareketinin bir parçası olduğunu gösterir. Halk ilerledikçe kadınların durumu iyileşmiş; ancak yeni egemen sınıfın, toprak aristokrasisi ve burjuvazi örneğinde olduğu gibi, gerici bir sınıf olarak konsolide olmasıyla kadın hareketi de dahil olmak üzere halk hareketi gerilemiştir. Bu nedenle, kadınların özgürleşmesinin tamamlanması için halk hareketinin komünizme kadar taşınması gerekmektedir. Yalnızca proletaryanın kurtuluşuyla kadınların özgürleşmesi tam anlamıyla tamamlanacaktır.

PKP'nin önemli katkılarından biri, "kadınların özgürleşmesi" ile "kadınların kurtuluşu" (emansipasyonu) arasındaki ayrımın ortaya konmasıdır. Birinci ifade, kadınların erkeklerden

kendilerini kurtarması gerektiğini savunan burjuva feminizmi ile ilişkilendirilir. İkinci ifade ise, proleter feminizmin bir pozisyonudur ve kadınların, kocaları ve babalarıyla aynı sınıfta olduklarını; ancak ataerkil baskı ve sömürü nedeniyle aşağı bir konumda yer aldıklarını kabul eder. Kadınlar, sınıf toplumundan kurtuluş yoluyla kendilerini özgürleştireceklerdir.

Kadın hareketi, komünistler için üç soruyu gündeme getirir:

1) Feminizm. Feminizm, kadınların üretim iş gücüne katılımıyla birlikte ortaya çıkar ve bu nedenle en çok ev dışında çalışan kadınlar arasında gelişir. Feminizmin iki temel merkezi sendikalar ve üniversitelerdir; esas olarak ise sendikalardır.

2) Kadınların politizasyonu. Kadınların politizasyonu, onların seferber edilmesi ve örgütlenmesi için esastır. Komünistlerin politizasyonu ihmal ettikleri durumlarda, gericiliğe hizmet etmiş olurlar.

3) Örgütlenme. Kadınlar sınıf mücadelesine dahil edilmelidir. Tüm proleterler gibi kadınların da örgütlenmeye ihtiyacı vardır ve nihai olarak bu örgütlenme, komünist parti liderliğinde olmalıdır.

Bu üç soru, daha geniş devrimci hareketin inşasını gerçekleştirdiğimiz üç düzeye kabaca karşılık gelir: ideolojik, politik ve örgütsel.

Kanada'da kadınlar proletaryanın yaklaşık yarısını temsil etmekte ve bu nedenle, komünist partinin, işçi hareketi, gençlik ve öğrenci hareketi gibi diğer süreçlerde olduğu gibi, hareketi yönlendirmek için oluşturulmuş örgütler inşa edeceği temel cephelerden birini oluşturmaktadır.

Son zamanlarda, uluslararası komünist hareket içinde proleter feminizme karşı çıkan dogmatik bir çizgi ortaya çıkmıştır. Özetle, bu çizginin argümanı, proleter feminizmin, Marksizm tarafından zaten yanıtlanmış sorulara cevap vermek için üretilmiş yeni bir ideoloji olduğudur. Bu argüman, büyük ölçüde "-izm" ile biten terimlerin, Marksizmden ayrı bir ideolojiyi ifade ettiğini söyleyen biçimsel bir analize dayanmaktadır. Ancak aynı muhalefet, Maoizm'in ayrılmaz bir parçası olduğunu hiçbir Marksist'in inkâr etmeyeceği proleter enternasyonalizme veya devrimci iyimserliğe karşı yükseltilmemektedir.

XII. Komünist Partinin Yeniden İnşası

Peru Komünist Partisi, örneğin Lenin’in Bolşevikleri RSDİP’yi yeniden inşa etmeye

yönlendirdiği Rusya gibi ülkelerde daha önce örnekler bulunmasına rağmen, yeniden inşa sürecini sistematik hale getiren bir katkıda bulunmuştur.

Bu sürecin tamamının temel alınması gereken en önemli katkılarından biri, yeni bir parti inşa etmek ile bir partiyi yeniden inşa etmek meselesidir. Bu konu, Başkan Gonzalo'nun 1988 tarihli röportajında ele alınmıştır:

"Bu mücadele sonucunda Fraksiyon, Partiyi yeniden inşa etme görevini tek başına üstlenmek zorunda kaldı. Lenin, gerçekten devrimci bir Fraksiyonun Partiyi yeniden inşa etmesinin gerekli olduğu bir zaman geleceğini söyledi. İşte Fraksiyonun üstlendiği görev budur. Burada şu sorulabilir: Neden Fraksiyon, Partiyi yeniden inşa etme görevini üstlendi? Neden o dönemin ve bugünün modası olan başka bir Parti kurmadı? İlk neden, Partinin 1928 yılında açık bir Marksist-Leninist temelde kurulmuş olmasıdır. Bu nedenle, hem olumlu hem de olumsuz derslerden çıkarılan büyük bir deneyime sahipti. Dahası, Lenin, bir Parti sapmaya uğradığında, rotadan çıktığında ya da doğrudan oportünizme düştüğünde, onu doğru rotaya sokmak için çaba göstermenin bir görev olduğunu söyledi. Bunu yapmamak siyasi bir suçtur. Dolayısıyla Fraksiyonun önemi, ideolojik ve politik temeli oluşturarak Partinin yeniden inşasına katkıda bulunmuş olmasıdır. Maoizm'e dayandık (o dönemde Mao Zedung Düşüncesi olarak adlandırılıyordu) ve Genel Politik Çizginin oluşturulmasına dayandık. Fraksiyon, Partiyi yeniden inşa etme gibi büyük bir başarıya sahiptir ve bu bir kez tamamlandığında, araç da mevcut hale geldi: 'kahraman savaşçı'; Marksist-Leninist-Maoist yeni tipte bir Komünist Parti; örgütlü politik öncü—ve genellikle yanlış bir şekilde söylendiği gibi bir 'politik-askeri örgüt' değil, Halk Savaşı aracılığıyla silahlı mücadele ile İktidarı ele geçirmek için gereken Parti."[1]

Bir ülkede daha önce bir komünist partinin var olduğu durumda yeni bir parti inşa etmek, tarihi partinin geliştirdiği yol gösterici düşünce, genel politik çizgi ve programla ilgilenmeden onu inşa etmek anlamına gelir. Bu, proletaryayı geçmişinden koparır, zaten öğrenilmiş derslerin yeniden öğrenilmesini zorlar ve daha önce çözüme kavuşturulmuş olan iki çizgi mücadelesini tekrar gündeme getirir. Örneğin Kanada'da "Komünist Parti'yi İnşa Et!" sloganını benimsemek yanlış olurdu, çünkü bu bizi Kanada Komünist Partisi'nin tarihi pozitif unsurlarından ve ayrıca In Struggle!, Socialist Action ve PCR-RCP gibi örgütlerden izole ederdi.

Bu temele dayanarak, bir sonraki önemli unsur, tarihi komünist partinin yönlendirici düşüncesi olarak kırmızı çizgiyi tanımlamak, yeniden ele almak ve geliştirmektir. Bu üç bileşenden oluşur: 1) Tanımlama; 2) Yeniden ele alma; 3) Geliştirme.

Tarihsel kızıl çizginin tanımlanması, komünist hareketteki iki çizgi mücadelesinin incelenmesini ve partinin revizyonizm tarafından ele geçirildiği ve/veya tasfiye edildiği dönemin araştırılmasını gerektirir. Örneğin Kanada'da, 1921'de Kanada Komünist Partisi'nin ilk kongresine giden sürecin, Maurice Spector'un Troçkist çizgisinin ve Jack MacDonald'ın tasfiyesine yol açan ana iki çizgi mücadelesinin araştırılması önemlidir. Ayrıca Fergus McKean liderliğindeki kızıl çizginin tasfiyesine ve Kanada Komünist Partisi Örgütlenme Komitesi'nin oluşumuna yol açan Tim Buck'a karşı yürütülen iki çizgi mücadelesi incelenmelidir. Bunun yanı sıra, In Struggle! ve dönemin diğer ML-MZT örgütlerinin gelişimi ve çöküşü ile aralarındaki mücadeleler de araştırılmalıdır. Bu örgütlerin çöküşünün, Socialist Action'ın ve daha sonra PCR-RCP'nin oluşumuna yol açtığı süreç de analiz edilmelidir. Tüm bunların analizi ve en önemlisi bir sentez sağlanmasıyla, Kanada Komünist Partisi ve 1943 sonrası genel komünist hareket içindeki kızıl çizgi tanımlanabilir.

Kızıl çizginin yeniden ele alınması ise açık bir zorunluluktur. Bu, revizyonizm yerine devrim yolunu benimsemek anlamına gelir.

Kızıl çizginin geliştirilmesi, tanımlama, yeniden ele alma ve geliştirme sürecinin temel bileşenidir. Peru Komünist Partisi bunu şu şekilde açıklar:

"Onu geri kazanmak yeterli değildi, bunun iki temel nedeni vardı: Başkan Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmi geliştirmesi ve Peru'da bürokratik kapitalizmin gelişimi. Bu aşama, Kruşçevci revizyonizme ve Parti yaşamının çeşitli alanlarındaki tezahürlerine karşı mücadele sırasında gerçekleşti ve Ocak 1969'da 'Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi' (o dönemde böyle adlandırılıyordu, şimdi Maoizm), Mariátegui'nin Düşüncesi ve Genel Politik Çizgi etrafında Parti birliği temelinde 'Partinin yeniden inşasını' onaylayan 6. Konferans ile sona erdi."[2]

Kızıl çizginin geliştirilmesi, yeni öznel ve nesnel koşulları dikkate alır. Kanada Komünist Partisi'nin 1921'deki kuruluşundan itibaren kızıl çizgiyi alıp 2023'e mekanik bir şekilde uygulamak imkânsızdır. Bunun nedeni, proletaryanın bilimsel ideolojisinin Marksizm-Lenin Düşüncesinin ötesinde gelişmiş olması ve emperyalizmin büyük ölçüde çürümesi; artık stratejik saldırı pozisyonunda değil, geri çekilme sürecinde olmasıdır. Günümüzde gelişim şu unsurları göz önünde bulundurmalıdır:

Marksizm-Lenin Düşüncesi bugün Marksizm-Leninizm-Maoizm-Gonzalo Düşüncesi, esas olarak Gonzalo Düşüncesi'dir;
Kanada emperyalizmi, uluslararası ölçekte emperyalizmin genel krizi ve dünya proletarya devriminin stratejik saldırısının bir parçası olarak gerilemektedir.

Yukarıda yeniden inşanın ideolojik-politik yönü ele alınmış olsa da, bunun çevresinde yeniden inşanın örgütsel yönü oluşturulmalıdır. Bu üç geniş önlemi içerir:

Yapı;
Sistem;
Çalışma.

Yeniden inşanın örgütsel yönü, PKP tarafından şu şekilde ele alınır:

"Birincisi, ülke genelinde, birleşik ve merkezi bir örgütsel yapının geliştirilmesidir; bu, merkeziyetçiliğin temel ifadesi olan Merkez Komitesi'nin liderliğine tabi bir bütün olarak yapı meselesidir. İkincisi, kuvvetlerin dağılımı sorunudur; köylülük içinde etkinlik merkezlenerek ana mücadele ve örgütlenme biçimlerinin geliştirilmesi sorunu ve şehirlerde kuvvet birikimi yolunu izleme sorunudur; bu, Parti sistemi meselesidir. Üçüncüsü, gizli çalışma, gizlilik faaliyetleri, her durumda sürekli işleyişi garanti eden çerçeve sorunudur; açık çalışma sorunudur; kitle çalışması, köylü çalışmasının devrimci mücadelenin temeli olarak ele alınması gerektiğini öne sürer, işçi sınıfı hareketinin devrimin önderliği altında köylülüğü yönlendirerek iktidar mücadelesini kazanması yönünde bir mücadele geliştirilmesi gerektiği sorunudur; kitleleri devrim yapma ve revizyonizme karşı mücadele etme ihtiyacında şekillendirmek için 'daha derine ve aşağıya inme' görevimizdir; işçileri ve köylüleri, yani temel kitleleri harekete geçirme, politikleştirme ve örgütleme zorunluluğudur; entelektüelleri, kadınları ve gençliği mücadeleye katma yükümlülüğüdür ve günlük talepler için mücadelenin iktidar açısından ele alınması gerekliliğidir. Sonuç olarak, gizli ve açık çalışmanın gerekliliği ve bunların vazgeçilmez etkileşimi sorunudur; ilki ana ve ikincisini yönlendirici olarak ele alınmalıdır. Tüm bunlar Parti çalışması meselesidir. Yapı, sistem ve Parti çalışması, örgütsel çizginin üç temel sorunudur ve Parti inşası için hayati öneme sahiptir; ancak her şeyde olduğu gibi, bu soruların doğru çizgiye tabi olarak uygulanması ve geliştirilmesi, karşıt çizgilerle mücadele içinde gerçekleşir; kısacası, doğru bir örgütsel çizgi yalnızca mücadele içinde uygulanabilir ve geliştirilebilir ve günümüzde uygulanması ve geliştirilmesi yalnızca ana tehlike olarak revizyonizme karşı mücadele ile sağlanabilir."[3]

PKP'nin yeniden inşa süreci üzerine katkılarının son önemli bileşeni, mücadeleyi yönlendirecek orgütlü bir kızıl fraksiyonun gerekliliğidir. Bu kızıl fraksiyon, komünist hareketin kızıl çizgisini tanımlayan, yeniden ele alan ve geliştiren öznel olarak organize edilmiş güçtür ve bu temelde yapısını, sistemini ve çalışmasını oluşturur. Özetle, kızıl fraksiyon, komünist partinin yeniden inşasının tamamlandığı çekirdek halindeki partidir.

Notlar
B. Bilimsel Sosyalizm

XI. Proleter Feminizm

Marksizm, Mariátegui ve Kadın Hareketi

XII. Komünist Partinin Yeniden İnşası

https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-interview-with-chairman-gonzalo/

https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-develop-the-peoples-war-serving-the-world-revolution-2/

https://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-develop-the-construction-mainly-of-the-party-serving-the-armed-struggle/

XIII. Düşük Yoğunluklu Savaşın Analizi

Düşük yoğunluklu savaş bir strateji olarak karşı-devrimci ve uzun süreli savaştır.

Düşük yoğunluklu savaşın kökenleri, emperyalizmin yürüttüğü önceki karşı-devrimci savaşlara dayanmaktadır. Ancak, daha sonra bu yeni stratejiye dönüşecek unsurlar, büyük ölçüde geleneksel savaşa tamamlayıcı nitelikteydi. Aslında, 1983 tarihli bir ABD ordusu raporunda, karşı-devrimin daha önce "konvansiyonel olmayan savaş" olarak adlandırdığı şeyin artık "düşük yoğunluklu savaş" olarak tanımlandığı belirtilmektedir. Öncelikli olarak geleneksel savaş stratejisi, dünya proleter devrimi ilerledikçe etkisiz hale gelmiştir; ABD, Hindiçin'de en utanç verici yenilgisiyle karşı karşıya kalırken, Sovyetler Birliği Afganistan'da büyük kayıplar vermiştir. Geleneksel savaş, bu ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerini ezmede etkisiz kalmış, aksine büyük direniş hareketlerine yol açmıştır. Aynı zamanda, bu tür savaşlar emperyalist ülkelerdeki kitleler arasında giderek daha fazla popülerliğini yitirmiştir. Bu nedenlerle, emperyalizm, saldırdığı ülkedeki ve kendi ülkesindeki kitlelerin "gönlünü ve aklını kazanmaya" yönelik düşük yoğunluklu savaş stratejisini geliştirmiştir.

Kitlelerin gönlünü ve aklını kazanma planının bir parçası olarak, emperyalizm, düşük

yoğunluklu savaşı kasıtlı olarak "düşük yoğunluklu çatışma" olarak adlandırmıştır. Bu, gerçekleri daha az saldırgan bir yüzle gizlemek içindir. Benzer bir taktik, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısında da görülmüştür; devlet, başlangıçta bunu bir savaş veya işgal olarak tanımayı reddetmiş ve bunun yerine "özel operasyon" olarak adlandırmıştır. Rusya-Ukrayna örneği esasen geleneksel bir savaştır, ancak saldırgan gücün eylemlerini bu tür etiketlerle gizleme ilkesi aynıdır.

Ayrıca, kamuoyu tarafından açığa çıkarılabilecek gizli operasyonların daha az yürütülmesi gerekmektedir, çünkü bunlar genellikle popüler değildir. Peru Komünist Partisi, ABD'nin Şili'de Allende'yi devirmek için gerçekleştirdiği müdahaleyi buna bir örnek olarak göstermektedir. Gizli operasyonların yerine, emperyalizm artık geniş çaplı aldatmacalar içeren açık operasyonlar yürütmektedir ve bu, iç kamuoyunun desteğini kazanmak için gereklidir. Emperyalizm, kendi ülkesindeki kitleleri kazanmak zorundadır ve bu da yoğun propaganda gerektirir. Bunu, Rusya'nın Ukrayna'daki Nazizm söylemleriyle düşük yoğunluklu savaşını geleneksel savaşa dönüştürmesinde de görebiliriz. Aynı şekilde, ABD'nin Irak'taki kitle imha silahları propagandası da bu yöntemin bir başka örneğidir.

Düşük yoğunluklu savaşın yürütüldüğü ülkede, kitleler iki güç arasında bir savaş alanı oluşturur; her biri, kendi sınıfsal hedefini gerçekleştirmek için kitlelerin desteğini kazanmaya çalışır. Örneğin, bir sosyalist devrimde, proletarya ve emperyalistler, kendi kitle çalışması yöntemlerini kullanarak ilgili sınıfları birleştirmeye ve orta unsurları kazanmaya çalışırlar. Bu nedenle, iktidardakiler hükümeti veya devleti meşrulaştırma kampanyası yürütürken, muhalefet ise hükümeti veya devleti kitlelerin gözünde gayrimeşru hale getirmeye çalışır. Meşrulaştırma genellikle insan haklarında yüzeysel iyileştirmeleri içeren bir politikayı kapsar. Peru Komünist Partisi bu sorunu şu şekilde açıklar:

"Son olarak, karşı-gerilla savaşının siyasi hedefi olarak adlandırılan 'meşrulaştırma' kavramı vardır. 'Düşük yoğunluklu savaş' olarak bilinen bu formda, seçimler yoluyla oluşturulan hükümetler 'meşruiyet' ve 'otorite' sağlama aracı olarak kullanılır ve halkın da bunu böyle kabul etmesi beklenir. Ayrıca, onlara göre bu hükümetler 'halkın ihtiyaçlarını karşılamaya hizmet edecektir'. Bu nedenle seçimler, karşı-devrimci savaşın sadece bir aracıdır."

Böylece emperyalizm, düşük yoğunluklu savaşın uygulandığı ülkelerde, kitleleri kazanmak amacıyla özellikle faşizm yerine liberal demokrasiyi yönetim sistemi olarak kullanmayı hedefler.

Düşük yoğunluklu savaş, orta yoğunluklu savaş ve yüksek yoğunluklu savaş ile birlikte üç

savaş kategorisinden biridir. Peru Komünist Partisi bu konuyu şu şekilde açıklar:

“Bu metne göre, düşük yoğunluklu savaş, savaşın en düşük seviyesini temsil eder. Buradaki ‘yoğunluk spektrumu’ meselesi, atom bombasının kullanıldığı zamanla bağlantılıdır. Ağustos 1945’te, daha önce bilinenden çok daha büyük yıkıcı güce sahip bir silah geliştirildi. Buradan hareketle, savaşları kullanılan silahların yoğunluğuna ve gücüne göre sınıflandırmanın mümkün olduğu görüşü ortaya çıktı. Buna göre savaşlar düşük yoğunluklu, orta yoğunluklu ve en yüksek yoğunluklu olarak sınıflandırılır. En yüksek yoğunluklu savaş, atom bombasının kullanıldığı savaştır; orta yoğunluklu savaş, konvansiyonel savaş silahları ve atom dışındaki tüm araçların kullanıldığı savaştır; düşük yoğunluklu savaş ise daha basit ve daha az güçlü araçların kullanıldığı savaştır. İşte bu nedenle savaşları yoğunluğuna göre sınıflandırıyorlar.”

Savaş teorisi olarak emperyalistler tarafından geliştirilen düşük yoğunluklu savaş, diyalektik materyalist bir temelden yoksundur. Bu, savaşları yalnızca kullanılan silahlara göre sınıflandırmalarında açıkça görülmektedir. Oysa savaşın en önemli unsuru olan insan faktörünü tamamen göz ardı etmektedirler. Emperyalistler, düşük, orta veya yüksek yoğunluklu bir savaş yürütüyor olsun, her zaman gericidirler ve amaçları komünizme doğru ilerleyişi engellemektir. Bir diğer mesele ise yoğunluğun göreceliğidir. Yani, bir süper güç için düşük yoğunluklu bir savaş olan şey, zayıf bir ulus için yüksek yoğunluklu bir savaş olarak deneyimlenebilir. Örneğin, emperyalist bir ordunun küçük ve zayıf bir birliği, ezilen bir ulus için büyük ve güçlü bir birlik olarak algılanır.

Düşük yoğunluklu savaşın iki yönü vardır:

1. Askeri olmayan yönü
2. Askeri yönü

Düşük yoğunluklu savaş, askeri yönüne dayanarak hareket eder ve doğrudan askeri güç kullanma tehdidinde bulunarak veya bu gücü gerçekten kullanarak etkili olur. Eğer bir güç, tehdit ettiği askeri gücü elinde bulundurmaz veya tehdidini gerçekleştirmezse, tehdidin bir anlamı olmaz. Tehditin etkili olabilmesi için, güç kullanımının herkes tarafından açıkça anlaşılması gerekir.

Halk demokrasisinin veya sosyalizmin kurulduğu ya da el değiştiren bir yarı-sömürgede, düşük yoğunluklu savaş genellikle ekonomik ambargo ve yaptırımlar gibi zorlayıcı diplomasi yöntemlerini içerir. Bunu günümüzde ABD’nin, esasen Çin veya Rusya’nın yarı-sömürgeleri haline gelen Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti (Kuzey Kore), Küba ve İran gibi ülkelere

uyguladığı yaptırımlar ve ambargolar örneklerinde görebiliriz.

Düşük yoğunluklu savaş, emperyalist güçlerin veya süper güçlerin toplam kaynaklarının (silahlar, askerler vb.) yalnızca küçük bir kısmını kullanarak siyasi hedeflerine ulaşmayı amaçlar. Kullanılan toplam kaynaklar, siyasi hedeflerin önemine kıyasla oldukça düşüktür. Eğer bu sınırlı kaynaklar yetersiz kalırsa, savaş orta yoğunluklu bir savaşa yükseltilebilir. Peru Komünist Partisi, Vietnam örneğini verir. Savaş, düşük yoğunluklu savaş olarak başlamış ve hızla konvansiyonel savaşa dönüşmüştür; hatta sürekli olarak nükleer silah tehdidi (yüksek yoğunluklu savaş) ile birlikte yürütülmüştür.

Emperyalist bir güç veya süper güç, düşük yoğunluklu savaş stratejisi çerçevesinde, savaşı konvansiyonel bir çatışmaya dönüştürmeden doğrudan, küçük ölçekli konvansiyonel operasyonlar gerçekleştirmeye karar verebilir. Bu tür operasyonlar genellikle çok net bir şekilde tanımlanmıştır ve hızla geri çekilmeyi içerir. Örneğin tahliyeler, kurtarma operasyonları, koruma görevleri ve terörle mücadele operasyonları bu kapsamda değerlendirilir.

Düşük yoğunluklu savaş, hedef alınan grubu boyun eğmeye zorlamak amacıyla emperyalist bir güç veya süper güç tarafından yürütülür. Bu nedenle, genellikle ezilen uluslarda, yerel bürokrat-toprak ağası rejimlerinin yardımıyla uygulanır. Ancak bazen diğer emperyalist güçlere veya süper güçlere karşı da yürütülebilir.

Düşük yoğunluklu savaşın, düşmanın gücüne karşılık gelen üç ekseni vardır:

1. Karşı-gerilla savaşı (Kontr-gerilla): Mevcut düzeni tehdit eden bir isyanın olduğu veya böyle bir riskin bulunduğu ülkelerde uygulanır.

2. Geri çevirme: Yukarıdaki süreçte başarıya ulaşmış ülkelerde, emperyalist güç veya süper güç, yeni devlet veya hükümeti devirmeyi ve ülkeyi önceki statüsüne geri döndürmeyi amaçlar. Bu doğrultuda emperyalist güç, bu işi tamamlamak için silahlı grupları destekler ve onları geri çekilebilecekleri, emperyalist güce dost bir komşu ülkede üslenmeye yönlendirir. Ekonomik ambargolar gibi diplomatik eylemler bu eksende açıkça uygulanır.

3. Terörle mücadele (Kontr-terörizm): Emperyalist güçlerin veya süper güçlerin terörle mücadele operasyonları, uyuşturucu ve suçla mücadele operasyonlarıyla birlikte düşük yoğunluklu savaş, küresel ölçekte genelleştirilmiştir ve hatta emperyalist güçlerin kendi topraklarında bile uygulanmaktadır. Terörle mücadele aynı zamanda açık müdahaleler için bir bahane olarak kullanılır; eğer bir ülke sorunu kendi içinde kontrol edemezse, o zaman

emperyalist gücün bunu yapması gerektiği anlayışıyla hareket edilir.

Karşı-gerilla savaşı özellikle dört temel askeri olmayan eylem biçimine sahiptir:

1. İstihbarat: Bu, arazi ve hava durumu gibi nesnel faktörleri içermekle birlikte esas olarak muhalif gruba dair öznel faktörlere odaklanır. Emperyalist güçler casusluk ağlarını geliştirmeye, sabotaj ve yıkım faaliyetlerini artırmaya çalışır. Tüm bunlar, isyanın gelişim seviyesine bağlı olarak uygulanır. Yani, casusluk, sabotaj ve yıkım biçimleri; yeni başlamış bir isyanda, gelişmekte olan bir isyanda ve iktidarı ele geçirmeye yakın bir isyanda farklı şekillerde yürütülür. Ayrıca, ülkenin farklı bölgelerinde, isyanın gelişme seviyesine göre farklı biçimlerde uygulanır. Emperyalizm, aynı zamanda karşı-gerilla güçlerini de geliştirir.

2. Psikolojik operasyonlar: Bu alanda görevli askerler, moral ve motivasyonla ilgilenirler. İsyancılar arasında yürütülen psikolojik savaşın amacı, isyancı grubu hükümetle uzlaştırmaktır. Sivil halk arasında ise amaç, onların hükümeti, savunmasını ve kalkınma programlarını desteklemesini güçlendirmektir. Psikolojik savaşın iki temel hedefi vardır:

   a) Askerler arasındaki ilişkiyi değiştirmek,
   b) Silahlı kuvvetler ile kitleler arasındaki ilişkiyi değiştirmek.

3. Sivil işler: Bu faaliyetler, kitleleri hükümeti ve orduyu desteklemeye yönlendirmek için yapılır. Bunun için eğitim, gıda, ulaşım gibi hizmetler sağlanarak halkın desteğini kazanma çabası yürütülür. Düşük yoğunluklu savaşın bu ayağı, özellikle emperyalist güçlerin ekonomisiyle bağlantılıdır; bölgelere "yardım" getirme adı altında, emperyalistlerin ekonomik ve politik nüfuzu derinleştirilir, böylece sömürgecilik bağı güçlendirilir.

4. Nüfus ve kaynakların kontrolü: Bu strateji, isyanın altyapısını yok etmeyi ve yeniden inşa edilmesini önlemeyi amaçlar. Nüfus ve kaynakların kontrolü, yukarıda belirtilen askeri olmayan operasyonlarla birlikte askeri operasyonları da içerir. Bu stratejinin iki temel unsuru şunlardır:

   a) İsyanın merkezi olan karargâhı ortadan kaldırmak,
   b) Karargâh ile halk arasındaki bağı koparmak.

Bu iki unsurdan birincisi belirleyicidir, çünkü eğer isyanın merkezi varlığını korursa, isyan devam edebilir. Nüfus ve kaynakların kontrolü ile sivil işler, şu dört amacı gerçekleştirmeye yöneliktir:

1. Hükümet adına malzeme ve insan gücü seferber etmek,
2. İsyancı örgütleri ve faaliyetleri açığa çıkararak etkisiz hale getirmek,
3. Halk için fiziksel ve psikolojik bir ortam sağlamak,
4. Halk ile isyancı güçler arasındaki mevcut desteği kesmek.

ABD emperyalizmi, kuvvetlerini bu yeni stratejiye uygun şekilde konuşlandırmıştır. Avrupa'da konvansiyonel veya nükleer savaşa hazırlanırken, çoğu ezilen ülkede düşük yoğunluklu savaşı uygulamaktadır. Avrupa'da büyük askeri yığınak yaparken, geri kalan bölgelerde "kuvvet ekonomisi" stratejisini benimseyerek, daha az kaynak kullanarak azami siyasi sonuçlar elde etmeyi amaçlamaktadır.

Notlar

1. http://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-elections-no-peoples-war-yes/

2. http://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-may-the-strategic-stalemate-shake-the-country-more/

3. http://the-red-flag.org/en/central-committee-of-the-communist-party-of-peru-may-the-strategic-stalemate-shake-the-country-more/